

Dokument nr. 15:1

(2006–2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1 - 129

3. - 31. oktober 2006

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Dokument nr. 15:1

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1 - 129

3. - 31. oktober 2006

Innhold

Spørsmål	Side
1. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. gassrør til Mongstad, besvart av olje- og energiministeren	11
2. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. eponering av giftholdig slam ved Malmøykalven, besvart av miljøvernministeren	12
3. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. au pair-ordningen, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	13
4. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. nasjonalpark på øya Seiland i Vest-Finnmark, besvart av miljøvernministeren	13
5. Fra stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal, vedr. statsstøtte til Det Norske Misjonsselskap og Frikirkens skole i Severe/Mopti, Mali, besvart av kunnskapsministeren	14
6. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. behandling med Avestin for eggstokkreft, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	15
7. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. offentliggjøring av eksternt kvalitetssikringsrapport av Fv 107 Jondalstunnelen i Hordaland, besvart av samferdselsministeren.....	16
8. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. nynorske læremidler, besvart av kunnskapsministeren	17
9. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. statsstøtte etter både friskoleloven og universitets- og høyskoleloven - Barratt Due musikk institutt, besvart av kunnskapsministeren	18
10. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. omstillingsstøtte til Q-meieriene, besvart av landbruks- og matministeren	19
11. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. endre betalingskravet ved feil i skatteberegningen, besvart av finansministeren	21
12. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. praktiseringen og retningslinjer for bompengefinansiering, besvart av samferdselsministeren	21
13. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. forgang i restaureringsarbeidet ved den gamle kirka i Karasjok, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	22
14. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. forskning om helseskader for kvinner i turnus, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	23
15. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Hamar Montessoriskole, besvart av kunnskapsministeren	24
16. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. boplikt, besvart av landbruks- og matministeren.....	25
17. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skattlegging av trening, besvart av finansministeren	26

	Side
18. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. ekstern regnskapsrevisor, besvart av kommunal- og regionalministeren	27
19. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. SkatteFUNN, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	27
20. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. langsiktig pris på elektrisitet, besvart av olje- og energiministeren	28
21. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. polititjenestetilbudet til innbyggerne på Notodden, besvart av justisministeren	29
22. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. tidsbegrenset uførestønad, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	30
23. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. målet å redusere sykefraværet, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	31
24. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. miljøgiftene som finnes i sjøbunnen, særlig i tilknytning til skipsverft, marinaer og havner, besvart av miljøvernministeren	31
25. Fra stortingsrepresentant Audun Blegen, vedr. barnehager, besvart av kunnskapsministeren	33
26. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. Oslo rettshjelpskontors evalueringsrapport, besvart av justisministeren	34
27. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. åndsverkloven, besvart av kultur- og kirkeministeren	35
28. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. ny 420 kV-linje mellom Holen kraftverk og Brokke kraftverk i Setesdalen, besvart av olje- og energiministeren	35
29. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Andersen, vedr. småkraftprosjekter, besvart av olje- og energiministeren	36
30. Fra stortingsrepresentant Margunn Ebbesen, vedr. ambulanseflyet i Brønnøysund, besvart av helse- og omsorgsministeren	38
31. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. pelletskaminer, besvart av olje- og energiministeren	39
32. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. engangsavgift for ekstra seter i bil, besvart av finansministeren	39
33. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. dobbeltbeskatning på lønn og pensjon fra et annet nordisk land, besvart av finansministeren	40
34. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. fradrag for oppussing, besvart av finansministeren	41
35. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. bestandsmål for rovdyr, besvart av miljøvernministeren	42
36. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. konvertering fra oljefyring til fornybare varmekilder, besvart av olje- og energiministeren	43
37. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. innføring av ervervslov, besvart av nærings- og handelsministeren	43
38. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. fysioterapi for pasienter i sykehjem, besvart av helse- og omsorgsministeren	44
39. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. støtte til Nord-Norsk Kulturråd, besvart av kultur- og kirkeministeren	45
40. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. økning av dieselavgiften, besvart av finansministeren	46
41. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. innkreving av bompenger ved Sokn bomstasjon, besvart av samferdselsministeren	47

	Side
42. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. retningslinjer for offentlige anskaffelser, besvart av justisministeren	48
43. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. khat-misbruk i det somaliske miljø i Oslo, besvart av justisministeren	48
44. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. krigspensjon som følge av psykiske ettervirkninger, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	49
45. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. eiendomsskatt, besvart av kommunal- og regionalministeren	50
46. Fra stortingsrepresentant Torill Selsvold Nyborg, vedr. Tyssedal på den tentative lista til UNESCO sin verdsarv, besvart av miljøvernministeren	51
47. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. døgnkontinuerlig tilstedevakt på redningshelikopterbasen (330 skvadronen) på Rygge flystasjon	52
48. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. gassrør til Grenland, besvart av olje- og energiministeren	52
49. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bøtelegging av snøscooterførere for ikke å ha registreringskiltet festet etter forskriftene, besvart av samferdselsministeren	53
50. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. kreftpoliklinikken på Orkdal, besvart av helse- og omsorgsministeren	54
51. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. skjevfordelingen for Helse Vest og Helse Midt-Norge i revidert budsjett for 2006, besvart av helse- og omsorgsministeren	55
52. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Boknafjordsambandet, besvart av samferdselsministeren	56
53. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Andersen, vedr. fyllingsgraden i norske vannmagasin, besvart av olje- og energiministeren	57
54. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. personvern hensyn, besvart av samferdselsministeren	58
55. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. kutt gjennomført med Fremskrittspartiets støtte, besvart av statsministeren	59
56. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. behov for en 3. rullebane ved Oslo Lufthavn Gardermoen, besvart av samferdselsministeren ..	60
57. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. prosjektfinansiering av samferdselsprosjekter, besvart av samferdselsministeren	60
58. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. avgiftsforskjellen på bensin og diesel, besvart av finansministeren ...	61
59. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. CO ₂ -handteringa av gasskraftverk på Mongstad, besvart av miljøvernministeren	62
60. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. ny sikkerhetsstrategi for kriminalomsorgen, besvart av justisministeren	63
61. Fra stortingsrepresentant Olav Akselsen, vedr. klasebomber, besvart av utenriksministeren	64
62. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. forskjellen mellom krav til fullskala CO ₂ -håndtering på Kårstø og Mongstad, besvart av miljøvernministeren	65
63. Fra stortingsrepresentant Karin Yrvin, vedr. adopsjonsprosess, besvart av barne- og likestillingsministeren	66

	Side
64. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. luftfartsregler og redningsoppdrag, besvart av samferdselsministeren.....	67
65. Fra stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen, vedr. avkorting og frigjorte kvoter for fartøy i fiskerinæringa, besvart av fiskeri- og kystministeren	68
66. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. prosjektfinansiering for investeringer i infrastruktur, som veier og jernbane, besvart av statsministeren	69
67. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. mva. kompensasjon for kommunene, besvart av kommunal- og regionalministeren	70
68. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. villmarksturismeprosjekt i Bardu, besvart av landbruks- og matministeren.....	71
69. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. økt bruk av solvarme i Norge, besvart av olje- og energiministeren	72
70. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. støtteordning for alternative oppvarmingskilder, besvart av olje- og energiministeren .	73
71. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. sikkerhet i sivil luftfart, besvart av samferdselsministeren	74
72. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. oppgradering av de regionale lufthavnene, besvart av samferdselsministeren.....	75
73. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. den nasjonale rovviltpolitikken, besvart av miljøvernministeren.....	76
74. Fra stortingsrepresentant Karin Yrvin, vedr. evaluering av effekten av rundskrivet om likebehandling i abortnemndene, besvart av helse- og omsorgsministeren	77
75. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. unge funksjonshemmede på eldreinstitusjon, besvart av helse- og omsorgsministeren	78
76. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. utbygging av infrastruktur for gasstransport og innenlands bruk av gass, besvart av olje- og energiministeren	79
77. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. mulighetene for utenlandsk bearbeiding av norske råvarer, besvart av landbruks- og matministeren.....	80
78. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. Safety & Security Service AS, besvart av justisministeren.....	81
79. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. flytting av alle unge funksjonshemmede ut av eldreinstitusjon, besvart av helse- og omsorgsministeren	81
80. Fra stortingsrepresentant Lars Sponheim, vedr. forenkling av merverdiavgiftssystemet ved import for næringslivet og myndighetene, besvart av finansministeren	83
81. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. kostnaden rundt omregistrering av kjøretøy, besvart av finansministeren	83
82. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. innføring av 4-dagers uke ved Universitetssykehuset Nord-Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	84
83. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. ny rammeavtale med NSB AS, besvart av samferdselsministeren.....	85
84. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. klimatiltak i Norge, besvart av miljøvernministeren.....	86

	Side
85. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. energiloven, besvart av olje- og energiministeren	86
86. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. ubåtvraket "U-864", besvart av fiskeri- og kystministeren.....	87
87. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. NRK-lisens, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	88
88. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. utbygging og modernisering av nye vei- og jernbanestrekninger, besvart av samferdselsministeren.....	89
89. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. standardisere innkjøpsprosessene i helseregionene, besvart av helse- og omsorgsministeren	90
90. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. voksende sykehuskøer, besvart av helse- og omsorgsministeren	91
91. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. spilleautomater på sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	92
92. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. likebehandling av skoler i Norge, besvart av kunnskapsministeren.....	93
93. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. mangel på soningsplasser, besvart av justisministeren.....	94
94. Fra stortingsrepresentant Lars Sponheim, vedr. virkemidler overfor små og mellomstore bedrifter, besvart av nærings- og handelsministeren	95
95. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. læremateriell i forbindelse med tospråklig opplæring for elever og norsksvake innvandrere, besvart av kunnskapsministeren	97
96. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. at elever i grunn- og videregående skole med lese- og skrivevansker sikres tilrettelagte læremidler - særlig lydbøker, besvart av kunnskapsministeren	98
97. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. ressursituasjonen i Politiets sikkerhetstjeneste, besvart av justisministeren	99
98. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bompenger, besvart av samferdselsministeren.....	100
99. Fra stortingsrepresentant Jan Fredrik Vogt, vedr. underslag i H.M. Kongens garde, besvart av justisministeren.....	102
100. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. cochlea-implantat, besvart av helse- og omsorgsministeren	102
101. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. verdiskaping langs kysten, besvart av finansministeren	104
102. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Statped Nord, besvart av kunnskapsministeren	105
103. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. Lyngheisenteret på Lygra, besvart av kultur- og kirkeministeren	106
104. Fra stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen, vedr. en konvensjon mot atomvåpen på dagsordenen i FN og andre internasjonale fora, besvart av utenriksministeren.....	106
105. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. nedskytingen av de tibetanske flyktingene, besvart av utenriksministeren	108
106. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. ny reindriftslov, besvart av landbruks- og matministeren	108

	Side
107. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. finansministerens svar på høringsuttalelsen til Strukturutvalgets rapport, besvart av fiskeri- og kystministeren	109
108. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. Sametinget, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	110
109. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. trehjuls sykkel for voksne, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	112
110. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. mannskapssituasjonen i fiskerinæringa, besvart av fiskeri- og kystministeren	113
111. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. samferdselsministerens habilitet i forhold til å behandle ankesaker på teleområdet, besvart av samferdselsministeren	114
112. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. praksisen ved tildeling eller avslag på søknad om parkeringstillatelse i kommunene, besvart av samferdselsministeren	114
113. Fra stortingsrepresentant Karin Yrvin, vedr. patriarkalsk og æresrelatert vold, besvart av justisministeren	115
114. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. saksbehandlingstida for godkjenning av utlandsk arbeidskraft, besvart av justisministeren.	116
115. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. transport av farlig gods på ferjer, besvart av samferdselsministeren	117
116. Fra stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo, vedr. konsultasjonsordningen med Sametinget, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	118
117. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. tilrettelegging for trygg atkomst til unike friluftseiendommer, besvart av samferdselsministeren	120
118. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. restaurering av Røros kirke, besvart av miljøvernministeren	121
119. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. avdeling for geriatri ved St. Olavs Hospital, besvart av helse- og omsorgsministeren	122
120. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. vrakpanten, besvart av miljøvernministeren	122
121. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. vindkraftutbygging i kommunene, besvart av olje- og energiministeren	123
122. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. studiestøtte og borteboerstipend fra Lånekassen, besvart av kunnskapsministeren ...	124
123. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. erstatning for trafikkskade, besvart av justisministeren	125
124. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. nevrokirurgisk avdeling ved Stavanger Universitetssjukehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	125
125. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. nasjonal enhet for pasientsikkerhet, besvart av helse- og omsorgsministeren	127
126. Fra stortingsrepresentant Ingrid Heggø, vedr. arverett, foreldrerett og rett til forsikringsutbetalinger ved forsetteleg eller overlagt drap, besvart av justisministeren	128
127. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. landingsplass for redningshelikopter ved Haugesund sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	129

	Side
128. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. import av ost, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	129
129. Fra stortingsrepresentant Per Egil Evensen, vedr. tilpasset undervisning for ungdom med sosiale og emosjonelle vansker, besvart av kunnskapsministeren	131

Dokument nr. 15:1

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1

Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 10. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Den siste tids avklaring i regjeringsspartiene om bygging av energivarmeverk på Mongstad uten CO₂-håndtering har aktualisert en avklaring om dimensjonen på rørledningen mellom Kollsnes og Mongstad. Flere instanser har klaget på konsesjonen og pekt på mulighetene for industriell utvikling basert på bruk av naturgass i regionen dersom kapasiteten på røret utvides til 12".

Vil Regjeringen bidra til å få disse mulighetene realisert i forbindelse med endelig godkjenning av rørledningen.»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har ved flere anledninger tatt opp realiseringen av et energivarmeverk på Mongstad med statsråden, herunder økt rørkapasitet mellom Kollsnes og Mongstad, slik at dette kan bidra til ny industrivirksomhet i Hordaland og Sogn og Fjordane.

På petroleumsseminar i Florø i januar i år uttalte statsråden, ifølge Firdaposten, seg positiv til å lage en rørvastikker fra en eventuell ledning til Mongstad opp til Sløvåg.

Hordaland og Sogn og Fjordane fylkeskommuner, Hordaland Olje og Gass, Mongstad Vekst har i lengre tid arbeidet med å utrede mulighetene for å bruke naturgass også til andre industrielle formål ved eventuell bygging av energiverk på Mongstad. En slik utnyttelse innebærer imidlertid at røret fra Kollsnes til Mongstad utvides fra 10" til 12". Kostnaden ved dette er anslått til om lag 100 mill. kr.

Det siste året har det også vært arbeidet med konkrete industriplaner både i Sløvåg og Lutelandet.

I Sløvåg planlegges LNG-anlegg i kombinasjon med bunkringsanlegg ved servicekaiene for tanktrafikk. BKK har presentert planer om kogenereringsanlegg og gasskraftverk, ev. lokalisert til Sløvåg, Mongstad eller Kollsnes. På Lutelandet er det planer om utbygging basert på prosessering av gass, CO₂ og mineraler.

Svar:

Statoil søkte i juni 2005 om konsesjon for gassrørledning Kollsnes-Mongstad, som inngår i planer for prosjektet Energiverk Mongstad.

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) har i konsesjonsbehandlingen vurdert det dit hen at et 10" rør med operasjonstrykk på 200 bar vil kunne dekke behovet for gassleveranser til Energiverk Mongstad og de potensielle, kjente kundene. NVE har gitt konsesjon til en gassrørledning med dimensjon inntil 12" og operasjonstrykk på 200 bar. Det er dermed opp til Statoil å velge diameter på røret.

Hordaland fylkeskommune, Sogn og Fjordane fylkeskommune og Øygarden kommune har klaget på NVEs konsesjonsvedtak, blant annet på bakgrunn av dimensjonen på gassrøret og bedt om at det blir satt krav om at røret skal være 12". Klagen ligger for tiden til behandling i Olje- og energidepartementet.

Det eksisterer en PSO-tilskuddsordning til naturgass infrastruktur som forvaltes av Enova. Det kan søkes om tilskudd til en eventuell utvidelse av røret for å dekke framtidige behov gjennom denne ordningen. Tilskudd gjennom Enova vil kreve dokumentasjon av kundegrunnlag.

SPØRSMÅL NR. 2**Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 11. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I folkeavstemningen 25. september 2006 sa 91,6 pst. av Nesoddens befolkning nei til fortsatt deponering av giftholdig slam ved Malmøykalven. Et klart flertall i kommunestyret (SV, Ap, KrF og RV) har vedtatt å oppheve reguleringsplanen for deponiet.

Hva vil miljøvernministeren foreta seg som følge av dette?»

Svar:

Høybråten viser til resultatet fra folkeavstemningen i Nesodden kommune, der et klart flertall sa nei til fortsatt deponering ved Malmøykalven. Høybråten spør hva miljøvernministeren vil gjøre med dette.

Oppryddingen i forurenset sjøbunn i Oslo er et stort løft for å få bedre forhold for livet i sjøen. Sjøbunnen i Oslofjorden er forurenset med miljøgifter som stammer fra utslipp fra tidligere tiders aktiviteter. Disse forurensningene utgjør en trussel mot dyr og planter i sjøen, og ligger i dag utildekket og tilgjengelig for opptak i fisk og planter. Forurensningene spres også gjennom oppvirvling fra båttrafikken i fjorden. Arbeidet som nå foregår innebærer at store områder med forurenset sjøbunn dekkes over med rene masser. Der det er for grunt til tildekking, tas forurensede bunnmasser opp helt ned til rene underliggende lag. Bunnmassene legges deretter kontrollert ned i dypvannsdeponiet ved Malmøykalven, og vil bli dekket over med rene masser der. Oppryddingen vil føre til at store mengder miljøgifter blir tatt ut av sirkulasjon, slik at de ikke lenger kan tas opp av dyr og planter i sjøen.

Statens forurensningstilsyn (SFT) har gitt tillatelse til etablering av et dypvannsdeponi, til å ta opp (mudre) forurensede masser og til å deponere masse-

ne. Tillatelsene er basert på grundige faglige utredninger og vurderinger fra vår fremste faglige ekspertise. Løsningen som er valgt støttes også av miljøvernorganisasjonene Norges naturvernforbund og Natur og ungdom. Med tillatelsene fra SFT har tiltakshaver (Oslo havn) gjennom lovlig fattede vedtak fått en rettighet til å ta opp og deponere de forurensette massene i deponiet ved Malmøykalven.

SFT har satt strenge krav i tillatelsene til måten oppryddingsarbeidet skal gjennomføres på, og det er etablert et omfattende kontroll- og overvåkingsprogram. SFT gjennomfører i tillegg grundige kontroller av arbeidene, såkalte systemrevisjoner. Disse undersøkelser viser samlet at arbeidet går godt og at det ikke er spredning fra mudringen eller deponeringen utover de grensene som er satt. Jeg har tillit til det grundige forarbeidet som er gjort, og til at deponeringen foregår som forutsatt.

Nesodden kommune gjennomførte en folkeavstemning 25. september 2006, hvor folket skulle stemme for eller mot opphevelse av den vedtatte og stadfestede reguleringsplanen som regulerer sjøområdet ved Malmøykalven til spesialområde - dypvannsdeponi. Resultatet ble 91,5 pst. mot deponiet, med en valgdeltakelse på 35,7 pst.

På bakgrunn av folkeavstemningen har kommunestyret vedtatt å sette i gang ny planprosess for omregulering av området. En omregulering vil i seg selv ikke kunne stanse deponeringen, som er en lovlig igangsatt virksomhet. Dersom det kommer innsigelser til omreguleringen, kan saken komme til Miljøverndepartementet til avgjørelse. Det vil derfor ikke være riktig av meg å kommentere denne siden av saken ytterligere nå.

SPØRSMÅL NR. 3**Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 9. oktober 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Et norsk ektepar har fått avslag på sin søknad om au pair fra UDI med begrunnelse at de ikke er etniske nordmenn.

Er det riktig at dagens regelverk stiller krav om etnisk opprinnelse for å få bruke denne type ordninger, og er statsråden enig i dette?»

BEGRUNNELSE:

Ekteparet Tran i Bærum har bodd i Norge siden de var henholdsvis 2 og 3 år gamle, de har vært norske statsborgere siden de var barn og oppfatter seg selv som nordmenn. Begge er ledere i det private næringslivet og har høyere utdanning. De sier selv at de lever en norsk livsstil og har norsk som språk hjemme, både muntlig og skriftlig. Ekteparet har gitt norske referanser som kan bekrefte dette og de har invitert saksbehandler hjem for å kunne foreta intervjuer og selv observere familiens liv. UDI viser i sitt avslag til rundskriv 2001-0061 hvor det står at en hovedregel er at minst en av personene i familien må være etnisk norsk for at au pair søknad skal kunne innvilges. At ekteparet Tran ble født i Vietnam blir derfor brukt som begrunnelse for at de ikke kan bruke denne ordningen som er utbredt og til hjelp for andre i samme arbeidssituasjon. Den som ville ha blitt au pair hos familien Tran ville ha fått fullt ut det språklige og kulturelle utbytte som et opphold i Norge er ment å gi.

Svar:

Representanten Høie har i begrunnelsen for sitt spørsmål vist til at søknad om tillatelse som au pair i et nærmere angitt tilfelle er avslått av Utlendingsdi-

rektoratet. Som representanten Høie er kjent med, er det Utlendingsdirektoratet og Utlendingsnemnda som behandler og avgjør enkeltsaker etter utlendingsloven, og verken jeg eller mitt departement kan instruere om håndteringen av enkeltsaker. Jeg vil derfor innledningsvis bemerke at jeg ikke kan kommentere den konkrete sak som det er vist til, utover å vise til de avgjørelser som er fattet i saken.

På generelt grunnlag vil jeg imidlertid understreke at hovedformålet med au pair-ordningen er kulturutveksling, herunder å gi au pairer mulighet for å tilegne seg kunnskaper om norsk språk og kultur gjennom et midlertidig opphold i Norge. Hensikten med ordningen er derfor ikke først og fremst å ivareta vertsfamiliens behov for avlastning og hjelp til husarbeid og barnepass.

I praksis innvilges ikke søknader om oppholdstillatelse som au pair hvis au parens nasjonalitet samsvarer med nasjonalitet eller opprinnelse til begge medlemmene av vertsfamilien i Norge. I slike tilfeller vil kulturutvekslingsformålet bak ordningen ofte ikke kunne etterleves, ettersom medlemmene av vertsfamilien skal huse au pairen og ha en daglig kontakt med au pairen. Jeg vil presisere at dette ikke betyr at det er en forutsetning for bruk av au pair-ordningen at vertsfamilien er av etnisk norsk opprinnelse. Man kan godt representere norsk kultur uten å være av etnisk norsk opprinnelse.

Det er ikke riktig at konsekvensen av dette er at den aktuelle familie ikke kan ta i bruk au pair-ordningen. Som det fremgår av ovennevnte vil ordningen være tilgjengelig også i tilfeller hvor vertsfamilien har utenlandsk nasjonalitet eller opprinnelse, så lenge au pairen har annen nasjonalitet enn vertsfamilien.

SPØRSMÅL NR. 4**Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Vera Lyskløtt****Besvart 11. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Regjeringa har i lang tid hatt til vurdering opprettelsen av en eventuell nasjonalpark på øya Seiland i Vest-Finnmark.

Hvor står saken i dag, og når kan det forventes en avgjørelse i saken?»

BEGRUNNELSE:

Fylkesmannen i Finnmark sendte forslaget om Seiland nasjonalpark ut på høring til lokale parter i oktober 2003. De fleste høringsinstansene var positive til opprettelse av Seiland nasjonalpark. Fylkesmannens tilråding ble sendt Direktoratet for naturfor-

valtning (DN) i mars 2004. Fylkesmannen tilrådte opprettelse av nasjonalparken med en viss endring av grensene i forhold til det opprinnelige forslaget. Det har vært utført en konsekvensutredning om innvirkningen av en nasjonalpark på reindrifta på øya og fylkesmannen mener å ha utformet verneforskriftene slik at de ikke vil medføre vesentlige restriksjoner på reindrifta i området. Fylkesmannen vil dessuten legge opp til et nært samarbeid med de berørte reinbeitedistrikt om forvaltningen.

DN sendte så saken på sentral høring i mai 2004. DN har oppsummert saken og oversendte sin tilråding til Miljøverndepartementet i januar 2005. I henhold til "Prosedyrer for konsultasjoner mellom statlige myndigheter og Sametinget", fastsatt 11. mai 2005, ble det avviklet et konsultasjonsmøte mellom Sametinget og Miljøverndepartementet i august 2005. Det har dessuten i februar 2006 blitt avholdt et

møte mellom fylkesmannen og de berørte reinbeitedistrikt.

Svar:

Som Lysklætt korrekt påpeker, oversendte Direktoratet for naturforvaltning sin anbefaling om opprettelse av Seiland nasjonalpark til Miljøverndepartementet i januar 2005.

Saken er nå under behandling i departementet på vanlig måte.

Jeg viser til at i statsbudsjettet for 2007 som ble lagt fram sist fredag, er det opplyst at Seiland nasjonalpark er en av de sakene som er planlagt vedtatt i løpet av høsten 2006 og i 2007. Opprettelse av Seiland nasjonalpark er høyt prioritert i denne forbindelse.

SPØRSMÅL NR. 5

Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Bjørg Tørresdal

Besvart 9. oktober 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«I Vårt Land 19. september blir det kjent at departementet har avslått søknaden om statsstøtte til Det Norske Misjonsselskap og Frikirkens skole for norske barn i Severe/Mopti, Mali. Stortinget har unntatt tilsvarende skoler i Etiopia og Kenya for den midlertidige stoppen for godkjenning av nye friskoler.

Mener departementet at avslaget er i tråd med Stortingets intensjon om å frita slike skoler fra den midlertidige stoppen, og vil departementet vurdere søknaden på nytt?»

BEGRUNNELSE:

Det Norske Misjonsselskap og Frikirken har søkt om statsstøtte for sin skole i Severe/Mopti, Mali. På denne skolen går barn til norske bistands- og misjonsarbeidere i landet. Hensikten med denne skolen er å gi barna undervisning lokalt i stedet for å benytte skoleinternat. Stortinget drøftet denne typen skoler i sin behandling av den midlertidige stoppen for godkjenning av nye friskoler, og ga unntak for navngitte skoler med dette formålet. I Vårt Land 19. september 2006 henviser statssekretær Rugtvedt til at departementet mener de ikke har lovhemmel til å godkjenne

denne skolen. Samtidig begrunner statssekretæren godkjenningen av en annen friskole (danseskolen Spin Off) med at de oppfatter denne som et særlig tilfelle. Dette må bety at det finnes rom for saklig skjønn i loven om midlertidig forbud mot godkjenning av friskoler.

Svar:

Det norske misjonsselskap søkte 19. juni 2006 om godkjenning etter friskoleloven for den norske skolen i Mopti, Mali. Primært ble det søkt om godkjenning av forsøk med desentralisert undervisning etter friskoleloven § 1-5, mens det subsidiært ble søkt om unntak fra den midlertidige godkjenningsstoppen. Utdanningsdirektoratet avslo søknaden i vedtak av 4. juli 2006. Det norske misjonsselskap påklaget vedtaket den 7. juli 2006. Utdanningsdirektoratet fastholdt sitt avslag, og saken ble oversendt departementet for klagebehandling. Departementet stadfestet 18. august 2006 Utdanningsdirektoratets vedtak.

Jeg vil vise til at friskoleloven § 1-5 første punktum etter lovendring med virkning fra 9. juni 2006 bestemmer at det foreløpig ikke skal gis tillatelse til forsøk. Friskoleloven § 1-5 har heller ingen unntakshjemmel. Følgelig var det ikke lovgrunnlag for å

imøtekomme den prinsipale søknaden fra det norske misjonsselskap.

Jeg vil for øvrig vise til at departementets praksis før siste lovendring innebar at forsøk bare ble innvilget ved skoler som var i drift. Begrunnelsen for dette var at skolen må ha vært gjennom en etableringsfase for at et forsøk skal kunne gjennomføres på en best mulig og effektiv måte.

I påvente av ny privatskolelov som er varslet våren 2007 er den store hovedregel at det ikke skal godkjennes nye friskoler, jf. friskoleloven § 2-1 første ledd. Loven bestemmer likevel at det kan gjøres unntak fra den midlertidige godkjenningstoppen i særlige tilfelle, jf. § 2-1 annet ledd. Unntakshjemmelen er først og fremst aktuell for såkalte grendeskoler, jf. Ot.prp. nr. 43(2005-2006). Ut fra en prøving av alle sider av saken, fant departementet i klageomgangen at vilkårene for godkjenning ikke var oppfylt. Den norske skolen i Mopti, Mali må dermed avvente ny

privatskolelov før en eventuell ny søknad om godkjenning kan undergis behandling.

Representanten Tørresdal spør om departementet mener at avslaget er i tråd med Stortingets intensjon om å frita slike skoler fra den midlertidige stoppen. Jeg vil vise til at Stortingets kirke-, utdannings- og forskningskomité i en merknad i Innst. O. nr. 45 (2005-2006) uttrykte at den i påvente av ny lov ønsker at forsøksordningen med desentralisert undervisning for småskoleelever, og en samarbeidsordning med internasjonal skole for ungdomsskoleelever, ved de norske skolene i Kenya og Etiopia får fortsette. Jeg vil vise til at komitémerknaden dermed refererte seg til forsøk ved to navngitte skoler, og ikke til unntak fra etableringsstansen etter friskoleloven § 2-1 for den norske skolen i Mopti, Mali. Merknaden vedrørende de norske skolene i Kenya og Etiopia vil bli fulgt opp i Regjeringens forslag til statsbudsjett for 2007, jf. kap. 227 post 73.

SPØRSMÅL NR. 6

Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 9. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I henvendelse fra pårørende kommer det frem at en pasient i Norge må dra til Tyskland for å få behandling med Avestin for eggstokkreft.

Vil statsråden sørge for at Nasjonalt kunnskaps-senter snarest tar tak i Avestin for vurdering som behandlingsmetode for norske pasienter med eggstokkreft?»

BEGRUNNELSE:

Kreftpasienter har nok utfordringer om ikke de også må kjempe for å få behandling som kan gjøre dem friske, lindre smerter og/eller forlenge livet. Mange pasienter som må reise til utlandet for behandling og betale for dette selv, opplever en slik situasjon som svært belastende. Ifølge pårørende brukes Avestin mot tarmkreft på Ullevål Universitetssykehus. Det trengs informasjon om hvilken effekt denne medisinen har, slik at norske sykehus ut fra en faglig vurdering kan avgjøre om den skal tilbys som behandling i Norge, og for hvilke diagnosegrupper. En tilsvarende undersøkelse er gjort med Herceptin, en medisin mot brystkreft. Undersøkelsen viste at Herceptin halverer risiko for tidlig tilbakefall av brystkreft, og er også helseøkonomisk lønnsomt.

Svar:

Kreftsykdom utgjør en stor belastning for den enkelte, de pårørende og for samfunnet. Regjeringen ønsker å legge til rette for at helsetjenesten skal tilby behandling av høy faglig kvalitet uavhengig av den enkeltes økonomi og bosted. Jeg har forståelse for at pasienter som er alvorlig syke ønsker å benytte alle de muligheter som er tilgjengelige for å søke behandling, også i utlandet.

Det finnes mange nye medikamenter tilgjengelige for kreftbehandling på verdensmarkedet. Disse kan ha dokumentert effekt på enkelte kreftformer, i noen tilfeller kun på enkelte faser av kreftformer. Mange av disse kan også ha svært alvorlige bivirkninger ved uforsvarlig bruk. Nye medikamenter lanseres hele tiden og derfor er det viktig at myndighetene har gode systemer for å håndtere og vurdere nye behandlingsmåter på en rask og forsvarlig måte. Ikke minst er det viktig å gjøre riktige prioriteringer, slik at man bruker ressursene på de medikamentene og behandlingsmetodene som gir god effekt.

Som helseminister må jeg forholde meg til de vurderingene som blir gjort av fagmiljøene når det gjelder effekten av ulike behandlingsformer. I tillegg har vi lagt føringer i pasientrettighetsloven bl.a. om

at behandlingsopplegg skal ha dokumentert effekt for å bli finansiert i de offentlige helsetjenestene.

En behandlingsform anses å være etablert først når det foreligger vitenskapelig dokumentasjon på effekten. Ifølge det europeiske legemiddelverket har Avastin pr. i dag kun markedsføringstillatelse for tarmkreft i kombinasjon med andre preparater (5-fluoracil eller irinotecan som førstelinjebehandling), men ikke for eggstokkreft.

Den standardbehandlingen for eggstokkreft som det er enighet om blant fagmiljøene i Norge, er radikal kirurgi i kombinasjon med cellegiftbehandling. Det foreligger noen små studier som viser at Avastin kan ha effekt på kreftsvulsten ved eggstokkreft. Funnene i disse studiene er imidlertid etter fagmiljøenes vurdering ikke tilstrekkelig solide for å tilråde Avastin som del av standard behandling for denne typen pasienter.

Sosial- og helsedirektoratet melder til meg at Norge vil delta i en stor forskningsstudie på eggstokkreft i regi av europeiske og amerikanske forskningsmiljø. Denne studien vil blant annet undersøke hvorvidt Avastin kan ha effekt på overlevelse som supplement til standard behandling av eggstokkreft. På bakgrunn av resultater fra denne og andre studier kan helsetjenestene ha et svært sikkert kunnskapsgrunnlag for å gå videre med en vurdering om dette skal tilbys som et offentlig tilbud til denne typen pasienter.

På denne bakgrunn er det for tidlig nå å be Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten om å foreta vurderinger av Avastin både medisinsk og helseøkonomisk.

SPØRSMÅL NR. 7

Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 10. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I svar fra statsråden, datert 7. september 2006, på skriftlig spørsmål nr. 1125 fra undertegnede om offentliggjøring av ekstern kvalitetssikringsrapport av Fv 107 Jondalstunnelen i Hordaland, ble det opplyst at saken var vurdert på nytt og at rapporten likevel kunne offentliggjøres. Det ble tatt forbehold om at dette ville skje i samråd med Vegdirektoratet. Det er snart gått én måned etter at svar ble gitt.

Er KS2-rapporten fra Terramar AS om Fv 107 Jondalstunnelen nå klar til offentliggjøring?»

BEGRUNNELSE:

Jeg hitsetter konklusjonen i statsrådets svarbrev, datert 7. september 2006:

"Jeg har vurdert saken på nytt, og kommet til at rapporten likevel bør kunne vurderes offentliggjort, men først etter at Samferdselsdepartementet i samråd med Vegdirektoratet har gjennomgått rapporten med sikte på å vurdere om enkelte deler av rapporten likevel bør unntas fra offentlig innsyn ut fra anbudskritiske forhold og målet om en forsvarlig gjennomføring av økonomistyringen ved vedkommende prosjekt. En slik vurdering vil bli foretatt raskt."

Jeg antar at ca. én måned er tilstrekkelig for at Samferdselsdepartementet kan foreta en "rask" av-

klaring av om det skulle være deler av rapporten som ikke kan offentliggjøres.

Svar:

Praksis ved offentliggjøring av kvalitetssikringsrapporter (KS2), med unntak av ved OPS-prosjekter, innebærer at rapportene skal åpnes for offentlig innsyn så snart saken er lagt fram for Stortinget med en redegjørelse for resultatet fra kvalitetssikringen. Praksis er at rapportene på det tidspunktet blir åpnet for offentlig innsyn i sin helhet.

Jeg er gjort kjent med at både Vegdirektoratet og Jernbaneverket er kritiske til en slik praksis. Årsaken er at praksisen kan åpne for uheldig innsyn i etatenes vurderinger knyttet til kommende anbudsprosesser for vedkommende prosjekt.

Jeg mener at etatenes vurderinger bringer opp flere prinsipielle spørsmål som må ses nærmere på, og har derfor tatt initiativ til en generell og prinsipiell gjennomgang av dagens offentliggjøringspraksis ved kvalitetssikringsrapporter (KS2) i samferdselssektoren - med sikte på eventuelt å etablere en ny praksis. Målet er å sikre en tilfredsstillende balanse mellom hensynet til statens kommersielle interesser i vedkommende prosjekt og hensynet til offentlighetens krav om innsyn. Det er også viktig for meg å etablere

en praksis som ivaretar de informasjonskrav som settes til meg fra Stortinget i slike saker. Gjennomgangen vil bli foretatt i samråd med Finansdepartementet og etatene. Det er satt høy prioritet på arbeidet.

Når det gjelder kvalitetssikringen av Jondalstunnelen, er denne spesiell i forhold til majoriteten av kvalitetssikringsoppdrag på vegsiden - ettersom prosjektet er et fylkesvegprosjekt. Jeg har derfor for denne kvalitetssikringen valgt å gjøre et unntak fra dagens offentliggjøringspraksis. Samferdselsdepartementet har bedt Terramar AS - som har forestått KS2-oppdraget av prosjektet - å foreta en redigering av rapporten. Målet er spesielt å sikre statens kom-

mersielle interesser ved kommende anbudsforhandlinger for prosjektet. Redigeringsjobben vil etter planen stå ferdig i siste halvdel av oktober. Den redigerte rapporten vil åpnes for innsyn så snart den foreligger.

Jeg vil understreke at denne løsningen kun gjelder for Jondalstunnel-rapporten. Etablering av en eventuelt ny offentliggjøringspraksis for kvalitetssikringsrapporter (KS2) vil skje på grunnlag av ovennevnte gjennomgang av gjeldende praksis. Jeg vil derfor understreke på det sterkeste at fremtidig praksis vil kunne avvike fra den løsning som jeg har valgt for rapporten om Jondalstunnelen.

SPØRSMÅL NR. 8

Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 9. oktober 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å rette opp situasjonen med forsinkede lærebøker på nynorsk - særlig innenfor yrkesfaglig studieretning i den videregående skolen - og sikre etterlevelse av intensjonen i opplæringslova § 9-4 og dertil relevant forskrift, både på kort og lang sikt?»

BEGRUNNELSE:

Til tross for løfter om det motsatte mangler mange nynorskelever lærebøker ved inngangen til denne høsten. Verst er situasjonen for elever ved yrkesfaglig studieretning, der noen av bøkene ennå ikke er ferdigstilte og der det foreligger svært få nynorskutgaver. Begrunnelsen for forsinkelsene fra forlagene har blant annet vært at fagplanene i yrkesfag forelå sent i vår. Mange andre nynorskutgaver - i alle skoleslag - har også kommet svært sent ut, blant annet med det som konsekvens at få av lærebokverkene ble sendt ut som prøveeksemplarer på nynorsk til skolene våren 2006.

Situasjonen er dermed den at elever som ønsker lærebøker på nynorsk, ikke får oppfylt sin rett. Utdanningsdirektoratet har forsøkt å rette opp situasjonen gjennom en avtale med de aktuelle forlagene om blant annet å gi skolene tilgang til pdf-filer av de første kapitlene i nynorskbøker som ennå ikke er kommet ut, samt en bytteordning for bokmålsbøker når nynorskbøkene eventuelt foreligger. Avtalen ble kommunisert fra direktoratet til skoler og skoleeiere i hele landet i begynnelsen av september 2006.

Dessverre har ikke disse ordningene bedret situasjonen i vesentlig grad.

Etter det Venstre har blitt orientert om, knytter det seg en rekke problemer til ordningene. Det finnes blant annet få pdf-filer tilgjengelig, det er ingen rettleidningstjeneste om hvilke læreverk som er elektronisk tilgjengelige, hvem som skal bære kostnadene ved eventuelt bokbytte o.l.

Opplæringslova § 9-4 og dertil tilhørende forskrift fastslår at elevene har krav på mest mulig likt tilbud av læremidler på begge målformer. Unntak fra denne bestemmelsen kan bare gjøres gjeldende i "særlege tilfelle".

Svar:

Det fremgår av opplæringslova § 9-4 at det i andre fag enn norsk bare kan benyttes lærebøker som foreligger på bokmål og nynorsk til samme tid og til samme pris. Det følger videre av forskrift til opplæringslova § 17-5 at skoleeieren har ansvaret for å påse at disse kravene er oppfylt.

Slik bestemmelsen er formulert retter kravet seg mot skoleeier. Dersom forleggerne ikke sørger for at opplæringslovens samtidighetskrav lar seg oppfylle, vil de imidlertid ikke få solgt læremidlene, fordi skolene ikke har adgang til å benytte lærebøker som ikke foreligger samtidig på begge målformer. Det ligger i kravet at begge målformene må være tilgjengelige for skolen når lærebøkene skal tas i bruk, og dessuten må prisen være lik for begge målformene på utsalgsstedet.

Regjeringen vil innføre gratis læremidler for elever i videregående skole. Fra høsten 2007 er det i St.prp. nr. 1 (2006-2007) foreslått at fylkeskommunen skal få ansvar for at elevene får nødvendige trykte og digitale læremidler. Det er foreslått å bevilge om lag 290 mill. kr for å dekke fylkeskommunenes utgifter til anskaffelse av læremidler. I tillegg til at

ordningen med fylkeskommunalt ansvar skal stimulere til utviklingsorienterte og kvalitetsbevisste skoleeiere og skoler, legges det bedre til rette for at opplæringslovens krav til at det bare kan benyttes lærebøker som foreligger på bokmål og nynorsk til samme tid og til samme pris, etterleves.

SPØRSMÅL NR. 9

Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 9. oktober 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Mener statsråden at det er i samsvar med friskolelovens intensjon at institusjoner som mottar statsstøtte etter både friskoleloven og universitets- og høyskoleloven - som f.eks. Barratt Due musikkinstitut - også må skille ut friskolevirksomheten til egen driftsenhet, kfr. bl.a. friskoleloven § 1-4, og dermed miste fordelene av å kunne drive samordnet utdanningsvirksomhet på tvers av alder og nivå, slik Barratt Due gjør i dag?»

BEGRUNNELSE:

Barratt Due musikkinstitut mottar i dag statsstøtte til følgende virksomheter:

- a) Musikkutdanningstilbud på videregående skoles nivå - Unge Talenter - støttet i henhold til friskoleloven som såkalt 6 A-skole.
- b) Utøvende musikkutdanning på høyskolenivå - til NOKUT-akkreditert bachelor-utdanning. I tillegg tilbys det mastergradsutdanning i samarbeid med Norges musikkhøgskole.

Den offentlige støtten Barratt Due mottar til disse utdanningstilbudene er altså hjemlet i to forskjellige lover.

Barratt Due har i brev fra Utdanningsdirektoratet 24. mai 2006 fått presisert at all friskolelovstøttet virksomhet skal være et såkalt selvstendig rettsobjekt. Dette innebærer for Barratt Dues del at musikkutdanningstilbudet som er støttet i henhold til friskoleloven (Unge talenter) ikke kan eksistere sammen med den universitets- og skolelovstøttede virksomheten innenfor stiftelsen Barratt Dues musikkinstitut, men må splittes i separate enheter.

For Barratt Due vil det være svært vanskelig å

tenke seg en splittelse av virksomheten, da Barratt Due alltid har basert sin virksomhet på aldersblending og ulike nivåer innenfor samme institusjon. Dette er også en modell som har høstet betydelig positiv omtale.

Svar:

Som representanten Skei Grande viser til i sitt spørsmål, mottar Barratt Due musikkinstitut offentlig støtte til utdanningstilbud hjemlet i to forskjellige lovverk.

Tilbudet Unge Talenter er godkjent og tilskuddsberettiget etter friskoleloven kap. 6 A.

Høyskolevirksomheten ved Barratt Due musikkinstitut mottar statsstøtte under universitets- og høyskoleloven.

Utdanningsdirektoratet har i brev av 24. mai 2006 til alle friskoler, herunder Unge Talenter ved Barratt Due musikkinstitut, gjort rede for forståelsen av kravet til registrering i friskoleloven §§ 2-1 fjerde ledd og 2-2 femte ledd. Direktoratet konkluderer med at kravet til registrering innebærer at hver enkelt fysisk skole må være registrert som et selvstendig rettssubjekt. Departementet uttalte i brev til Barratt Due musikkinstitut av 1. september 2006 at det deler direktoratets forståelse av innholdet i de aktuelle bestemmelser. Jeg vil i denne sammenheng vise til at en sentral begrunnelse for registreringskravet er hensynet til kontroll med bruken av statstilskuddet, herunder hvem som er juridisk og økonomisk ansvarlig for friskolen. Dette er et krav som etter min oppfatning er svært viktig for å kunne føre kontroll med bruken av offentlige midler.

Jeg mener likevel at registreringskravet i friskoleloven ikke er til hinder for forskjellige måter å organisere utdanningsvirksomheten på. I denne sam-

menheng vil jeg vise til at departementet i nevnte brev til Barratt Due musikk institutt av 1. september 2006 pekte på at:

"[...] de formelle kravene til registrering i friskoleloven ikke er til hinder for ulike måter å organisere

undervisningen på, herunder faglig samarbeid med andre institusjoner. Barratt Due musikk institutt vil dermed kunne videreføre et faglig samarbeid mellom de ulike virksomhetene selv om Unge Talenter organiseres som en egen enhet."

SPØRSMÅL NR. 10

Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 6. oktober 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Dagens Næringsliv beskriver 3. oktober en muntlig dialog rundt mulig omstillingsstøtte til Q-Meieriene, hvor det ifølge oppslaget ble gitt avslag fra departementet etter at Q-Meieriene varslet krav mot staten. Det skal også i prosessen ha blitt stilt muntlige betingelser knyttet til fremtidig eierskap.

Hvilken tidsmessig fremdrift, betingelser og saksbehandlingsform vil departementet legge opp til dersom det kommer en ny søknad om støtte?»

BEGRUNNELSE:

Kavli har fremmet krav mot staten på 240 mill. kr for tilbakeføring av for lite utbetalt støtte, samt varslet at selskapet må vurdere ulike strategier dersom det fortsatt skal være umulig å få konkurransedyktige rammevilkår for privat meieriproduksjon i Norge.

I de åtte årene selskapet har drevet meierivirksomhet i Norge basert på Stortingets vedtak om konkurranse, har rammevilkårene forandret seg en rekke ganger og virksomheten gått med betydelig underskudd. Rammevilkårene blir i stor grad fastsatt av Statens Landbruksforvaltning og TINE BA som markedsregulator. Blant annet er prosessen med fastsettelse av kapitalavkastningskrav til TINE utsatt i snart et år.

Det har betydelige utgifter og tap for Q-Meieriene i kjølvannet av varierende og forverrede myndighetsbestemte rammevilkår. Omstillingsstøtte vil kunne være en løsning i påvente av langsiktig avklaring av vilkår og endringer som må til for å oppfylle Stortingets vedtak om konkurranse på meierisiden.

Statsråden sier i Dagens Næringsliv 2. oktober at dersom det kommer en søknad om omstillingsstøtte så vil departementet se på dette på nytt.

Svar:

På møte i departementet 7. mars 2006 orienterte ledelsen i stiftelsen Kavli og ledelsen i Q-Meieriene

om den vanskelige økonomiske situasjonen for selskapet. Det ble videre henstilt til at departementet iverksatte visse umiddelbare tiltak, som omfattet både omstillingsstøtte - spesielt relatert til Gausdalmeieriet - samt økning i tilskudd til innfrakt av melk og til distribusjon av ferdigvarer, og flere andre forhold. Hver for seg og til sammen var det her snakk om betydelige beløp.

Prisutjevningen for melk er et system der det ilegges avgifter for visse anvendelser av melk og utbetales tilskudd til andre. Alle aktører står overfor de samme avgifter og tilskudd innenfor hvert anvendelsesområde. Hele ordningen er selvfinansierende og dekker også tilskudd til innfrakt av melk og til distribusjon av konsummelk. Selve oppbyggingen av ordningen, og som ble fastsatt under forrige regjering, er i dag videre basert på at alle aktører, inklusive TINEs industri, skal kunne kjøpe melk (fra TINE Råvare) til én og samme pris, på åpne og sammenlignbare vilkår. Det er videre bygd opp et meget omfattende system med etterkontroll av TINEs marginer i den industrielle foredlingen av meierivarer. Dersom etterkontrollen viser bestemte avvik i TINEs marginer i forhold til forutsetningene, blir avgifter og tilskudd etterregnet, dvs. korrigert slik at uavhengige aktører får konkurransebetingelser som forutsatt.

Q-Meieriene er den eneste aktøren, utenom TINE, innenfor denne ordningen som baserer produksjonen på melk fra egne leverandører. Innenfor prisutjevningen er det i tillegg to særlige tilskudd som i praksis tilgodeser Q-Meieriene spesielt. Dette gjelder henholdsvis en ordning med spesiell kapitalgodtgjørelse og en ordning med ekstra distribusjonstilskudd. I perioden 1999-2005 ble det innenfor ordningen utbetalt nær 150 mill. kr i slike særskilte tilskudd til Q-Meieriene. For 2006 kan det forventes at slike tilskudd vil utgjøre om lag 35 mill. kr.

I likhet med forrige regjering, er det min oppfatning at dette systemet samlet sett legger til rette for

konkurranse innenfor meierisektoren på åpne og sammenlignbare vilkår, og slik Stortinget har forutsatt. Samtidig har både denne og den forrige regjeringen hatt til vurdering et opplegg til forenkling, og som samtidig skulle sikre konkurranse på like vilkår på en minst like god måte som i dag. Dette opplegget ville innebære at dagens etterkontroll og etterregning ble erstattet av et normert krav til kapitalavkastning rettet mot TINEs industri, og med videre sanksjoner dersom forutsetningene ikke ble oppfylt. Det er innenfor denne sammenhengen at myndighetene nå arbeider med et opplegg for verdivurdering av TINE. Foreløpig legger jeg til grunn at nåværende system med etterkontroll og etterregning videreføres inntil videre, fram til en har fått utredet en ordning som kan erstatte det kontrollsystemet en har i dag.

Etter at Regjeringen i januar 2006 bestemte at det skal foretas en verdivurdering av TINE, har Finansdepartementet, Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Fornyings- og administrasjonsdepartementet og Landbruks- og matdepartementet i fellesskap lyst ut oppdraget med å verdivurdere TINEs kapital i henhold til regelverket for offentlige anskaffelser, og med sikte på at arbeidet skulle være ferdig i løpet av 2006. Ett av de to konsulentselskapene som søkte om å bli kvalifisert for oppdraget måtte diskvalifiseres fordi de er revisor for Synnøve Finden. De fire departementene så seg, etter en totalvurdering, nødt til å avslutte anbudsprosessen i slutten av juni, blant annet på grunn av manglende konkurranse om oppdraget. Det ble lagt opp til å starte arbeidet på nytt etter sommerferien. De involverte departementene forbereder nå en ny utlysning av oppdraget med verdivurdering av TINE. På grunn av de omtalte omstendighetene tas det sikte på at verdivurderingen kan foreligge i løpet av 2007.

På det omtalte møtet med Q-Meieriene 7. mars 2006 ble alle forhold rundt prisutjevningen for melk og selskapets situasjon drøftet. Jeg må konstatere at selskapet verken deler min oppfatning eller forrige regjeringens oppfatning om at ordningen samlet sett legger til rette for konkurranse på like vilkår. Jeg har videre framholdt at det aldri vil være slik at staten kan garantere for lønnsomheten i private bedrifter - heller ikke på dette området. Ved siden av de offentlig fast-

satte rammebetingelser, er et selskaps økonomi i enda større grad avhengig av strategiske valg og faktiske tilpasninger både når det gjelder priser på råvare og på ferdigvarer, opplegg for distribusjon, teknisk drift av anlegg og annet.

Mitt utgangspunkt har likevel vært at Q-Meieriene er en så viktig aktør både i seg selv, og med tanke på å fremme konkurranse i meierisektoren, at jeg valgte å gå videre med et opplegg som til en viss grad kunne imøtekomme selskapets ønsker og være et bidrag til å sikre videre drift og utvikling. Jeg forberedte derfor et opplegg der staten eventuelt kunne bidra med en viss omstillingsstøtte etter søknad fra selskapet, og basert på at stiftelsen Kavli videreførte sitt eierskap til Q-Meieriene.

På grunn av det hastverket som selskapet skisserte på møtet 7. mars 2006, måtte disse forberedelsene skje raskt. Allerede i slutten av mars ble derfor Q-Meierienes ledelse muntlig invitert til å fremme en søknad om omstillingsstøtte. Mitt opplegg var videre at saken måtte forelegges Stortinget gjennom framleggelsen av Revidert nasjonalbudsjett, og at et konkret opplegg med omprioriteringer innenfor budsjettet for 2006 eventuelt skulle formaliseres gjennom Stortingets behandling. Til tross for flere samtaler, også etter initiativ fra departementet, fikk departementet aldri noen endelig tilbakemelding fra selskapet - og langt mindre noen søknad om støtte. Det var derfor etter hvert ikke noe grunnlag for å fremme saken i Revidert nasjonalbudsjett.

Q-Meierienes ledelse har på møte med departementets embetsverk 18. august 2006 på nytt tatt opp spørsmålet om omstillingsstøtte.

Slik det framgår foran, ble denne saken forberedt av meg med tanke på mulig effektivering på budsjettet for 2006 og under forutsetning av Stortingets tilslutning. Skulle det komme en søknad fra selskapet, vil denne søknaden bli oversendt til behandling i det ordinære statlige virkemiddelapparatet - og i dette tilfellet primært til Innovasjon Norge. En eventuell søknad vil deretter måtte behandles ut fra de ordinære regler og retningslinjer som gjelder og med utgangspunkt i de midler Innovasjon Norge er tildelt, herunder fra Landbrukets Utviklingsfond, etter behandling i Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 11**Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 10. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I tilfeller hvor det er åpenbart at ligningsmyndighetene har gjort en feil i skatteberegningen, og også ligningsmyndighetene er enige i dette, må likevel skattyter betale inn beregnet skatt. For mye betalt skatt refunderes senere. Dette medfører en unødig økonomisk belastning for skattyter.

Ser finansministeren at denne praksisen kan ha uheldige utslag, og har finansministeren vurdert å etablere en løsning som gjør det mulig å endre betalingskravet umiddelbart ved åpenbare feil?»

Svar:

Jeg er enig i at det kan synes strengt at regelverket er slik at skattyter plikter å betale skattekrav som skyldes feil, når ligningsmyndighetene er enig i at feilen er begått.

Jeg har imidlertid fått opplyst at dette ikke er tilfellet i praksis. Selv om regelen i skattebetalingsloven § 30 nr. 1, som fastslår betalingsplikten, etter sin ordlyd er objektiv, bortfaller betalingsplikten ved enkelte åpenbare og vesentlige feil. Dersom feilen blir tatt opp med ligningsmyndighetene tidlig, vil slike

feil i de fleste tilfeller bli rettet før skattekravet forfaller til betaling. I andre tilfeller er det praksis for at ligningsmyndighetene informerer skatteoppkreveren om at det foreligger feil ved ligningen, samtidig som skattyter opplyses om at betalingen kan unnlates. Skatteoppkreveren vil da ikke iverksette tvangsinnfordring av kravet. Formelt blir det i slike tilfeller ikke truffet noe vedtak som fritar for betalingsplikten, men skattyter kan unnlate å betale skattekravet uten at dette får konsekvenser. Jeg presiserer at betaling bare vil kunne unnlates for det beløp feilen gjelder og som det er enighet om. Utgjør restskatten 20 000 kr og feilen utgjør 5 000 kr må forskjellen, 15 000 kr, betales ved forfall.

Erfaring tilsier at ordningen med ubetinget betalingsplikt for skattekravene ikke oppleves som byrdefull eller er omstridt i de tilfeller ligningsmyndighetene erkjenner at det foreligger feil ved ligningen. Jeg viser også til at det antas å være gjeldende rett at betalingsplikten utsettes ved enkelte åpenbare og vesentlige feil. Jeg har derfor ikke vurdert endringer i regelverket på området.

SPØRSMÅL NR. 12**Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 11. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Transport- og kommunikasjonskomiteen har bedt om en gjennomgang av praktiseringen og retningslinjer for bompengefinansiering. I svar på skriftlig spørsmål nr. 684 (2005-2006) sa statsråden: "I tråd med dette vil jeg komme tilbake til Stortinget med en gjennomgang av prinsippene for bompengeprojekter i løpet av året. Med bakgrunn i denne gjennomgangen og etter Stortingets behandling, vil det etter planen eventuelt bli utformet et forslag til forskrift som vil bli sendt ut på en bred høring."

Når kommer saken til Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

En rekke saker fra hele landet har over tid vist at bompenger brukes på ulike måter og slik at det av mange oppfattes å være i strid med opprinnelig hensikt; finansiering av konkrete veiprojekt.

Noen aktuelle saker belyser dette.

Jeg viser til sak om videre bruk av Sokn bomstasjon - belyst i skriftlig spørsmål nr. 1211 (2005-2006).

Jeg viser videre til sak i Bergen, der det innenfor rammen av Bergensprogrammet brukes bompengemidler til å lønne to personer i stilling som "busstmisjonærer". Stillingen går ut på "å lære bergenserne å ta bussen".

Videre viser jeg til ytterligere et tilfelle i Namsos, der forsinkelser i Namdalsprosjektet ser ut til å føre til at bompenger samlet inn i Namsos blir brukt til finansiering av andre prosjekt. Samtidig påføres bompengeprojektet ekstra finansieringskostnader når bomselskapet ikke får bruke innbetalte midler til nedbetaling av lånefinansiert forskudd av statsmidler.

Jeg vil også igjen peke på at det gjennom Vegdirektoratets revisjon av bompengeselskapenes regnskaper er påvist kritikkverdig bruk av innbetalte bompenger.

Endelig viser jeg også til klagesaker under behandling i EFTAs overvåkningsorgan ESA, der ulike sider ved ulike bompengeprojekter i Norge er påklaget.

Det er dessverre fortsatt et politisk flertall som viderefører en omfattende bruk av bompengefinansiering til bygging av offentlig vei som alternativ til full offentlig finansiering, slik Fremskrittspartiet ønsker.

I tillegg øker også omfanget av bompengefinansieringen i de enkelte prosjektene; bompengefinansiering endrer karakter fra supplerende finansiering til hovedfinansiering og eneste finansiering. De to siste prosjektene som er fremsendt til Stortinget (hen-

holdsvis St.prp. nr. 78 E18 Langåker-Bommestad i Vestfold og St.prp. nr. 80 Rv 306 Kirkebakken - Regrense i Vestfold) er i sin helhet foreslått finansiert med bompenger.

Jeg håper derfor at sak til Stortinget om retningslinjer for bompenger også vil vurdere begrensninger i bompengandelen.

Samlet sett er det etter min vurdering behov for både avklarende og begrensende forskrifter og bedre kontroll med bruk av bompenger.

Jeg håper derfor at statsråden vil sørge for at denne saken nå snarlig kommer til behandling i Stortinget og som egen sak utenom det årlige budsjettokumentet, der viktige prinsipp- og systemsaker lett forsvinner i den omfattende tallbehandlingen.

Svar:

Den varslede gjennomgangen av prinsipper for bompengefinansiering er ikke omtalt i St.prp. nr. 1 (2006-2007). Arbeidet pågår, og jeg tar sikte på å komme tilbake til Stortinget med saken så raskt som mulig, mest sannsynlig i 2007, og ikke i løpet av 2006 som jeg tidligere har varslet.

SPØRSMÅL NR. 13

Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Vera Lyskløtt

Besvart 11. oktober 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hva konkret vil statsråden gjøre slik at vi kan få en fortgang i restaureringsarbeidet ved den gamle kirka i Karasjok?»

BEGRUNNELSE:

Karasjok gamle kirke ble bygd i 1807 og har dermed 200-årsjubileum til neste år. Den lille, gamle trekirka betyr veldig mye for befolkninga i Karasjok - ettersom den var den eneste bygningen i bygda som unngikk å bli brent under krigen. Kirka har nå vært stengt i fem år pga. bl.a. råteskader. Det eneste utbedringsarbeidet som hittil er gjort er at det for tre år siden ble lagt ny papp på taket. Det er derfor svært viktig at vi nå får en fortgang i restaureringsarbeidet slik at bygningen ikke forfaller fullstendig.

Svar:

Etter kirkeloven er det kommunene som har det økonomiske ansvaret for drift og vedlikehold av kir-

kebyggene. Dette gjelder også Karasjok gamle kirke, selv om det i 1974 ble bygget ny kirke i Karasjok.

I likhet med Karasjok gamle kirke, er det mange av landets kirker som dessverre er preget av dårlig vedlikehold. For å bidra til en styrket innsats på området, ble det i 2005 innført en rentekompensasjonsordning for istandsetting av kirker. Ordningen ble videreført i 2006. Istandsettingprosjekter overfor kirker kan etter dette få tilskudd fra staten til dekning av renteutgifter for de investeringer som gjøres i kirkebyggene. Det er ikke et vilkår at det tas opp lån for å finansiere arbeidene. Den norske stats husbank administrerer ordningen og behandler søknader.

Karasjok gamle kirke har en 200-årig historie og er den eldste gjenværende kirke i Finnmark. Jeg viser til den mulighet for støtte som ligger i den omtalte rentekompensasjonsordningen. Om det ikke allerede er gjort, antar jeg det også bør undersøkes om Riksantikvaren eller kulturminneforvaltningen ellers vil kunne bidra med støtte til restaurering av kirken.

SPØRSMÅL NR. 14**Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 10. oktober 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Ny forskning fra UiB viser at kvinner som arbeider i turnus med nattskift, utsettes for helsefare. Slikt arbeid medfører ifølge undersøkelser mer brystkreft, flere aborter og tidligere fødsler. Under Bondevik I-regjeringen ble det nedsatt et utvalg som skulle utrede løsninger for å likestille skiftarbeid i industrien og tilsvarende turnusarbeid. Ifølge oppslag i Dagsavisen 2. oktober er arbeidet brutt sammen.

«Hvordan vil statsråden arbeide videre med saken og hvordan bør de nye forskningsresultatene følges opp?»

Svar:

Et hovedformål med arbeidstidsbestemmelsene i arbeidsmiljøloven er å sikre at arbeidstakerne har en arbeidstid som ikke påfører dem og deres nærmeste familie unødige helsemessige og sosiale belastninger. For å verne arbeidstakerne mot for lang og ubekvem arbeidstid, fastsetter arbeidsmiljøloven regler om hvor lang arbeidstiden kan være og når på døgnet arbeidstiden kan plasseres.

Nattarbeid og skiftarbeid er en belastning for helsen. Undersøkelser har vist at det gir økt forekomst av hjerte- og karsykdommer, økte plager fra mave- og tarmsystemet, økt forekomst av psykiske plager samt i gitte arbeidssituasjoner betydelig økt ulykkesrisiko. Også skiftarbeid generelt kan oppleves svært belastende. Både i Arbeidslivslovutvalgets rapport (NOU 2004:5) og i Ot.prp. nr. 49 (2004-2005) ble det redegjort for at nattarbeid og skiftarbeid er en belastning for helsen. I forbindelse med Ot.prp. nr. 49 (2004-2005) utarbeidet STAMI på oppdrag av daværende Arbeids- og sosialdepartementet en rapport om arbeidsforhold av betydning for helse. Et av temaene i den rapporten var skiftarbeid og helse. Rapporten ble oversendt Stortinget som uttrykt vedlegg til Ot.prp. nr. 49 (2004-2005). Litteraturstudien gjennomført av Universitetet i Bergen styrker de konklusjonene som lå til grunn for Arbeidslivslovutvalgets innstilling og Bondevik II-regjeringens framlegg i Ot.prp. nr. 49 (2004-2005).

Helsemessige hensyn tilsier at nattarbeid bør unngås i størst mulig grad. Arbeidsmiljøloven har derfor et generelt forbud mot nattarbeid med mindre "arbeidets art" gjør det nødvendig (arbeidsmiljøloven

§ 10-11 (2)). I tillegg kan arbeidsgiver og arbeidstakers tillitsvalgte i virksomheter bundet av tariffavtale inngå skriftlig avtale om nattarbeid dersom det foreligger "et særlig og tidsavgrenset behov" for det (arbeidsmiljøloven § 10-11 (4)).

Det er de samme helsemessige hensyn som er utgangspunktet for at arbeidstidsbestemmelsene inneholder begrensninger på hvor mye det kan arbeides om natten. (§ 10-11 (5)), og for at arbeidsmiljøloven fra 1. januar i år inneholder et krav om at arbeidstakere som jobber om natten skal gis tilbud om helsekontroll (§ 10-11 (7)). Arbeidstakere som arbeider regelmessig om natten, har fra 1. januar 2006 dessuten rett til fritak fra arbeidstidsordningen som gjelder for arbeidstakergruppen dersom vedkommende av helsemessige, sosiale eller andre vektige velferdsgrunner har behov for det. (§10-2 (2)).

Det er de samme helsemessige hensyn som er utgangspunktet for at arbeidstakere med forskjellige typer skiftordninger og turnusordninger har krav på kortere ukentlig arbeidstid enn de av oss som jobber fast vanlige arbeidsdager.

- Arbeidstakere som arbeider skift og sammenlignbar turnus, men ikke i helgene, har etter loven krav 38 timers arbeidsuke (35,5 ved tariffavtale). Dette gjelder også arbeidstakere som arbeider hovedsakelig om natten. (§10-4 (5)).
- Arbeidstakere som arbeider skift og sammenlignbar turnus, inkludert i helgene, har etter lovens krav 36 timers arbeidsuke (33,6 ved tariffavtale) (§10-4 (5)).

I samsvar med Stortingets ønske satte arbeidslivets parter seg ned i en arbeidsgruppe for å se på hvilke turnusordninger som er sammenlignbare med helkontinuerlig skift, og som dermed skal ha 36 timers uke. Arbeidsgruppen har arbeidet i trekvart år, men ikke klart å bli enige. Jeg må derfor nå vurdere om det er mulig å komme fram til en løsning innenfor gjeldende lov eller om det er nødvendig med en lovendring. Departementet arbeider nå med å få en oversikt over hvilke konsekvenser eventuelle endringer i definisjonen av sammenlignbar turnus vil kunne få. Dette arbeidet vil skje i nært samarbeid med partene.

SPØRSMÅL NR. 15**Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 9. oktober 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hamar Montessoriskole søkte allerede i september 2005 Utdanningsdirektoratet om å få øke inntaket av elever i 1. trinn for skoleåret 2007/2008. Det har nå gått mer enn 1 år siden søknaden ble sendt inn uten at skolen har fått svar.

Mener kunnskapsministeren at dette er en akseptabel behandling av en slik søknad, og hvor lang svarfrist mener kunnskapsministeren er rimelig i slike saker?»

BEGRUNNELSE:

Hamar Montessoriskole har i dag tillatelse til å drive med 70 elever, fordelt med 10 elever på hvert trinn fra 1.-7. trinn. Skolen rekrutterer de fleste elevene fra sin egen Montessoribarnehage. Det er 23 barn som går ut av Montessoribarnehagen våren 2007. Skolen forventer ut fra de signalene de har mottatt at de fleste barna ønsker å fortsette i Montessoriskolen etter barnehagen.

Montessoriskolen har søkt om en utvidelse i god tid. Hamar kommune er positive til en økning i elevtallet (til 90 elever). Det haster med svar, fordi søknadsfristen for opptak til skoleåret 2007/2008 er 1. desember 2006, dvs. den samme som for Hamar-skolene for øvrig.

Det er vanskelig for Hamar Montessoriskole å planlegge sin drift, og det sprer seg unødig usikkerhet hos foreldrene, når det ikke lar seg gjøre å få et svar fra Utdanningsdirektoratet. Dette er svært uheldig. Offentlige myndigheter bør tilstrebe raske avklaringer slik at en gir større forutsigbarhet og sikrer drive-re av friskoler rimelige arbeidsvilkår.

Svar:

Hamar Montessoriskole har drevet sin virksomhet siden høsten 2001. Skolen er godkjent etter friskoleloven, og godkjenningen omfatter 70 elever fordelt med 10 elever på hvert av trinnene fra 1. til 7. trinn. Hamar Montessoriskole søkte 26. september 2005 Utdanningsdirektoratet om å få øke antall elevplasser til 105. Utdanningsdirektoratet opplyste i brev til skolen av 26. februar 2006 at skolen måtte sende inn en fullstendig søknad for at direktoratet skulle kunne behandle søknaden om elevtallsutvidelse. På denne bakgrunn sendte Hamar Montessoriskole 28. mars 2006 Utdanningsdirektoratet revidert søknad vedlagt inntaksreglement og budsjett. Utdan-

ningsdirektoratet ba i brev til Hamar kommune av 6. april 2006 om kommunens uttalelse til søknaden, jf. friskoleloven § 2-1 annet ledd. Hamar kommune uttalte i brev av 11. mai 2006 seg positivt til at Hamar Montessoriskole får utvide elevtallet til 90 elever. Grunnet avviket mellom det antall elevplasser skolen har søkt om (105 elever) og det antall elevplasser kommunen har uttalt seg positivt til (90 elever), ba Utdanningsdirektoratet i brev av 26. mai 2006 Hamar Montessoriskole om å sende inn nytt budsjett for skoleåret 2006/2007 basert på det elevtall skolen søker godkjenning for.

Jeg vil vise til at det er fastsatt søknadsfrister for de fleste søknader etter friskoleloven. Formålet med disse søknadsfristene er blant annet å skape forutberegnelighet for godkjenningsmyndigheten, slik at nødvendige ressurser kan settes av til de ulike fasene av søknadsbehandlingen. En klar søknadsfrist fører også til forutberegnelighet for søkeren, og vil i tillegg gi kommune og fylkeskommune et varsel. Søknadsfristen for endringer ved allerede godkjente skoler fra skoleåret 2006/2007 var 1. april 2005, mens søknaden fra Hamar Montessoriskole er datert 26. september 2005. Fristen for å søke om driftsendringer fra skoleåret 2007/2008 var 1. september 2006, jf. departementets instruks og delegasjon til Utdanningsdirektoratet av 7. juni 2006 og brev til friskolene av samme dag. Søknaden fra Hamar Montessoriskole er dermed innkommet innen søknadsfristen i forhold til virkning fra og med skoleåret 2007/2008.

Jeg vil vise til at Utdanningsdirektoratet er delegert myndighet til å behandle søknader om godkjenning etter friskoleloven. Dette innebærer at det er direktoratet som avgjør disse sakene i førsteinstans, mens departementet er klageinstans. Jeg forventer at alle søknader om driftsendringer som er innkommet innen 1. september 2006, vil bli ferdigbehandlet av Utdanningsdirektoratet slik at skolene får en reell mulighet til å planlegge skolestarten høsten 2007. En forutsetning for dette er likevel at den enkelte søknad er komplett og i tråd med kravene i friskoleloven. Ut-over dette vil det ikke være riktig av meg å gi Utdanningsdirektoratet instruks eller signaler om når og hvordan enkelsøknader skal behandles. Jeg viser i denne sammenheng til at klageinstansen har kompetanse til å prøve alle sider av saken, herunder blant annet skjønnsutøvelsen og saksbehandlingen, jf. forvaltningsloven § 34 annet ledd.

SPØRSMÅL NR. 16**Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 6. oktober 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Landbruksministeren har på møter i Østerdalen gitt klare anbefalinger om at kommunene må stramme inn sin praktisering av boplikt i forbindelse med konsesjonssaker.

Kan landbruksministeren fremlegge dokumentasjon på at dette er et virkemiddel som fungerer i forhold til målsettingen om å sikre bosetting i distriktene og bidra til et vitalt og aktivt Distrikts-Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det er annen næringsutvikling enn drift av landbrukseiendommer som er avgjørende for bosettingen i Distrikts-Norge. Stadig flere bruk kan ikke gi et tilfredsstillende utkomme for driver, og man blir avhengig av å hente inntekt utenfor bruket for å kunne bo der. Dette blir svært synlig ved generasjonsskifter. Yngre mennesker ønsker ikke å flytte tilbake dersom de ikke finner annet arbeid.

Boplikt i en slik situasjon har en rekke negative effekter. I mangel av potensiell interesse for å overta vil generasjonsskiftet utsettes, investeringer og vedlikeholdet reduseres og forfallet forsterkes. Det skapes ikke aktivitet. At landbruksministeren velger å forsterke en politikk som siden den ble innført i 1974 har vist seg ikke å ha noen virkning i forhold til sin målsetting, vitner om liten evne til å realitetsorientere politikken og virkemidlene på det felt han bestyrer.

Samtidig ser vi stadige eksempler på at folk må si opp sin jobb i en del av landet for å flytte til en eiendom de har arvet med boplikt i et distrikt der det ikke finnes tilsvarende mulighet for relevant arbeid. Dermed er resultatet i realiteten at eier er tvunget til å selge. Når landbruksministerens partifelle og regjeringsskollega, kommunalminister Åslaug Haga, skriver i sin distriktsmelding at "folk må få bo der de ønsker", blir dette forvirrende. Landbruksministeren og kommunalministeren bør kanskje avholde en konferanse der de bestemmer seg for om det er boplikt eller bolyst som skal være fundamentet for Distrikts-Norge.

Svar:

Det er forsket mye på hvilke faktorer som gjør at folk bosetter seg der de gjør. Det er ikke tvilsomt at helt sentrale årsaksfaktorer er demografiske forhold, dvs. antall barnefødsler, død, flytting, alders- og kjønnsfordeling. Videre er muligheten for å skaffe

seg et levebrød sentral. Det samme gjelder faktorer som kultur og tilhørighet.

Utviklingstrekkene gjennom de senere årene og hva som begrunner utviklingen er bl.a. omtalt i vedlegg 1 i St.meld. nr. 21 (2005-2006) Hjerte for heile landet. Om distrikts- og regionalpolitikken som Regjeringen la fram for Stortinget i vår. Beskrivelsen i vedlegget bygger på en rekke utredninger¹. I gjennomgangen er det vist til at "Den sterkaste enkeltfaktoren for å bli buande i heimkommunen er overtaking av eller tilgang til næringseigedom. Dette forklarer også skilnaden mellom kjønna i ungdomsflytting, det vil seie at unge menn i større grad enn unge kvinner har tilgang til næringseigedom". Den neste faktoren som i praksis begrunner tilbakeflytting har vist seg å være gode bomiljø og bostandard. Dette går bl.a. fram av en spørreundersøkelse (Orderud 2002) der folk i periferikommuner ble spurt om hva som er viktig for bosetting hvis jobbtilbudet er likt. Bomiljø og bostandard kom øverst på lista, deretter kom venner og slekt, natur- og friluftsliv samt avstand til hjemstedet.

Regjeringen har som mål at hele landet skal tas i bruk for å sikre innbyggerne velferd og livskvalitet og vil øke verdiskapingen i distriktene. For å nå disse målene må menneskelige, økonomiske og arealmessige ressurser tas i bruk på en bedre måte enn i dag. Landbrukseiendommene og ressursene på dem er grunnleggende for verdiskaping, og det må legges opp til en politikk som gjør at eiendommene kan tas i bruk i større grad enn tidligere både til næringsvirksomhet og bolig. Virkemiddelbruken må i en helhetlig sammenheng støtte opp under det tradisjonelle familielandbruket samtidig som en legger til rette for dem som vil utnytte eiendommen med ny næring og for dem som bare vil bo på et gårdsbruk, men som henter inntekta si fra annen virksomhet. Det er dermed viktig å legge til rette for at de som vil ta eiendommen i bruk til verdiskaping får slippe til. I områder der dette ikke er mulig, er mange landbrukseiendommer likevel attraktive boplasser der bygningene kan tas i bruk til rene boligformål hvor arealene samtidig blir drevet. En politikk som legger til rette for utnytting i tråd med dette, innebærer at en ikke kan se på eiendommen isolert som et omsettelig investe-

¹ Sørli, notat om bomotiv og flytting, NIBR 2005, Effektivitet NOU 2004:2, Distriktskommissjonen NOU 2004:19, Regionenes tilstand, ØF-rapport nr. 07/2004, og beskrivelsen i St.meld. nr. 25 (2004-2005) Om regionalpolitikken fra regjeringa Bondevik II våren 2005.

ringsobjekt for private. Det er nødvendig å knytte ansvar til det å eie landbrukseiendom, og virkemidlene, herunder reglene om boplikt, må brukes på en måte som gir eieren et tydelig signal om hvordan eiendommen ut fra samfunnets behov bør brukes.

Det finnes ca. 180 000 landbrukseiendommer. Cirka 125 000 av disse er uten egen aktiv jordbruksdrift, men med bygningsmasse. Mange av disse eiendommene finner vi i områder med spredt bosetting. I 2000 ble det kartlagt 46 000 landbrukseiendom med bygninger, men uten fast bosetting. Disse eiendommene har et betydelig bosettingspotensial, særlig i områder med lave folketall. Samtidig tyder en MMI-undersøkelse² på at ca. 200 000 mennesker ønsker å bosette seg på gård/småbruk.

I distriktene har det over mange år vært et problem at attraktive landbrukseiendommer ikke kommer på salg. Når det samtidig er så mange som ønsker

² Norsk Monitor 2005/2006. Tallet er en utregning basert på svar fra et landsrepresentativt utvalg på 3 849 personer over 15 år.

å bosette seg på gård/småbruk, er dette en uheldig utvikling som hindrer at ressursene på landbrukseiendommen blir tatt i bruk på en måte som særlig distriktene er tjent med. Etter min mening er kommunenes praksis når det søkes dispensasjon fra boplikten viktig i denne sammenhengen. Gis fritak i omfattende grad, vil signalene til den som overtar landbrukseiendom ikke være tydelige nok, og kommunen legger til rette for en utvikling hvor landbrukseiendommen kan overtas av mennesker som ikke ønsker å ta eiendommen i bruk verken i næringsøyemed eller til bolig, og som samtidig holder andre interesserte utenfor. En slik utvikling er ikke i samsvar med regjeringens mål.

Jeg har satt i gang en kartlegging av kommunenes praksis i saker som gjelder priskontroll etter konsesjonsloven og saker som gjelder dispensasjon fra boplikten på landbrukseiendom. Kartlegging og vurderingene knyttet til virkningene av regelverket vil danne grunnlag for eventuelle tiltak slik at disse virkemidlene blir mer målrettet enn i dag.

SPØRSMÅL NR. 17

Innlevert 3. oktober 2006 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 10. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I Lignings-ABC defineres arbeidsgivers dekning av personlige kort for trening i helsestudio og treningssenter som "velferdstiltak i arbeidsforhold".

Hvor stort er det totale provenyet staten tar inn i forbindelse med skattlegging av slike velferdstiltak, inkludert inntektsskatt og arbeidsgiveravgift?»

Svar:

Det er sentralt i et effektivt skattesystem at skattepliktig inntekt samsvarer med faktisk inntekt. Alle økonomiske fordeler fra arbeidsgiver til arbeidstaker bør da skattes som arbeidsinntekt.

Dette gjelder uavhengig av om det dreier seg om naturalytelser eller kontante ytelser. Skattefritak for enkelte typer naturalytelser i arbeidsforhold vil gi incentiver til skattemessig tilpasning i valg av avlønningens form. Dette kan for eksempel skje ved at arbeidsgiver og arbeidstaker blir enige om at arbeidsgiver finansierer et treningskort i stedet for at det gis en lønnsøkning. Som en konsekvens vil man da kunne oppleve en uthuling av skattegrunnlaget. Dette vil

stride mot målsettingen om brede skattegrunnlag og lave satser som er nødvendig for å skape et enkelt og effektivt skattesystem.

Det finnes likevel enkelte naturalytelser som er gjort skattefrie, enten de er rimelige velferdstiltak for bedriftens ansatte samlet, eller spesielle tilleggsgoder til den enkelte. Rimelige velferdstiltak vil typisk være ytelser av sosial eller velferdsmessig art, med grunnlag i en bedrifts ønske om å skape trivsel på og i tilknytning til arbeidsplassen, og å øke fellesskapsfølelsen blant de ansatte. Eksempelvis kan et felles treningsopplegg i regi av arbeidsgiver klassifiseres som rimelig velferdstiltak, men det er fordi formålet favner videre enn den individuelle treningen. Personlig medlemskap på helsestudio, treningssenter mv. anses ikke som et rimelig velferdstiltak i skattelovens forstand.

Det er uklart hva representant Tybring-Gjedde etterlyser når han ber om provenyet fra skattelegging av velferdstiltak i arbeidsforhold. Skatteloven definerer kun de velferdstiltakene som er skattefrie, herunder enkelte velferdstiltak som felles treningsopp-

legg. Det er opplagt ikke noe proveny knyttet til disse velferdstiltakene pr. i dag siden de er skattefrie. Alle andre fordeler vunnet i arbeidsforholdet som faller utenfor denne definisjonen, er pr. definisjon ikke rimelige velferdstiltak i skattelovens forstand. Disse er skattepliktige i sin helhet med mindre det er gitt unntak fra skatteplikten i andre deler av skatteloven. For å kunne anslå provenyet knyttet til skattlegging av slike fordeler, må derfor departementet ha en nærmere beskrivelse av hvilke fordeler/naturalytelser som skal betraktes som såkalte "skattepliktige velferdstiltak".

Jeg vil også peke på at det kan være svært vanskelig å anslå det isolerte provenyet knyttet til skattleggingen av enkelte naturalytelser. Ofte vil slike anslag kreve utvalgsundersøkelser eller lignende. Det gjelder bl.a. provenyet knyttet til arbeidsgiverbetalt trening på helsestudio. Årsaken til dette er at det skattepliktige beløpet, eller fordelene, skal innrapporteres på en samlepost for trekkpliktige naturalytelser i lønns- og trekkoppgaveregisteret. Det er ikke mulig å skille ut det skattepliktige beløpet knyttet til enkelte naturalytelser på denne posten.

SPØRSMÅL NR. 18

Innlevert 4. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 13. oktober 2006 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«I desember 2003 vedtok Stortinget at kommunestyret og fylkestinget står fritt til å avgjøre om kommunen eller fylkeskommunen skal ha egen revisjon, delta i et interkommunalt samarbeid om revisjon, eller inngå avtale med en annen revisor. Denne endringen i kommuneloven trådte i kraft 1. juli 2004.

Hvor stor andel av norske kommuner benytter seg av ekstern regnskapsrevisor, i hvilken grad benytter kommunene seg av eksterne ved forvaltningsrevisjon, og hvor mye bruker norske kommuner årlig på revisjon?»

Svar:

Etter det departementet er kjent med, er det om lag 20 kommuner, som etter at nevnte endring i kom-

muneloven trådte i kraft, har valgt en annen regnskapsrevisor enn egen revisjon eller et interkommunalt samarbeid om revisjon.

Forvaltningsrevisjon kan tenkes gjennomført både av egen revisjon eller interkommunalt samarbeid om revisjon, ved prosjektbasert innleie av revisjonstjenester fra eksterne, og ved en kombinasjon der enkelte eksterne revisorer deltar i revisjonen med egen kommunal eller interkommunalt revisjonsselskap som ansvarlig. Det foreligger ikke oversikt over hvordan kommuner innretter seg ved forvaltningsrevisjon.

Eksisterende regnskapsstatistikk (KOSTRA) gir ikke svar på hvor mye kommunene årlig bruker på revisjon. Det foreligger heller ikke andre tilgjengelige kilder som kan gi et svar på dette spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 19

Innlevert 4. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 12. oktober 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«Synes finansministeren det er riktig at Konkurransetilsynet har et så omfattende hemmelighold i sin saksbehandling vedrørende SkatteFUNN sammenlignet med andre instanser, og dessuten bruker så lang tid på behandlingen, at søkeren blir skadelidende i forhold til budsjetteringsprosessen og forholdet til kreditor og andre interessenter?»

BEGRUNNELSE:

Næringsdrivende som har vært kvalifisert til SkatteFUNN erfarer ut fra henvendelser til Konkurransetilsynet at det er vanskelig å få klarhet i når utbetalinger kan finne sted. Konkurransetilsynet tilsløres dessuten av en hemmeligholdelse som gjør det vanskelig å få rede på saksbehandlerne holdninger til en søknad for søkeren. Dette blir kun klarlagt når

saksbehandlingen er gjennomført, og da med mulighet for å klage. En slik holdning innebærer at det ikke er mulig å budsjettere for søkeren, noe som gjør forholdet, både til revisor og kreditorer, vanskelig.

Sammenlignet med saksbehandlingen i Innovasjon Norge er Konkurransetilsynets holdninger vanskeligjørende.

Svar:

Siden Fornyings- og administrasjonsdepartementet forvalter ordningen som representanten Leirstein stiller spørsmål om, besvarer jeg spørsmålet etter avtale med finansministeren.

Forskriften om kompensasjon for ulønnet arbeidsinnsats i SkatteFUNN-godkjente forsknings- og utviklingsprosjekter for inntektsårene 2002, 2003 og 2004 ble vedtatt den 7. februar 2006. Ved fristens utløp den 7. april 2006 hadde det kommet inn over 350 søknader. Dette var betydelig over det antall som var forventet. De samlede kravene var også betydelig mer enn den bevilgede rammen på 10 mill. kr som var avsatt til ordningen i St.prp. nr. 65 (2004-2005) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet medregnet folketrygden 2005.

Samtidig med kompensasjonsordningen bevilget Stortinget 60 mill. kroner til en ordning med tilskudd

til ulønnet arbeid i SkatteFUNN-prosjekter for 2005 under Nærings- og handelsdepartementet. Begge bevilgningene ble gjort overførbare. Det framgår av St.prp. nr. 65 at disse bevilgningene må ses i sammenheng, slik at det om nødvendig foretas en omfordeling mellom dem. Konkurransetilsynet har på bakgrunn av at totalrammen for ordningen ikke har vært avklart, holdt an saksbehandlingen og vært tilbakeholdne med opplysninger om utbetalingene, idet disse ville henge sammen med både det endelige omfanget av kravene og den budsjettmessige totalrammen. Jeg vil imidlertid påpeke at det ikke under noen omstendigheter er naturlig at Konkurransetilsynet underretter søkere i enkeltsaker om hva de kan forvente av kompensasjon før tilsynet fatter vedtak i sakene. Konkurransetilsynets behandling dreier seg ikke om "hemmelighold" slik det antydes i spørsmålet, men om nødvendig tilbakeholdenhet som ledd i forsvarlig saksbehandling. Det er imidlertid full klageadgang, og eventuelle klager på tilsynets vedtak behandles av Fornyings- og administrasjonsdepartementet.

Proessen med omfordeling av midlene under de to ordningene er i gang, og en avklaring kan ventes med det første. Konkurransetilsynet vil da fullføre saksbehandlingen og foreta utbetalingene etter ordningen.

SPØRSMÅL NR. 20

Innlevert 4. oktober 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 13. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Vil skissen til et nytt industrikraftregime gi industrien forutsigbarhet i form av en kjent øvre grense for langsiktig pris på elektrisitet benyttet i produksjonen?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til svar fra statsråden, datert 28. september, på spørsmål nr. 1205 fra representanten Børge Brende. I møte med Karmøy kommune om et framtidig industrikraftregime og konsekvenser for Hydro Aluminium på Karmøy, uttalte statsråden at et nytt industrikraftregime ville inneholde et konkret prisintervall for strøm som ville være levelig for industrien. I svaret på spørsmålet fra representanten Børge Bren-

de er det uklart hvorvidt dette nøkkelspørsmålet for industrien vil inngå i den skissen som er tenkt presentert i høstsesjonen, eller skyves ut i tid.

Svar:

Slik det framgår av mitt svar på spørsmål nr. 1205 fra representanten Børge Brende, er min ambisjon fortsatt å kunne skissere en ordning for den kraftintensive industrien i løpet av høsten. Jeg erkjenner samtidig at arbeidet er krevende, og at EØS-avtalen i betydelig grad innskrenker handlingsrommet for særnorske tiltak.

Jeg ber på denne bakgrunn om forståelse for at det på det nåværende tidspunktet ikke er mulig å være konkret på hva en slik skisse vil inneholde.

SPØRSMÅL NR. 21**Innlevert 4. oktober 2006 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 10. oktober 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Synes statsråden at det er akseptabelt med en oppklaringsprosent på 6 pst. for vinningsforbrytelser i et så lite politidistrikt som Notodden, og hvilke tiltak vil eventuelt statsråden foreta seg for å rette opp det uakseptable polititjenestetilbudet innbyggerne på Notodden opplever?»

BEGRUNNELSE:

I en halvårsrapport for Notodden politidistrikt i Telemark, rapporteres det om en oppklaringsprosent for vinningsforbrytelser på 6 pst. Denne lave oppklaringsprosenten skjer i et lite og gjennomskiktig distriktssamfunn, og oppleves som ganske uforståelig for de fleste. Det kan være et signal om at politiet ikke prioriterer denne typen forbrytelser.

Svar:

Regjeringen har i Soria Moria-erklæringen lagt rammene for en aktiv og helhetlig kriminalitetsbekjempelse i tråd med de sentrale verdiene i justissektoren - trygghet, demokrati og rettssikkerhet. Målet er å bl.a. å forebygge bedre, oppklare mer, reagere raskere og rehabilitere bedre. En viktig oppgave for politiet og påtalemyndigheten er å forebygge bedre og oppklare mer.

Det er viktig at publikum har tillit til politiets straffesaksarbeid. Tilliten vil i det alt vesentlige avhenge av de resultater som oppnås. Høy kvalitet på etterforskning og irettføring, høy oppklaringsprosent, rask saksbehandling og adekvat reaksjon står her sentralt.

Som justisminister kan jeg ikke være tilfreds med en oppklaringsprosent på 6 pst. Departementet arbeider med en rekke tiltak for at politiet kan bli i stand til å oppklare flere straffbare forhold, også vinningskriminalitet. Som et eksempel på dette vil jeg nevne DNA.

Jeg vil få opplyse at det på bakgrunn av spørsmålet som er stilt også er blitt innhentet uttalelse fra Politidirektoratet, som den 9. oktober 2006 har opplyst følgende:

Notodden politistasjon er i dag tjenesteenhet under Øst Telemark driftsenhetene i Telemark politidistrikt. Tjenesteenheten hadde ved første halvår 2006 i alt registrert 197 vinningsforbrytelsessaker, hvorav

60 tilfeller av grove og simple tyverier bl.a. fra be-drift, skole, leilighet og hytter, 41 tilfeller av grove tyverier fra kjøretøy, og 36 tilfeller av tyveri av lom-mebøker og mobiltelefoner. Oppklaringsprosenten var på 6 pst.

Politimesteren i Telemark politidistrikt har opp-lyst til direktoratet at den lave oppklaringsprosenten beror på flere forhold, men at vinningskriminalitet av den typen som dominerer ved Notodden tjenestee-nhet, herunder tyverier fra hytter og tyverier av mobil-telefoner og lommebøker, tradisjonelt er vanskelige å oppklare. I tillegg har det vært uønskede stillingsva-kanser.

Politimesteren gjør oppmerksom på at det umid-delbart etter sommeren ble satt inn flere tiltak for å bedre oppklaringsprosenten, herunder et særskilt oppfølgingsansvar for vinningssaker til én tjeneste-mann i driftsenheten, styrking av etterretningstjenes-te og åstedsgransking og økt bevissthet generelt på vinningskriminalitet i politiets øvrige virksomhet. I tillegg forventes bemanningsproblemene å bli løst innen kort tid. Resultatet av tiltakene vil bli fulgt nøye opp utover høsten.

Politimesteren understreker avslutningsvis at Øst Telemark driftsenhet ved første halvår hadde en me-get god måloppnåelse på flere sentrale områder, bl.a. med en oppklaringsprosent for forbrytelser generelt på hele 48,3 pst., og med en gjennomsnittlig saksbe-handlingstid på kun 78 dager.

Politidirektoratet gjør oppmerksom på at vin-ningskriminalitet er et krevende arbeidsområde for politiet. Vinningskriminalitet utgjorde 48 pst. av alle anmeldelser i 2005, noe som er en nedgang på 9 pst. fra 1993 da denne typen kriminalitet utgjorde 57 pst. av anmeldelsene. Tyverier utgjør opp mot 80 pst. av vinningskriminaliteten. En stor andel av sakene er uten spor eller opplysninger om gjerningsperson, herunder særlig såkalte lommetyverier. Dette er for-hold som gjør oppklaring svært vanskelig.

Vinningsforbrytelser er imidlertid den typen kri-minalitet som rammer folk flest, og det er en viktig oppgave for politiet å styrke både den preventive og oppklarende innsatsen på dette området.

Avslutningsvis vil jeg bemerke at justispolitik-ken skal ivareta enkeltmenneskets og samfunnets trygghet. Jeg er derfor som justisminister opptatt av oppfølgingen av denne type kriminalitet.

SPØRSMÅL NR. 22**Innlevert 4. oktober 2006 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 11. oktober 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Ifølge henvendelser fra mottakere av tidsbegrenset uførestønad har mange ennå ikke mottatt etterbetalingen i forhold til reguleringen av G fra 1. mai d.å. Opplysningene blir bekreftet av NAVs brukerservice. Trygdemottakerne er blitt lovet at etterbetaling skulle skje 25. september. Dette er blitt ytterligere utsatt. Dette vil si en forsinkelse på mer enn 5 måneder.

Vil statsråden sørge for at utbetalingene til disse trygdemottakerne nå umiddelbart blir foretatt?»

BEGRUNNELSE:

Brukere som er avhengige av ytelser fra trygden pga. uførhet har ofte bare trygden å leve av og baserer sin hverdag på den månedlige utbetalingen som kommer til faste tider. Reguleringen av grunnbeløpet skjer hvert år fra 1. mai og det vanlige er at etterbetalingen kommer sammen med trygdeutbetalingen i juli måned. Når dette ikke skjer, kan det skape usikkerhet og problemer for brukeren. I år har dette rammet den gruppen som er mottakere av tidsbegrenset uførestønad. Stadig nye utsettelse av tidspunktet for utbetaling bidrar til å øke misnøyen og uroen hos dem dette gjelder. Ifølge opplysninger fra enkelte brukere skal forsinkelsen skyldes problemer med datasystemet. Det er imidlertid helt uakseptabelt at personer som skal motta trygdeytelser blir utsatt for slike feil, ettersom renter heller ikke tilståes på trygdeytelser.

Svar:

Etterbetaling av grunnbeløpsregulering gjeldende fra 1. mai skjer vanligvis i forbindelse med trygdeutbetalingen i juli måned. Dette ble gjennomført for de aktuelle trygdeytelsene 25. juli 2006. For mottakere av tidsbegrenset uførestønad oppsto det dessverre tekniske problemer ved gjennomføringen av

den maskinelle beregningsjobben. Etterbetalingen måtte derfor utsettes.

På utbetalingsinformasjonen for juli ble alle mottakerne informert om at etterbetalingen ville bli foretatt i løpet av august. Den ordinære månedsutbetalingen av tidsbegrenset uførestønad ble foretatt uten problemer.

I løpet av juli og august ble det gjennomført feilsøking og feilretting av Arbeids- og velferdsdirektoratet i samarbeid med en ekstern programvareleverandør. Det lyktes imidlertid ikke å gjennomføre beregningsjobben innenfor gjeldende sikkerhetsmarginer i løpet av august. Arbeids- og velferdsdirektoratet skrev da brev til alle mottakerne og beklaget forsinkelsen og varslet at etterbetalingen dessverre måtte utsettes til september. Det ble presisert at etterbetalingen ville komme som en egen utbetaling, i tillegg til den faste månedlige utbetalingen. Hvis dette brevet er blitt oppfattet som et løfte om utbetaling den 25. september, er det en indikasjon på at formuleringen i nevnte brev dessverre ikke har vært tilstrekkelig klar.

Mottakerne ble i brevet oppfordret til å kontakte trygdekontoret dersom de hadde spørsmål. I melding til alle kontor ble det gitt beskjed om at de mottakerne som ble spesielt hardt rammet av forsinkelsen, burde få utbetalt sitt tilgodehavende umiddelbart ved manuell beregning og utbetaling.

Den maskinelle etterbetalingen ble foretatt helgen 23.-24. september og ekspedert til bank onsdag 27. september. Mottakerne fikk da pengene disponibelt til sin konto torsdag 28. eller fredag 29. september.

Det er uheldig at Arbeids- og velferdsdirektoratet ikke klarte å etterbetale G-justeringen raskere, og direktoratet vil derfor gjennomgå sine systemer både på teknisk og administrativ side for å hindre at tilsvarende problemer oppstår igjen.

SPØRSMÅL NR. 23**Innlevert 5. oktober 2006 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 11. oktober 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Det er et mål å redusere sykefraværet. For å oppnå dette må bl.a. langtidssykemeldte følges opp på en god måte og tidlig gis tilbud om attføring eller lignende. Særlig er dette viktig når det er klart at arbeidstakeren ikke kan returnere til sitt tidligere arbeid. I et konkret tilfelle ble en langtidssykemeldt nektet arbeidsmarkedstiltakets avklaring før arbeidsforholdet var avsluttet. NAV-arbeid begrunnet dette ved å henvise til begrensninger i regelverket.

Mener statsråden dette er riktig regelfortolkning, og bør reglene ev. endres?»

Svar:

For å stimulere til økt yrkesdeltakelse og forhindre lange passive stønadsforløp, er det de siste årene iverksatt flere omfattende endringer i regelverket og innretningen av de helserelaterte ytelsene. Formålet med endringene har vært å foreta en dreining fra passive ytelser, som sykepenger og rehabiliteringspenger, til aktive tiltak som yrkesrettet attføring. Av bl.a. denne grunn ble det i 2004 innført en aktivitetsplikt for alle sykmeldte. For å få rett til sykepenger skal vedkommende så tidlig som mulig og senest innen 8 uker prøve seg i arbeidsrelatert aktivitet unntatt når medisinske grunner klart er til hinder for slik aktivitet. Jeg er derfor helt enig med stortingsrepresentant Ropstad i at det er et viktig mål å følge opp langtidssykemeldte.

For å understøtte attføringens viktige rolle, er tiltaksnivået under attføringstiltakene økt de siste åra. Regjeringen følger også opp dette i forslaget til statsbudsjett for neste år, og har foreslått en ytterligere styrking av tiltaksplassene for yrkeshemmede.

Den store tilstrømmingen av personer registrert som yrkeshemmede i Aetat/Arbeids- og velferdsetaten de siste årene har dermed delvis sammenheng med et politisk ønske om at flere skal få mulighet til å delta i arbeidslivet.

Hovedansvaret for sykmeldte arbeidstakere ligger hos arbeidsgivere. Arbeidsgiver skal legge arbeidsforholdene til rette for en arbeidstaker som har fått sin arbeidsevne redusert. Dersom bedriftsinterne virkemidler ikke fører fram, skal det så tidlig som mulig vurderes om yrkesrettet attføring bør prøves. Samtidig må virkemidlene fra det offentlige balanseeres mot arbeidsgivers ansvar på en slik måte at det ikke forrykker det arbeid og de løsninger som er mulige på den enkelte arbeidsplass.

Med tanke på det konkrete arbeidsmarkedstiltaket, Avklaring, fremgår det av forskriften for dette tiltaket at målgruppen er yrkeshemmede med et ikke avklart behov for arbeidsmarkedstiltak. Forskriften skiller ikke mellom personer i eller utenfor eksisterende arbeidsforhold, men det stilles som generelt krav at de må være tilmeldt Arbeids- og velferdsetaten (NAV) som arbeidssøkere. Det avgjørende i det tilfellet stortingsrepresentant Ropstad tar opp, er derfor om den langtidssykemeldte er registrert som yrkeshemmet eller ikke.

Regjeringen gjennomgår regelverket knyttet til tiltak og inntektssikringsordninger. Dette og en rekke andre beslektede spørsmål vil Regjeringen gi en omtale av i den bebudede stortingsmeldingen om arbeid, velferd og inkludering som legges frem for Stortinget i høst.

SPØRSMÅL NR. 24**Innlevert 5. oktober 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 13. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Tributyltinn- (TBT) og trifenylytinnholdige (TFT) sedimenter fra norske havner deponeres i dag mer eller mindre i åpen sedimenter på havbunnen. Opprydding i mange havner må anses for gode miljøprosjekt. Men hvordan deponering av TBT, TFT, DBT og MBT påvirker havmiljøet i nærheten av de-

ponier kan ikke sies å være tilfredsstillende dokumentert. Dette viser statsråden til i sitt svar til Holten Hjemdal 4. juli 2006.

Vil statsråden ta initiativ til å vurdere disse stoffenes påvirkning på havmiljøet før nye deponier etableres?»

BEGRUNNELSE:

TBT, TFT, DBT og MBT finnes i havbunnen i de fleste norske og europeiske havner. Sammen med andre metaller og gifter kan de utgjøre en alvorlig miljøtrussel. Spesielt i havner hvor sedimentene kan bli oppvirvlet av passerende skip. På sikt bør mange av disse havnene ryddes opp. Men de opptatte sedimentene må også deponeres på en forsvarlig måte.

Miljøstatus Norge sier følgende om TBT, sitatet er innkortet:

"Tinnorganiske forbindelser resulterer derfor hovedsakelig i vannforurensningsproblemer. TBT binder seg lett til partikler og akkumuleres i sedimentene."

"TBT og TFT er klassifisert som miljøskadelige og er meget giftige for vannlevende organismer. Stoffene er også veldig giftige for varmblodige dyr. I tillegg kan de forårsake uønskede langtidsvirkninger i vannmiljøet fordi de er tungt nedbrytbare og hoper seg opp i organismer."

"TBT medfører imposex hos snegler. Imposex er dannelse av mannlig kjønnsorgan hos hunnsnegler, noe som sannsynligvis skyldes endrede nivåer av kjønnshormoner. Utviklingen skjer gradvis og kan til slutt medføre sterilitet."

"TBT kan brytes ned i naturen til dibutyl- og monotinnforbindelser. Slike forbindelser brukes også som tilsetningsstoffer i ulike produkter. Effekter av disse forbindelsene er ikke like godt dokumentert som effekter av TBT og TFT. Forbindelsene antas å være giftige for vannlevende organismer."

"TBT og TFT er klassifisert som giftige for mennesker. TBT kan gi alvorlige helseskader ved lengre tids påvirkning."

Til tross for dette deponeres TBT-holdige sedimenter både i nærheten av badeplasser og i nærheten av næringsmiddelbedrifter. Det deponeres også i mer eller mindre åpne deponier på havbunnen. Oppryddingen i Oslo havn er påbegynt, med deponi ved Malmøykalven. Malmøykalven ligger ikke langt fra badeplasser brukt av lokalbefolkningen på Nesodden. Et lignende prosjekt er tenkt igangsatt på Myre i Vesterålen. På Myre er deponiet tenkt lagt i tidevannssonen i havna, rett ved siden av en næringsmiddelbedrift.

Svar:

Gamle forurensninger fra tidligere tiders aktiviteter ligger avleiret i sjøbunnen mange steder i havner og fjorder langs kysten vår. Disse forurensningene

utgjør en trussel mot livet i sjøen, og ligger de fleste steder utildekket og tilgjengelig for opptak i fisk og planter. Forurensningene spres også flere steder gjennom oppvirvling fra båttrafikken i fjorden eller havnen.

Blant de miljøgiftene som finnes i sjøbunnen, særlig i tilknytning til skipsverft, marinaer og havner, er tributyltinn- (TBT) og trifenylytinnforbindelser (TFT). Dette er kunstig fremstilte tinnorganiske forbindelser. Stoffene er tungt nedbrytbare og kan akkumuleres i organismer. De er svært giftige for mange vannlevende organismer, og er klassifisert som miljøskadelige og giftige for mennesker. Stoffene har tidligere blitt benyttet i bunnstoff til båter, men dette er nå forbudt.

Jeg har gitt høy prioritet til arbeidet med opprydding i forurenset sjøbunn. I høst legger Miljøverndepartementet frem en handlingsplan for opprydding i forurenset sjøbunn i forbindelse med stortingsmeldingen om helse- og miljøfarlige kjemikalier. TBT og lignende stoffer er blant de høyest prioriterte miljøgiftene i dette arbeidet. Fokus er rettet mot både å fremskaffe kunnskap om stoffene, og å fjerne TBT som ligger avleiret i sjøbunnen.

Innholdet av TBT i sjøbunnen er kartlagt i et eget undersøkelsesprogram og gjennom havneundersøkelser og mudringsoperasjoner. Statens forurensningstilsyn arbeider for tiden også med et prosjekt for å få frem kunnskap om utvasking og transport av TBT fra sjønære deponier. Rapport fra prosjektet skal foreligge i år.

Etablering av deponi for forurensete masser fra sjøbunnen krever tillatelse i henhold til forurensningsloven. Før slike tillatelser gis, gjøres det alltid en vurdering av forurensningssituasjonen på stedet og muligheten for spredning av forurensning når massene tas opp og legges ned, samt muligheten for spredning fra selve deponiet over tid. Før en mudringsoperasjon settes i gang, tas det prøver av bunnmassene for å fastslå hvor forurensete de er, og med hvilke stoffer. Hvorvidt det finnes TBT i bunnmassene, og med hvilke konsentrasjoner, vil derfor som regel være kartlagt på forhånd.

Når det gis tillatelse til å deponere forurensete masser i sjø, stilles det krav til tiltakshaver for å unngå spredning av forurensning, både under etableringen av deponiet og i tiden etter at deponier er anlagt. Hensynet til vannlevende organismer rundt deponiet og faren for utlekking av forurensning blir alltid vurdert. Tillatelse vil kun bli gitt i de tilfeller der det er vurdert å være helse- og miljømessig forsvarlig.

SPØRSMÅL NR. 25**Innlevert 5. oktober 2006 av stortingsrepresentant Audun Blegen****Besvart 11. oktober 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«De siste årene har det skjedd en betydelig tilnærming mellom de private og de kommunale barnehagene både i krav til kvalitet, organisasjonsmodeller med mer. Det er i dag derfor liten forskjell som skulle tilsi at private og kommunale barnehager ikke skulle ha en fullstendig likebehandling.

Hvilke argumenter mener statsråden i dag ligger til grunn for at private barnehager kun skal ha 85 pst. av støtten til kommunale barnehager?»

BEGRUNNELSE:

Det foregår fortsatt store diskusjoner i mange kommuner omkring regelverket knyttet til den økonomiske støtten til private barnehager sammenlignet med kommunale barnehager. Mange private barnehager har også gitt uttrykk for at kommunale barnehager ikke praktiserer den likebehandling som lovverket legger opp til. Dette kommer ikke minst til syne ved at Private Barnehagers Landsforbund har klaget den norske stat inn for ESA for brudd på EØS-lovgivningen om offentlig støtte.

Tidligere har det vært et selvstendig poeng at private barnehager har drevet mer økonomisk lønnsomt enn kommunale barnehager. Dette til tross for at de har vært pålagt de samme forpliktelsene som de kommunale. Dette har blant annet ført til fremveksten av nye organisasjonsmodeller, der blant annet Solgård-modellen har vokst frem som den mest vanlige. Etter hvert ser vi at også kommunale barnehager har begynt å kopiere denne modellen, da de ser at den er mest kostnadseffektiv, samtidig som de ser at den ivaretar de pedagogiske kvalitetene på en like god måte som tradisjonelle modeller.

Dermed er det lite de private barnehagene etter hvert kan gjøre for å dekke inn det tap som følger av lavere tilskudd fra det offentlige.

I lys av at alle barnehager, offentlige som private, er underlagt samme regelverk i forhold til egenbetaling (makspris) og at alle barnehagene må forholde seg til samme krav til kvalitet og åpenhet, er det all grunn til å spørre om hva som i dag er argumentene for at private barnehager kun skal motta 85 pst. av støtten som gis til de kommunale barnehagene.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at det er kostnadsdekningsprinsippet som gjelder ved tildeling av kommunalt tilskudd. Det er derfor ikke slik at private

barnehager kun får 85 pst. av støtten til kommunale barnehager.

Kravet om likeverdig behandling av barnehager i forhold til offentlig tilskudd ble lovfestet som følge av barnehageforliket 1. mai 2004, jf. barnehageloven § 14. I forskrift om likeverdig behandling er det gitt nærmere bestemmelser om hva som menes med likeverdig behandling. I forskriften fra 2004 fremkommer det at hovedprinsippet i likeverdig behandling er kostnadsdekning. Kostnadsdekning gjelder ikke ubegrenset; det er gitt to begrensninger i denne plikten: 1) Kommunen har ikke plikt til å gi tilskudd som overstiger det kommunenes egne barnehager i gjennomsnitt mottar i offentlige tilskudd. 2) Kommunen har ikke plikt til å dekke kostnadsvekst som overstiger normal pris- og kostnadsvekst for kommunesektoren.

Fra 1. august 2005 ble forskriften om likeverdig behandling endret. Det ble da innført en minimumsbegrensning slik at det samlede offentlige tilskuddet må utgjøre minst 85 pst. av det tilsvarende barnehager eid av kommunen i gjennomsnitt mottar i offentlig tilskudd. Denne regelen innebærer at barnehager som etter kostnadsdekningsprinsippet skal motta et samlet offentlig tilskudd lavere enn 85 pst. av det tilsvarende barnehager eid av kommunen i gjennomsnitt mottar, likevel skal motta 85 pst. av det de kommunale barnehagene i gjennomsnitt mottar i offentlige tilskudd. Beregninger gjort av daværende Barne- og familiedepartementet viste at 6 av 10 private barnehager ville få gunstigere økonomi som følge av denne regelendringen.

Etablering av nye barnehageplasser fullfinansieres av staten, og nye ikke-kommunale barnehageplasser har krav på full kostnadsdekning opp til kommunalt kostnadsnivå.

Det medfører derfor ikke riktighet at alle ikke-kommunale barnehager kun får 85 pst. av støtten til kommunale barnehager.

Regjeringen har i forslaget til statsbudsjett for 2007 prioritert midler til utbygging fram mot full barnehagedekning. Realisering av målet om full barnehagedekning avhenger av at det opprettes og driftes private barnehager, og Regjeringen har fokus på å ivareta driftsvilkår for private barnehager. Regjeringen har i budsjettforslaget for 2007 foreslått en ny tilskuddsordning knyttet til opprettelse av permanente barnehageplasser i midlertidige lokaler. Det er ut over dette ikke foreslått endringer i eksisterende finansieringsordninger for barnehagesektoren.

SPØRSMÅL NR. 26**Innlevert 5. oktober 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 10. oktober 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Er statsråden bekvem med at departementets feiltolking av Oslo rettshjelpskontors evalueringsrapport vil kunne medføre at et rettshjelpstilbud som har vart i 113 år, nedlegges i strid med Stortingets ønsker og Soria Moria-erklæringen?»

BEGRUNNELSE:

Viser til svar på skriftlig spørsmål nr. 1179 (2005-2006) fra undertegnede, datert 14. september 2006, skriftlig spørsmål nr. 1161 (2005-2006), datert 8. september 2006 samt uttalelser gitt i media av politisk ledelse i departementet vedrørende rettshjelpskontoret i Oslos saksomfang og krav om dokumentasjon på at departementet har foretatt en grov feiltolking av kontorets evalueringsrapport. Utlegningene om evalueringsrapporten gitt av statssekretær Anne Rygh Pedersen i Østkantavisa nærmer seg det paradiske og vitner etter mitt skjønn om at departementet oppkonstruerer et grunnlag for å kutte i statlig støtte.

Når det gjelder departementets påstand om at sakstilfanget kun gjelder et fåtall av Oslo og omegns innbyggere, så er det en kjensgjerning at kontoret har ca. 5 700 konsultasjoner i året, dvs. nærmere 500 i måneden. Påstanden om at kontoret driver utenfor rettshjelpslovens grenser har blitt kraftig dementert av forfatteren av rapporten, Kristian Andenæs. I tillegg har allerede Oslo kommune i brev form klargjort overfor departementet hvordan rapporten har blitt feiltolket og nyttet som grunnlag for det statlige kuttet i strid med Stortingets ønsker. Henvisningen til andre rettshjelpstiltak som Jurk, Jussbuss, Gatejuristen etc. blir også mer enn spesiell all den tid disse tiltakene i hovedsak tilbyr tjenester utenfor rettshjelpslovens grenser og til overmål henviser saker videre til rettshjelpskontoret i Oslo.

Det viser at behovet er til stede, slik også et enstemmig storting understreket ved behandlingen av statsbudsjettet for 2006.

I Soria Moria varsler Regjeringen at den skal foreta en gjennomgang og forbedring av rettshjelpsordningene med sikte på å fjerne egenandeler. Effekten av manglende statlig støtte for 2007 vil imidlertid bli at man fjerner en rettshjelpsordning som har vart i 113 år.

Svar:

Jeg viser til mine svar på skriftlige spørsmål nr. 1161 og nr. 1179 som også gjelder Oslo kommunes tiltak. Som nevnt der har departementet en dialog med Oslo kommune og som nevnt er jeg villig til å bidra med ytterligere midler til Oslo kommunes tiltak. Forutsetningen for dette er som tidligere nevnt at tilbudet tilpasses rettshjelpsloven, slik at staten ikke bidrar til å forskjellsbehandle ved at statlige midler brukes til at det gis et bedre tilbud til innbyggerne i Oslo enn hva som kan tilbys andre steder i landet. Jeg er som tidligere nevnt kjent med at Oslo kommune nå har bestemt at driften vil bli opprettholdt ut året.

Etter min mening er det altså først og fremst et kommunalt ansvar å opprettholde et tilbud om gratis juridisk bistand som går lenger enn rettshjelpsloven. I denne forbindelse skulle det være nok å nevne at Stortinget besluttet innføring av egenandel fra 1. januar 2005 og at denne bare i en kortere periode ble innkrevd ved Oslo kommunes tiltak, uten at Oslo kommune dermed økte sitt bidrag til tilbudet. Jeg viser for øvrig til mitt svar til spørsmål nr. 1161. At Oslo kommune nå øker sitt bidrag til tiltaket er dermed i overensstemmelse med mitt syn. Jeg deler representantens syn på at det er viktig å opprettholde dette tilbudet, men fastholder at Oslo kommune må dekke en større del av driften enn det som har vært tilfelle de senere årene.

I sin artikkel i Aften 19. april 2006 anfører professor Andenæs at rapportens konklusjon om at Oslo kommune gir rettshjelp utover rettshjelpslovens grenser, er en kritikk av rettshjelpslovens mangler. Professor Andenæs skulle gjerne sett at rettshjelpsloven var annerledes enn den er. Jeg tar professor Andenes syn til etterretning. Dette kan likevel ikke være retningsgivende for tildeling av statlige midler. Som justisminister har jeg ansvar for å påse at Stortingets vedtak følges. Jeg kan for øvrig opplyse til representanten Dahl at det i Soria Moria-erklæringen er slått fast at rettshjelpsordningen skal gjennomgås og forbedres. Det er startet et arbeid med forbedringer i lovgivningen og jeg vil komme tilbake til Stortinget på egnet måte, slik at vi kan få en bred gjennomgang av rettshjelpslovgivningen.

SPØRSMÅL NR. 27**Innlevert 5. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 16. oktober 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for en snarlig gjennomgang og oppdatering av åndsverkloven, slik at den forvirring om hvilke rettigheter forbrukerne har når de kjøper digitale åndsverk kan ta slutt?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mitt skriftlige spørsmål nr. 1197 (2005-2006), og statsrådets svar datert 3. oktober. I svaret står det:

"Dette er spørsmål som jeg vil se nærmere på i den gjennomgang av åndsverkloven jeg har varslet frem mot 2009."

Det kan synes som om statsråden, i likhet med undertegnede, er opptatt av balansen mellom hensynet til rettighetshavere og forbrukere. I den grad det er uklart hva de gjeldende reglene er, må det sies at denne balansen ikke er tilstrekkelig ivaretatt. Derfor er det uheldig at arbeidet med en gjennomgang og oppdatering av åndsverkloven skal gå så tregt at det ikke kommer endringer før i 2009. Det er akkurat i disse tider vi trenger et proaktivt og fremsynt politisk lederskap som kan utforme lover som hjelper rettighetshavere og forbrukere inn i det nye digitale forbrukersamfunnet.

Uten avklarte rettigheter vil det gang på gang dukke opp problemer som burde vært løst av fremsynt lovgivning. Tre år er for lenge å vente.

Svar:

Som kjent ble det i 2005 foretatt vesentlige endringer i åndsverkloven da opphavsrettsdirektivet ble gjennomført. Åndsverkloven er altså allerede i dag oppdatert i forhold til bruk av digitale åndsverk, herunder private personers bruk og adgang til å ta kopier.

Frem til 2009 har jeg som nevnt varslet en større gjennomgang av hele åndsverkloven. Formålet med denne gjennomgangen er både å få en mer helhetlig lov og å forenkle den i størst mulig grad. Samtidig er det viktig at balansegangen mellom opphavsmennes interesse i å kunne kontrollere bruken av sine åndsverk og allmennhetens interesse i at flest mulig får tilgang til verket, opprettholdes. En helhetlig gjennomgang krever nettopp at man ser på hele lovverket under ett og ikke fragmenterer arbeidet. En slik gjennomgang av en så omfattende lov med mange internasjonale berøringspunkter vil kreve store ressurser og en bred høring blant berørte interessegrupper.

SPØRSMÅL NR. 28**Innlevert 5. oktober 2006 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 13. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Det planlegges ny 420 kV linje mellom Holen kraftverk og Brokke kraftverk i Setesdalen. En lokal aksjon krever at den nye kabelen mellom Botsvatn og Brokke kraftverk legges i tunnel samt at den nye 420 kV linjen kan overta all transport fra Brokke kraftverk og østover, slik at to gamle linjer kan fjernes. Statnett avviser et slikt krav og henviser til at Stortinget har vedtatt at 420 kV linjer bare kan legges i tunnel i spesielle tilfeller.

Mener statsråden at dette ikke er et spesielt tilfelle?»

Svar:

Olje- og energidepartementet behandler klagesaken knyttet til konsesjon for bygging av ny 420 kV kraftledning fra Skåreheia til Holen. Behandlingen skjer i samarbeid med Miljøverndepartementet og andre berørte departementer.

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) gav Statnett konsesjon til bygging og drift i 1999. Konsesjonen ble påklaget til Olje- og energidepartementet. Klagebehandlingen ble utsatt etter ønske fra Statnett. Statnett har varslet at foretaket nå ønsker å bygge kraftledningen fra Skåreheia til Holen slik foretaket har søkt om.

Olje- og energidepartementet har bestemt at Statnett skal gjennomføre oppdaterte undersøkelser knyttet til mulige skadevirkninger ved bygging av ledningen. Statnett har i en rapport fra forrige måned utredet spørsmålet om kabel som alternativ til luftledning mellom Brokke og Holen. Statnett har også sendt en tilleggssøknad som innebærer riving av 3,5 km av Brokkeledningen fra Brokke kraftstasjon til Bjørgedal. Et slikt tiltak vil gi miljømessige fordeler.

Departementet skal holde møte og befaring i Setesdalen 17. oktober. Kommunene, grunneierne og

alle interesserte kan møte og komme med sine synspunkt. Kommentarer til de oppdaterte undersøkelsene og alle andre merknader sendes til NVE innen 12. desember. NVE oversender en innstilling til departementet basert på alt materialet som er kommet inn.

Jeg håper representanten Gitmark har forståelse for at jeg ikke kan komme med min vurdering av kablingsspørsmålet nå. Den vurderingen vil jeg foreta når departementet har mottatt innstillingen fra NVE for avsluttende behandling av klagesaken.

SPØRSMÅL NR. 29

Innlevert 5. oktober 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Andersen

Besvart 13. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Rundt 250 småkraftprosjekter med en samlet produksjonskapasitet på ca. 3 TWh står nå i behandling hos NVE. Ifølge oppslag i Aftenposten den 4. oktober er behandlingstiden for disse prosjektene inntil 5 år. Både Småkraftforeninga og Småkraft AS skisserer nå en løsning der de mener kommunene bør delegeres økt myndighet til å avgjøre tillatelser om utbygging av småkraftverk for å korte ned køen. Senterpartiet forsvarer varmt økt lokal selvråderett.

Av disse grunner støtter vel statsråden småkraftinteressentenes forslag?»

BEGRUNNELSE:

Den innenlandske kraftbalansen er blitt meget stram selv i et normalår for nedbør. Forsyningssituasjonen i Norge til vinteren er for øyeblikket svært usikker og i avgjørende grad avhengig av tilsiget til de norske og nordiske kraftmagasinene de nærmeste ukene.

Lav fyllingsgrad i kraftmagasiner pr. dags dato, i forhold til det normale for årstiden, tilsier en meget anstrengt forsyningssituasjon til vinteren i Norge. Denne situasjonen må ikke forbli permanent fremover.

På relativt kort sikt må det derfor realiseres ny kraftproduksjon i Norge. I så måte er utbygging av småkraftverk en høyst interessant strategi for å oppnå en styrket nasjonal kraftbalanse og økt produksjonskapasitet.

Utbygging av et stort antall småkraftverk kan skje innenfor en relativt kort tidshorison. Under ett

år etter av tillatelse til utbygging av et småkraftverk foreligger, kan innmatingen på nettet starte opp.

NVE har beregnet et teoretisk potensial for mikro-, mini- og småkraftverk i Norge på nærmere 25 TWh. Inntil 10 TWh av dette potensial kan sannsynligvis realiseres innenfor en relativt kort tidshorison dersom saksbehandlingen ikke tar for lang tid.

I så måte er 5 års behandlingstid fullstendig uakseptabelt. Utbygging av mindre vannkraftverk kan i sum bidra til en betydelig styrket kraftbalanse og dermed økt forsyningssikkerhet i det norske og nordiske kraftmarkedet.

Nasjonal og regional kraftbalanse er etter mitt syn viktig å etterstrebe siden det finnes betydelige flaskehals i overføringskapasiteten regionalt, samt at kraftutveksling med utlandet har begrenset kapasitet.

Det er derfor primært viktig å oppnå en nasjonal og regional kraftbalanse som ikke er kritisk påvirket av flaskehals i det eksisterende nettet.

Tiltak som er raskt realiserbare, som utbygging av småkraftverk, bør derfor få en meget høy prioritet.

Det er derfor å håpe at statsråden ikke er korrekt gjengitt i Aftenposten den 4. oktober, der det fremgår at statsråden ikke vil overlate flere saker til kommunene for å unngå den uakseptabelt lange behandlingsskøen på inntil fem år for småkraftverk hos NVE.

Svar:

Vannressursloven legger til grunn at tiltak som ikke vil være nevneverdig til skade eller ulempe for allmenne interesser, skal unntas fra konsesjonsplikt.

Konsesjonspliktavurderingen foretas av NVE. Prosjektene som ikke er konsesjonspliktige, behandles i kommunene som byggesak etter plan- og bygningsloven. I perioden 2001 til 2005 ble om lag 300 prosjekter med samlet produksjonskapasitet på om lag 370 GWh/år vurdert å ikke være konsesjonspliktige.

Dersom tiltaket kan være nevneverdig til skade eller ulempe for allmenne interesser er det konsesjonspliktig etter vannressursloven. NVE har myndighet til å konsesjonsbehandle kraftverk inntil 10 MW. I perioden 2001 til 2005 gav NVE konsesjon til om lag 100 prosjekter med samlet produksjonskapasitet på knapt 1100 GWh/år. Det har vært en betydelig økning gjennom perioden. I 2005 gav NVE konsesjon til ca. 40 prosjekter med produksjonskapasitet på om lag 450 GWh/år.

Prosessen fra melding til ferdig søknad er dynamisk, og NVEs veiledning er ofte avgjørende for hvordan tiltakshaveren velger å utforme prosjektet. Det er også et betydelig antall prosjekter som blir justert i forhold til søknaden. NVE setter for eksempel vilkår om minstevannføring eller andre avbøtende tiltak som flytting av inntak eller utløp, av hensyn til landskapstilpasning og biologisk mangfold. Dette har avgjørende betydning for hvilke miljøvirkninger eller andre konflikter som småkraftutbyggingen medfører. For å vurdere hvordan slike tiltak best kan utføres med minst mulig reduksjon av kraftproduksjonen, kreves bred kompetanse og erfaring innen hydrologi, miljø, landskapsestetikk, sikkerhet og energiforhold. Det ville være svært ressurskrevende om alle berørte kommuner skulle inneha en tilsvarende kompetanse for å sikre en forsvarlig saksbehandling av de prosjektene som kan ha betydelige virkninger for allmenne eller private interesser.

Inngrep i vassdrag kan få vesentlige virkninger. Dette tilsier at inngrep vurderes i et helhetlig perspektiv og ikke avgrenset av kommunegrensene til tiltakskommunen. Konsesjonsbehandlingen fremmer likebehandling på tvers av kommunegrensene og sikrer at hensynet til den totalt sett mest gunstige ressursutnyttelse blir vurdert. Kommunenes selvvråderett er ivaretatt ved at disse er viktige aktører også i forhold til konsesjonspliktige tiltak som en sentral høringsinstans under konsesjonsbehandlingen.

NVE har nå rundt 90 søknader om konsesjon for små vannkraftverk til kvalitetssikring, og ytterligere ca. 150 søknader til behandling. Av disse er rundt 12 pst. mikro- og minikraftverk. Det stemmer ikke at den gjennomsnittlige behandlingstiden for disse er 5 år. Det NVE har antydnet, er at med dagens fremdrift og kapasitet på saksbehandling vil det kunne ta inntil 5 år før alle disse prosjektene er ferdigbehandlet.

NVE har det siste året gjennomført flere tiltak for å forenkle og effektivisere konsesjonsprosessen for små vannkraftverk, blant annet gjennom utlegging av veiledningsmaterieell og søknadsmaler på Internett. Den interne saksbehandlingen er gjenstand for stadig effektivisering. I statsbudsjettet for 2007 er det forutsatt at NVE skal prioritere konsesjonsbehandling og arbeid knyttet opp mot forsyningssikkerhet.

Regjeringen har lagt opp til en strategi for å styrke koordineringen av utbygging av småkraftverk gjennom at fylkeskommunene utarbeider fylkesvise planer. Planene skal kartlegge og systematisere miljøverdier og vil inngå i grunnlaget for konsesjonsbehandlingen. Departementet har i disse dager ute på høring et forslag til faglige retningslinjer for utarbeidelse av fylkesvise planer for utbygging av småkraftverk. Retningslinjene skal benyttes av NVE i konsesjonsbehandlingen også der det ikke foreligger fylkesplan. Målet er å styrke beslutningsgrunnlaget og gjøre prosessene mer forutsigbare for både tiltakshaver og kommunene. Klarere kommunikasjon til potensielle utbyggere om hvilke hensyn som vektlegges av konsesjonsmyndigheten, forventes på sikt å redusere behovet for veiledning fra NVE overfor den enkelte tiltakshaver, og bidra til at det er de mindre konfliktfylte prosjektene som blir konsesjonssøkt.

Det teoretiske potensialet på 25 TWh fra små vannkraftverk som stortingsrepresentant Andersen viser til, er beregnet på bakgrunn av en GIS kartlegging som ikke tar hensyn til verken miljøvirkninger, brukerkonflikter, eiendomsforhold, nettilknytning eller kapasitetsbegrensninger i nettet. Dette er derfor et for høyt anslag på hvor stor energiproduksjon denne typen kraftverk totalt sett kan forventes å bidra med. Dette endrer selvsagt ikke det faktum at et hvert bidrag til å bedre kraftbalansen er svært verdifullt.

Regjeringen ønsker å fremme økt utbygging av små vannkraftverk. Det er viktig at dette skjer på en forsvarlig måte som sikrer at naturmangfold, friluftsliv og store landskapsverdier ikke går tapt. Jeg mener vannressurslovens system for konsesjonspliktavurdering gir rett avgrensning mellom sentral konsesjonsbehandling og kommunal planbehandling. Dette sikrer at det er tiltakets konfliktpotensial som avgjør om det foretas en nærmere vurdering av allmenne interesser fra sentralt hold, eller om avgjørelsen tas alene ut fra en avveining av lokale interesser. Som nevnt er det et betydelig antall prosjekter som gis fritak fra konsesjonsbehandling og avgjøres ved kommunal planbehandling alene. Jeg har ingen planer om å endre vannressurslovens konsesjonssystem.

SPØRSMÅL NR. 30

Innlevert 5. oktober 2006 av stortingsrepresentant Margunn Ebbesen
Besvart 11. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«På Helgeland er det bekymring etter spekulasjoner om at ambulanseflyet som er stasjonert i Brønnøysund skal flyttes til Bodø. Begrunnelsen som er gitt fra Luftambulans ANS er at en får en bedre utnyttelse av ressursene ved å ha flyet i Bodø kontra Brønnøysund.

Kan statsråden slå fast at ambulanseflyet fortsatt skal være stasjonert i Brønnøysund, og kan statsråden bekrefte eller avkrefte at flytteplaner foreligger?»

BEGRUNNELSE:

Kan det være noen mening i å flytte Brønnøflyet til Bodø, der de allerede har et fly? Brønnøysund som har stor avstand til sykehus og har hatt fly siden tidlig på 70-tallet, skal avspises med en ambulansbåt. Er ikke akuttberedskapen som flyet utgjør når helikopteret ikke er operativt veldig viktig? Det hender ikke så helt sjelden at legene på helikopteret bruker flyet når de ikke kan bruke helikopteret enten på grunn av dårlig sikt eller på grunn av store avstander. Da er helikopterlegen med på flyet. En båt kan aldri erstatte flyet som har mye større rekkevidde og bedre utdannet personell (spesialsykepleier) og kan frakte de sykeste pasientene og ikke minst de fødende som nå må til Sandnessjøen eller Bodø, spesielt dersom fødestua blir nedlagt.

Svar:

Luftambulansetjenesten er en svært viktig del av landets akuttmedisinske tiltakskjede. I et land med vår geografi og vårt bosettingsmønster, er den en helt avgjørende tjeneste for effektiv behandling, transport og beredskap ved akutt sykdom og/eller skade. I tillegg skal den virke utjevne i forhold til forskjeller i tilgjengeligheten til spesialisert akuttmedisinsk tilbud.

Så til spørsmålene: 1) Det er ikke tatt noen avgjørelse om flytting av flyet som i dag er stasjonert i Brønnøysund. 2) Det foreligger altså ingen konkrete flytteplaner.

Imidlertid foregår det to arbeider hvor man ser på luftambulansstrukturen i Nord-Norge. Én prosess pågår i regi av Helse Nord RHF og én i regi av Luft-

ambulansetjenesten ANS. I disse prosessene er ambulansflystasjoneringen i Brønnøysund blant de forhold som er til vurdering.

Luftambulansetjenesten ANS skal på vegne av eierne (de fem regionale helseforetakene) forvalte den operative delen av luftambulansetjenesten i Norge. I dette ligger anskaffelsesprosesser, kontraktsinn-gåelser med operatører, kontraktsstyring etc.

Dagens kontrakt på ambulansflytjenester varer ut juni 2008, med en mulighet for å prolongere i ytterligere et år. Luftambulansetjenesten ANS arbeider således med en del overordnede spørsmål, herunder struktur og omfang av tjenesten som grunnlag for anbudsforberedelser. Det er i arbeidet med de overordnede spørsmålene generelt og struktur i tjenesten spesielt, at en mulig flytting av ambulansflyet i Brønnøysund til Bodø blir utredet.

Samtidig har Helse Nord RHF nedsatt en faggruppe som skal koordineres mot prosessen i regi av Luftambulansetjenesten ANS og bistå ANSet sitt prosjektarbeid i forkant av ferdigstilling av kriterier for anbudskonkurranse.

Helse Nord RHF tilstreber en helhetlig gjennomgang av flyambulansetjenesten i Nord-Norge. Dette må også ses i sammenheng med den styrkingen som har skjedd bl.a. ved et ekstra teknisk reservefly og økte mannskapsressurser, med bakgrunn i situasjonen med svekket tilgjengelighet for ambulansflytjenesten i Nord-Norge tidligere i år. Helse Nord RHF legger blant annet vekt på et nasjonalt perspektiv, samhandling og integrasjon med øvrig helsetjeneste, herunder oppgavefordeling mellom sykehusene. Spørsmål omkring framtidig lokalisering eller basestruktur er på dette tidspunkt ikke tatt stilling til. Saksbehandlingsmessig er det gitt informasjon til Brønnøy kommune om de pågående vurderinger, for at de skulle få informasjon fra rette myndighet, uten at dette betyr at det er truffet noen beslutninger. Nå skal det gjennomføres en prosess hvor virksomhetsdata blir bearbeidet og ulike typer tjenester og behov sees i sammenheng.

Før Helse Nord RHF trekker sine konklusjoner, vil det bli gjennomført en omfattende høring hvor alle berørte parter får anledning til å komme med sine synspunkter.

SPØRSMÅL NR. 31**Innlevert 5. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 13. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Den 4. oktober avslører Nationen at det ikke er sikkert at alle som kjøper pelletskamin får støtte fra staten. Ifølge avisen har Enova ennå ikke avgjort hvilke pelletskaminer som vurderes som gode nok til å motta støtte. En rekke personer kan dermed ha kjøpt pelletskaminer i god tro, men likevel falle utenfor støtteordningen. Dette bør hindres for ikke å undergrave tilliten til systemet.

Kan vi forvente at alle typer pelletskaminer vil bli inkludert i støtteordningen inntil Enova fremlegger nærmere kriterier for støtten?»

BEGRUNNELSE:

Salget av pelletskaminer har gått bra de siste ukene. Jeg antar Regjeringen mener det er tegn på at støtteordningen for pelletskaminer er en suksess.

Regjeringens støtteordning for pelletskaminer og varmpumper var varslet i lang tid. Statsrådets egen begrunnelse for at han varslet om støtteordningen lenge før den ble fremlagt, var at folk ikke skulle vente med å kjøpe varmpumper og pelletskaminer inntil Regjeringen lanserte støtteordningen 14. september. Kjøpere av pelletskaminer ville derfor kvalifiseres til støtte fra og med mandag 28. august.

Ifølge oppslaget i Nationen risikerer kjøpere av "billige" pelletskaminer nå at kaminen ikke kvalifiseres til støtte likevel. Dette vil oppfattes som et klart politisk løftebrudd for den berørte pelletskunde. Man kan si at vedkommende burde ventet med å kjøpe pelletskamin til retningslinjene var avklart. Men, da bransjen advarte om at salget av pelletskaminer stop-

pet opp sent i sommer, så oppfordret statsråden selv folk til ikke å vente på at støtteordningen skulle fremlegges på Stortinget.

Svar:

Olje- og energidepartementet la fredag 15. september fram St.prp. nr. 82 (2005-2006) Tiltak for å begrense elektrisitetsbruken i husholdninger. Der foreslår departementet å bevilge 46 mill. kr til en tilskuddsordning for husholdninger som vil investere i pelletskaminer, pelletskjeler, varmpumper i vannbårne systemer og styringssystemer for strømsparing. Ordningen vil kunne bidra til at modne teknologier som i dag ikke er utbredt på markedet, blir mer tilgjengelige for husholdningene.

For meg er det viktig at husholdninger får tilskudd til de gode løsningene. Vi vet at ikke alle pelletskaminer og varmpumper er like gode eller like effektive til å redusere elektrisitetsbruken. Derfor har jeg bedt vårt fagorgan på området, Enova, om å utarbeide kriterier for hva som er gode løsninger innen de ulike teknologiene. De løsningene som faller innenfor kriteriene vil kvalifisere for tilskudd. Jeg har tiltro til at Enova finner hensiktsmessige kriterier. Enova har sagt at de snart vil komme med slike kriterier.

Allerede da jeg presenterte tilskuddsordningen 14. september la jeg vekt på at det ville komme kriterier for teknologiene og at Enova skulle forvalte tilskuddsordningen. Verken husholdningene eller energipolitikken er tjent med støtte til pelletskaminer eller varmpumper som ikke holder mål.

SPØRSMÅL NR. 32**Innlevert 6. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 11. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva er bakgrunnen for at man må betale en ny større engangsavgift når man skal sette inn to nye seter i eksempelvis en seksseter, gitt at denne har ytterligere setekapasitet, og synes ikke finansministeren det er bra at man ønsker å kjøre flere i samme bil?»

Svar:

Engangsavgift beregnes ut fra vekt, effekt og slagvolum. I St.prp. nr. 1 (2006-2007) har Regjeringen foreslått å erstatte slagvolumkomponenten med CO₂-utslipp for en del kjøretøy.

Når det gjøres vesentlige tekniske endringer i et

registrert kjøretøy, kan dette medføre at kjøretøyets avgiftsmessige grunnlag endres. En teknisk endring kan dessuten føre til at kjøretøyet blir avgiftspliktig, eller kommer inn under en avgiftsgruppe med høyere avgiftssats enn tidligere. Dette betegnes som en avgiftsmessig statusendring. I disse tilfellene har Stortinget gitt departementet fullmakt til å fastsette nærmere regler for innbetaling av et tillegg til engangsavgiften.

Dersom kjøretøyet endrer avgiftsmessig grunnlag eller status før ti år fra første gangs registrering, skal det betales et tillegg til engangsavgiften. Tillegget er beregnet ut fra differansen i avgift mellom kjøretøyet i opprinnelig og endret stand. Det gjøres videre et fradrag basert på registreringstid.

Bakgrunnen er at det ikke skal være mulig å omgå regelverket ved å registrere et kjøretøy med lav avgift for deretter å gjøre endringer i kjøretøyet som ville hatt betydning for avgiftsberegningen.

Den konkrete endringen representanten viser til, vil behandles etter gjeldende regelverk. Jeg vil vise til at busser under 6 meter med inntil 17 seteplasser, hvorav minst 10 er fastmontert i fartsretningen, i dag betaler 35 pst. av avgiften for personbiler. I St.prp. nr. 1 (2006-2007) er satsen foreslått økt til 40 pst. Jeg vil dessuten påpeke at minibusser er gitt fordeler på andre områder, bl.a. når det gjelder kjøring i kollektivfelt. Dette ligger imidlertid ikke under Finansdepartementets ansvarsområde.

SPØRSMÅL NR. 33

Innlevert 6. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 13. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Den alternative fordelingsmetoden er en metode for å unngå dobbeltbeskatning av lønsmottakere og pensjonister på lønn og pensjon fra et annet nordisk land. Likevel forekommer i realiteten dobbeltbeskatning gjennom gjeldsrentefordelingen, som ofte ikke stemmer med underliggende realiteter.

Vil finansministeren påse at regelverket utbedres slik at dette for fremtiden ikke skjer?»

BEGRUNNELSE:

Den alternative fordelingsmetoden er en metode for å unngå dobbeltbeskatning på lønn og pensjon fra et annet nordisk land. Norske myndigheters praktisering av metoden fører likevel i mange tilfeller til dobbeltbeskatning, ettersom gjeldsrenter fordeles forholdsmessig mellom Norge og utlandet etter hvor nettoinntekten er tilordnet. Denne fordelingen svarer ofte ikke til de underliggende realiteter, og medfører derfor at skatteyder dobbeltbeskattes. Dette er for øvrig omtalt i høringsnotat fra Finansdepartementet om unngåelse av internasjonal dobbeltbeskatning, datert 29. mars 2006 (ref: 04/1144 SL EL/rla), side 29.

Problemet blir særlig gjeldende der den ene stat anvender bruttobeskatning, og altså ikke tar hensyn til fradrag, mens Norge opererer med nettobeskatning, men kun innrømmer fradrag for en andel av rentekostnadene.

Praksisen antas dessuten å være i strid med Artikkel 18 i Nordisk skatteavtale.

Svar:

Den alternative fordelingsmetode er en fremgangsmåte som Norge bruker i bestemte situasjoner for å unngå internasjonal dobbeltbeskatning, men samtidig sikre progresjon i beskatningen av de av skattyters inntekter som er skattepliktig til Norge. Metoden brukes i dag der hvor skattyters lønn er unnatt fra beskatning i Norge etter skatteloven § 2-1 tiende ledd eller skatteavtale. Den brukes også der hvor skattyter oppebærer pensjon fra et annet nordisk land som er unnatt fra beskatning i Norge etter artikkel 18 i den nordiske skatteavtalen.

Metoden innebærer at alle skattyters globale inntekter i utgangspunktet tas med i beregningsgrunnlaget for den norske skatten. Den norske skatten, som i første omgang beregnes på globalinntekten, settes deretter ned med et beløp som forholdsmessig faller på angjeldende (netto) utenlandsinntekt. I dette ligger at kostnader som tilordnes til den angjeldende utenlandsinntekten vil redusere det beløpet skatten settes ned med.

Nærmere regler for gjennomføring av den alternative fordelingsmetoden, herunder regler for tilordning av gjeldsrenter til utenlandsinntekten, er nedfelt i §§ 16-28-20 flg. i Finansdepartementets forskrift til

skatteloven (forskrift 19. november 1999 nr. 1158). Når den alternative fordelingsmetoden foreskrives i skatteavtalene som metode for å unngå dobbeltbeskatning, er det med henvisning til og med forbehold om at den nærmere - og mer detaljpregede - gjennomføring av metoden skal skje i samsvar med de til enhver til gjeldende nasjonale regler. Dette prinsippet, som for øvrig må antas å gjelde selv uten uttrykkelig forbehold i skatteavtalen, er nedfelt i artikkel 25 punkt 5 i den nordiske skatteavtalen. Jeg vil derfor avvise antydningen om at den gjeldende praksis med hensyn til behandlingen av gjeldsrenter er i strid med artikkel 18 i den nordiske skatteavtalen.

Når det er sagt, kan jeg være enig i at dagens regel for behandling av gjeldsrenter ved anvendelse av den alternative fordelingsmetoden ikke er optimal og kan gi uønskede resultater. Dette er da også bakgrunnen for at jeg i det notatet som ble sendt på høring 29. mars i år har foreslått å endre forskriften på dette punkt.

Mitt forslag i høringsnotatet går ut på at gjeldsrenter - ved anvendelsen av den alternative fordelingsmetode - tilordnes etter størrelsen på skattyters bruttoformue i angjeldende utland, målt opp mot skattyters samlede bruttoformue. Etter min vurdering er dette et bedre grunnlag å tilordne gjeldsrenter på

enn å tilordne etter nettoinntekten i de respektive land, slik dagens regler gir anvisning på. Etter forslaget vil for eksempel en pensjonist som oppebærer pensjon fra Sverige, men som har all sin formue i Norge, ikke oppleve at den svenske pensjonsinntekten (som gir grunnlag for skattenedsettelse) blir redusert med tilordnede gjeldsrenter.

Forslaget i høringsnotatet bygger på en grunntanke om at det økonomisk sett, i de fleste tilfeller, vil være riktigere å tilordne gjeldsrenter på grunnlag av hvor skattyter har opparbeidet og plassert sin formue, enn hvor han eller hun opptjener sin inntekt.

Selv om forslaget endrer grunnlaget for tilordning, legges det imidlertid fortsatt opp til at gjeldsrenter skal tilordnes etter et indirekte fordelingsgrunnlag (bruttoformue), og ikke etter en skjønnsmessig vurdering i det enkelte tilfelle. Dette anses som nødvendig for å ha administrativt håndterbare regler for så vel skattytere som skattemyndigheten. En kopling mot hvilket gjeldsrentefradrag som er innrømmet i det annet land anser jeg som uaktuelt, både ut fra et prinsipielt og praktisk ståsted.

Jeg har merket meg dine synspunkter og vil ta dem med meg i det videre arbeidet med oppfølgingen av høringsnotatet.

SPØRSMÅL NR. 34

Innlevert 6. oktober 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 13. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Er finansministeren enig i at det burde vært en overgangsordning som fortsatt gjorde skattefradrag ved domsavsigelser over erstatninger for mangler ved boliger gjeldende, ettersom erstatningssummen som regel var korrigert for tidligere skattefradragsordning ved ekstraordinære reparasjonskostnader, slik at ikke mottakeren av erstatningen kommer økonomisk skadelidende ut av situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Da fordelsbeskatningen av å bo i egen bolig ble avskaffet, ble også fradraget for særskilt store vedlikeholdskostnader fjernet.

Det man ikke tok hensyn til, var at i domsavgjørelser på erstatning for mangler ved bolig etter er-

verv, ble erstatningssummen vanligvis redusert for effekten av skattefradraget frem til denne lovendringen.

Spørsmålet som reises er om det burde vært en overgangsordning som fortsatt gjorde skattefradrag ved slike domsavsigelser gjeldende, slik at ikke mottakeren av erstatningen blir økonomisk skadelidende, samt hva man eventuelt kan foreta seg av endringer for å rette opp denne utilsiktede ulempen ved regelverket.

Praksisen er nå avviklet i kjølvannet av skatteregelendringen, og følgelig vil ikke flere slike tilfeller oppstå i fremtiden. Men endringen i regelverket kom så fort at det var umulig å få utbedret mangler i tide for å få skattefradraget for de som hadde fått avsagt en slik dom rett før endringen trådte i kraft. Og for disse menneskene kan beløpene være betydelige.

Svar:

Fram til 2005 var fordel ved bruk av egen bolig og fritidsbolig skattepliktig kapitalinntekt etter reglene om prosentligning. Prosentligning innebar at det ble beregnet en sjablonmessig nettoinntekt ved egen bruk som en prosentvis andel av eiendommens ligningsverdi fratrukket et bunnfradrag (prosentinntekt). Det vil si at den beregnede prosentinntekten konsumerte faktiske inntekter og utgifter knyttet til eiendommen. Sjablonfradraget for utgifter bygget på en forutsetning om at fradragspostene over år ville jevne seg ut og tilsvare omtrent det standardfradraget som var innkalkulert i nettoprosenten. Fordi denne forutsetningen ikke slo til for ekstrautgifter som skyldtes ekstraordinær skade, var det gitt særskilt fradrag for slike utgifter begrenset til den delen som oversteg ti tusen kroner.

Skattelovens hovedprinsipp er at kostnader bare er fradagsberettigede når de er knyttet til erverv og sikring av skattepliktig inntekt. Etter avviklingen av prosentligningsreglene er fordelene ved bruk av egen bolig eller fritidsbolig skattefrie. Kostnader som skyldes ekstraordinære skade på bolig og fritidseiendom er dermed ikke knyttet til skattepliktig inntekt. Det gis derfor ikke fradrag for slike kostnader.

Det er uklart i hvor stor grad rettsavgjørelser har

tatt hensyn til fradagsretten for ekstrautgifter som skyldes ekstraordinær skade ved utmåling av erstatning for mangel ved realisasjon av bolig eller fritidseiendom. Jeg er kjent med at Høyesterett i en dom inntatt i Retstidende 2003 side 387 gjorde fradrag for skattefordelen i en sak om erstatning for mangel ved salg av bolig. I Høyesteretts dom ble det imidlertid uttalt at det bør foreligge en viss sikkerhet for at fradrag blir gitt, før kravet reduseres. Dette vilkåret synes å være fulgt opp i rettspraksis blant annet ved at det har vært vektlagt om vedkommende har krevd fradrag i sin selvangivelse for utbedringskostnadene, og om fradrag vil bli gitt hvis det fremmes krav om fradrag overfor ligningsmyndighetene, jf. dom av Borgarting lagmannsrett (LB-2003-15640). I denne sammenheng vil jeg peke på at dom om erstatning normalt vil komme senere i tid enn ligning som behandler fradrag for utgiftene.

På bakgrunn av det ovennevnte kan jeg ikke se at det er behov for eller gode grunner til å innføre en særlig overgangsregel som gir fradagsrett for slike kostnader.

Ved direkte ligning av boligen er ekstraordinære kostnader i tilknytning til den inntektsgivende delen fradagsberettiget ved fastsettelsen av skattepliktig inntekt.

SPØRSMÅL NR. 35

Innlevert 6. oktober 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 16. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Bestandsmålene for gaupe og jerv er stort sett nådd, men bestandstallene for bjørn og ulv er ikke i nærheten av oppnådd. Det er grunn til å anta at presset på beitenæringene vil øke dramatisk i Nordland, Trøndelagsfylkene, Hedmark og Oppland dersom bestandsmålene for ulv og bjørn nås. Utmarksnæringene er under press i disse fylkene og stadig flere slutter med husdyr og utmarksbeite. Statsråden legger vekt på at utmarksbeite er miljøvennlig.

Vil statsråden vurdere å redusere bestandsmålene for ulv og bjørn?»

Svar:

Ved behandlingen av St.meld. nr. 15 (2003-2004) Rovvilt i norsk natur inngikk Stortinget et bredt forlik om rovviltforvaltningen. Regjeringen

legger dette forliket til grunn. Dette gjelder også de fastsatte bestandsmålene.

I en overgangsfase vil det kunne være nødvendig å avpasse takten i måloppnåelse for rovviltbestandene. Dette innebærer blant annet at det skal kunne felles rovvilt utenfor et biologisk forsvarlig forvaltningsområde nedfelt i regional forvaltningsplan, også før bestanden har nådd bestandsmålet innenfor det aktuelle forvaltningsområdet. En forutsetning er imidlertid at bestanden av den enkelte art i hver region har en positiv utvikling mot de nasjonalt fastsatte bestandsmålene for regionen.

Regjeringen anser gjennomføring av forebyggende og konfliktdempende tiltak som en svært viktig del av rovviltforvaltningen. I budsjettet for 2007 foreslår Regjeringen for andre år på rad å øke bevilgingene til slike tiltak. Økningen er på 7 mill. kr og

totalt er det foreslått satt av 44 mill. kr i 2007. Midlene vil gå til å sikre iverksettelse av effektive forebyggende tiltak for å begrense de skadene rovvilt kan

forårsake på beitedyr og til konfliktdempende tiltak i lokalsamfunn.

SPØRSMÅL NR. 36

Innlevert 9. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 13. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Ifølge en ECON-rapport fører bruk av fyringsolje i Midt-Norge bare til halvparten så høye CO₂-utslipp som mobile gasskraftverk. Rapporten viser også at bruk av fyringsolje kan redusere strømprisen med så mye som ti øre pr. kilowattime. Norsk Petroleumsinstitutt foreslår derfor at Regjeringen må vente med utfasing av oljefyrer inntil kraftsituasjonen i Norge er bedre. Arbeiderpartiets Tore Nordtun indikerer at han er enig, og "synes forslaget er interessant".

Deler statsråden Nordtuns gode vurderinger i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Kilde: <http://www.dn.no/forsiden/politikkSamfunn/article849370.ece>

Svar:

Jeg mener det er viktig på sikt å legge til rette for en konvertering fra oljefyring til fornybare varmekilder. Det er viktig å utnytte bioressurser til oppvarmingsformål. Regjeringen varslet i forbindelse med Soria Moria-erklæringen at den ville innføre vrakpant på oljekjeler som byttes inn i kjeler basert på fornybar varme. Energimyndighetene arbeider nå med utformingen av denne ordningen. I denne forbindelse må det tas hensyn til en rekke forhold. Blant annet må utformingen og innfasingen av en slik ordning vurderes i forhold til kraftsituasjonen.

SPØRSMÅL NR. 37

Innlevert 9. oktober 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 16. oktober 2006 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Næringsministeren slo ved sin tiltredelse fast at Regjeringen vil innføre en ervervslov.

Når legger statsråden opp til at Stortinget skal få en slik lov til behandling, kan statsråden redegjøre for det merarbeid den gamle loven medførte for næringslivet, samt tror statsråden det er mulig å nå målet om 25 pst. reduksjon i merbelastning for næringslivet ved skjemaer og byråkrati innen 2012 med en slik lov?»

Svar:

I den gamle loven var fokus å kontrollere eierskifter i norsk næringsliv. I det pågående arbeidet ønsker jeg med utgangspunkt i dagens situasjon i norsk næringsliv å rette fokus mot situasjoner hvor eierne velger å legge ned bedrifter. Ut ifra dette arbeider vi med å utforme tiltak som vil være en oppfølger til ervervsloven.

I Soria Moria-erklæringen har Regjeringen lagt opp til en aktiv næringspolitikk. Dette innebærer bl.a. å legge til rette for omstilling. Omstilling er en forut-

setning for nyskaping og vekst og dermed tryggere, mer framtidsrettede arbeidsplasser. Regjeringen arbeider derfor aktivt for å legge til rette for gode omstillinger i næringslivet, og jeg viser i den forbindelse til regionalmeldingen St.meld. nr. 21 (2005-2006) Hjerte for heile landet. Om distrikts- og regionalpolitikk. Uavhengig av Regjeringens arbeid med omstilling vil det imidlertid være bedriftenes ansvar å initiere, håndtere og iverksette omstilling når dette er nødvendig. Det er i denne sammenheng viktig å understreke det samfunnsansvar som særlig våre store bedrifter har bl.a. for å ivareta de ansattes og lokalsamfunnets behov ved omstillinger. I noen situasjoner kan også staten ut i fra nærmere bestemte kriterier som bl.a. er omtalt i regionalmeldingen, vurdere å gå inn med ekstraordinære midler for å bidra til omstillinger i berørte lokalsamfunn.

Jeg ser på om virkemidlene rettet mot nedleggings situasjoner kan videreutvikles og forbedres, samtidig som nye tiltak vurderes. Både nye tiltak og de virkemidlene som kan bli aktuelle, skal ligge innenfor EØS-avtalens rammer.

Jeg vil legge dette fram for Stortinget når arbeidet er klart. Saken vil først bli sendt på høring, og alle viktige spørsmål vil bli gjenstand for drøfting og diskusjon fra berørte aktører. I dette arbeidet som i annet arbeid er jeg opptatt av at det skal være en balansegang i norsk regelverk, slik at arbeidstakernes interesser blir ivaretatt samtidig som norske bedrifter opprettholder sin konkurransekraft.

Forenkling for næringslivet handler om å øke bedriftenes lønnsomhet, innovasjon og konkurransekraft gjennom å redusere bedriftenes offentlige pålagte byrder. Slik kan bedriftene bruke mer tid til produktivt arbeid og derigjennom skape nye arbeidsplasser og bruke mindre tid på administrativt arbeid. Regjeringen har nylig satt i gang et prosjekt som skal kartlegge næringslivets kostnader ved å etterleve lover og forskrifter. Kartleggingen skal brukes til å foreta betydelige reduksjoner i kostnadene til norske bedrifter. Reduksjonene vil imidlertid komme på andre områder enn ved å gjøre det enklere å legge ned lønnsomme arbeidsplasser.

SPØRSMÅL NR. 38

Innlevert 9. oktober 2006 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 17. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«En pasient innlagt på Solliheimen sykehjem i Østfold etter å ha blitt rammet av hjerneslag ble delvis lammet og mistet taleevnen. Legen på Sykehuset Østfold anbefalte fysioterapi 2 ganger pr. uke for å motvirke begynnende kontrakturer. Sykehjemmet har ikke fulgt opp dette og pasienten får ikke fysioterapi. Pårørendes klage til fylkesmannen har gitt aksept for at dette kunne ha påført pasienten betydelig forverring.

Er det akseptabelt at pasienter i sykehjem ikke får fysioterapi ved dokumentert behov?»

BEGRUNNELSE:

Denne pasienten har, ifølge overlegen på Sykehuset Østfold, behov for fysioterapi 2 ganger pr. uke for å kunne opprettholde den begrensede førligheten hun har. Pasientens pårørende har forsøkt å få gjennomslag for sitt krav om slik behandling, men har ikke fått gehør. I stedet ble det sendt en fysioterapeut fra kommunens fysioterapiavdeling for å gi opplæ-

ring til noen av sykehjemets personale og den pårørende i enkel fysioterapi. Den pårørende har måttet sørge for at pasienten får fysioterapi ved hjelp av privat innsats og har fått avslag på krav om fradrag på ligningen for disse utgiftene. Etter klage til fylkesmannen ble fradrag innvilget og det ble slått fast i brevet fra fylkesmannen at "[...] denne pasienten ikke hadde tilfredsstillende fysioterapi/massasje tilbud i offentlig helsetjeneste på det aktuelle tidspunktet." Det anføres også i svaret følgende: "Vi er kjent med at tilbudet om fysioterapi/massasje ved Solliheimen sykehjem var mangelfullt. Vi legger til grunn at fysioterapi/massasje var medisinsk indisert, at pasienten ikke hadde noe fullverdig tilbud på det aktuelle tidspunktet og at dette kunne ha påført pasienten betydelig forverring." Jeg ber derfor om opplysninger om hvilke rettigheter pasienter i norske sykehjem har når det gjelder denne typen tilfeller og om statsråden vil bidra til å sørge for at pasienter, som er innlagt i sykehjem, ikke blir dårligere under oppholdet pga. mangelfull oppfølging.

Svar:

Jeg vil innledningsvis presisere at jeg ikke kan uttale meg i denne typen enkeltsaker. Departementet har ikke kompetanse til å vurdere fylkesmannens vedtak eller de tilrådingene som har blitt gjort av aktuelt helsepersonell i denne saken. Det er ikke akseptabelt at innbyggere ikke får nødvendige helsetjenester i kommunen. Kommunens helsetjeneste skal etter kommunehelsetjenesteloven blant annet omfatte medisinsk habilitering og rehabilitering. For å løse disse oppgavene er kommunen pålagt å sørge for bl.a. fysioterapitjeneste. Dette skal også ytes til pasienter i sykehjem. Tjenestene skal være forsvarlige. Dette er et minimumsnivå som kommunen er pålagt å tilby uavhengig av kommuneøkonomi. Kommunene skal i tillegg sørge for å organisere tjenestene på en måte som gjør at de til enhver tid har mulighet til å oppfylle lovens krav til tjenester, jf. forskrift om kvalitet i pleie- og omsorgstjenesten og forskrift om internkontroll i sosial- og helsetjenesten i kommunen. Statens helsetilsyn i fylket har ansvar for å føre tilsyn med at kommunene har organisert seg på en slik måte.

Dersom pårørende eller pasienten selv er misfor-

nøyd med tjenestetilbudet, gir både kommunehelsetjenesteloven og pasientrettighetsloven adgang til å påklage tjenestetilbudet til kommunen og evt. deretter til Statens helsetilsyn i fylket.

Regjeringen har i Soria Moria-erklæringen satt seg som mål å styrke det kommunale helse- og omsorgstilbudet, herunder rehabiliteringstjenester. Dette arbeidet er i gang ved at kommunesektoren har mottatt økte statlige overføringer. Den styrkede ressursituasjonen skal bl.a. benyttes til å styrke personellsituasjonen i kommunene. Totalt sett har Regjeringen som mål å styrke antall sosial- og helsepersonell med 10 000 fra 2005 til 2009. I St.meld. nr. 25 (2005-2006) er det lagt frem en plan som redegjør for hvordan dette målet skal oppnås. Regjeringen vil i tillegg i løpet av høsten 2006 legge frem en nasjonal strategi for habilitering og rehabilitering i sosial- og helsetjenesten. Formålet er å sikre den enkeltes rett til nødvendig habilitering og rehabilitering, og å utvikle disse tjenestene. Her vil det bli lagt spesiell vekt på at rehabiliteringstjenestene bør iverksettes raskt etter endt behandling av sykdom eller skade dersom resultatet skal bli best mulig for den enkelte.

SPØRSMÅL NR. 39

Innlevert 9. oktober 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 18. oktober 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hva er riktig informasjon til Stortinget vedrørende Nordland, Troms og Finnmark fylkeskommuner sin støtte til Nordnorsk Kulturråd, og hva baserer statsråden informasjonen gitt til Stortinget i St. prp. nr. 1 (2006-2007) på?»

BEGRUNNELSE:

Møteprotokoller fra fylkesting og oppslag i nordnorske medier viser at det ikke er fattet politiske vedtak vedrørende Troms og Finnmark fylkeskommuners støtte til Nordnorsk Kulturråd. I Kirke- og Kulturdepartementenes del av St. prp. nr. 1 (2006-2007), s. 58, står det at "Departementet er underrettet om at Nordland, Troms og Finnmarks fylkeskommuner ikke vil videreføre sin støtte til Nordnorsk Kulturråd".

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2006-2007) for budsjettåret 2007 er det gitt følgende omtale vedrørende Nordnorsk

Kulturråd under kap. 320, Allmenne kulturformål, post 78 Ymse faste tiltak:

"Departementet er underrettet om at Nordland, Troms og Finnmark fylkeskommuner ikke vil videreføre sin støtte til Nordnorsk Kulturråd. Som følge av dette er det statlige tilskuddet til Nordnorsk Kulturråd omdisponert til Landsdelsmusikerordningen i Nord-Norge og Festsspillene Turné, jf. omtale under kap. 323, post 74. Staten legger til grunn at de tre nordnorske fylkeskommunene tar ansvar for de kulturtiltakene som tidligere fikk tilskudd fra Nordnorsk kulturråd."

I forbindelse med arbeidet med budsjettforslaget for 2007 hadde jeg møte med fylkesrådene for kultur og fylkeskultursjefene i Nordland, Troms og Finnmark fylkeskommuner 20. juni om de offentlige tilskuddene til Nordnorsk Kulturråd. Jeg ble informert om at de ville gå inn for at deres fylkeskommuner ikke ville videreføre sine tilskudd til Nordnorsk Kulturråd. Underretningen i møtet fra fylkesrådene for kultur og fylkeskultursjefene i Nordland, Troms og Finnmark er senere bekreftet i brev datert 5. septem-

ber fra Nordland fylkeskommune ved fylkesråden for kultur og miljø.

Brevet av 5. september d.å. fra Nordland fylkeskommune undertegnet av fylkesråden for kultur gjengis her i sin helhet:

"Statsbudsjett 2007 - samarbeid om kulturtiltak i Nord-Norge

På møte i kultur- og kirkedepartementet 20. juni i år mellom statsråd Trond Giske, politisk rådgiver Halvard Ingebrigtsen og fylkesrådene for kultur fra Nordland, Troms og Finnmark, var det enighet om at fylkeskommunene skulle komme med innspill til hvordan de midler som i dag kanaliseres til Nordnorsk Kulturråd skal håndteres i fremtiden.

De tre fylkesrådene i landsdelen har drøftet dette, og foreslår at følgende tekst tas inn i St.prp. nr. 1 (2006-2007) under Programkategori 08.20 Kulturformål, kap. 320 post 78:

Tilskudd til landsdelssamarbeid på kulturområdet i Nord-Norge som tidligere har gått til Nordnorsk Kulturråd overføres fra 2007 til Finnmark fylkeskommune, som forvalter midlene i samarbeid med Troms og Nordland fylkeskommuner. Disse midlene, drøyt 2,5 mill. kr, har tidligere blitt bevilget til Nordnorsk Kulturråd. I tillegg har de tre nordnorske fylkeskommuner bevilget til sammen ca. 1,2 mill. kr til rådet. Rådet har de siste årene brukt til sammen ca. 1,5 mill. kr i tilskudd til landsdelsorganisasjoner, ca. 1 mill. kr til enkeltprosjekter og ca. 1,3 mill. kr på drift og administrasjon.

Nordland fylkesting vedtok i 2005 å trekke sitt tilskudd til Nordnorsk Kulturråd, og foreslo samtidig at det etableres et permanent politisk styringsorgan for håndtering av den nordnorske kulturavtalen og annet samarbeid innen kunst og kultur i landsdelen.

Politisk ledelse i de tre fylkeskommunene er enige om at de statlige midlene fra 2007 bør overføres til Finnmark fylkeskommune, som påtar seg forvaltningen av midlene og koordinering opp mot de to andre fylkeskommunene. Formålet med denne endringen er å sikre at midlene fra staten i sin helhet går til drift, utvikling, nettverksarbeid og prosjekter i de frivillige kulturorganisasjoner som opererer på landsdelsnivå. For tiden er dette 9 organisasjoner: Nordnorske Bildende Kunstnere, Norske Kunsthåndverkere Nord-Norge, Nordnorsk Forfatterlag, Folkeakademiene Hålogaland, Nordnorsk Jazzforum, Forum for nordnorske dansekunstnere, Nordnorsk folkedans- og folkemusikkråd, Nordnorsk Viseforum, Norsk Filmforbund, avd. Nord-Norge. Midlene skal ikke gå til organisasjoner eller institusjoner som mottar faste offentlige driftstilskudd på annen måte. Fylkeskommunene avsetter selv midler til prosjekter i eget fylke og samarbeider om finansiering av tiltak på landsdelsnivå når det er aktuelt. Nordnorsk Kulturråd er en frivillig organisasjon. Denne organisasjonen må selv diskutere og avgjøre sin fremtid, som vil bli betydelig endret i og med at man mister de offentlige tilskuddene."

Dette er bakgrunnen for de formuleringer som er benyttet i St.prp. nr. 1 (2006-2007) om at Nordland, Troms og Finnmark fylkeskommuner ikke vil videreføre sin støtte til Nordnorsk Kulturråd.

SPØRSMÅL NR. 40

Innlevert 9. oktober 2006 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 16. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Av dokumentene til statsbudsjettet for 2007 fremkommer det at dieselavgiften vil øke i årene fremover og komme på nivå med avgiftene på bensin.

Kan finansministeren svare på hvor raskt dieselavgiftene vil komme på nivå med bensinavgiftene, og hvilke årlige økninger i dieselavgiften man ser for seg i kommende år?»

BEGRUNNELSE:

Dette har betydning for folk som skal gå til anskaffelse av ny bil, og det regnestykket de skal legge til grunn for sin vurdering ved kjøpet.

Svar:

Representanten Hagesæter viser til omtalen av dieselavgiften i St.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte-, avgifts- og tollvedtak:

"Differansen [mellom avgiftene på bensin og diesel], som i 2006 er 1,13 kroner pr. liter for drivstoffavgiftene og 0,26 kroner pr. liter for CO₂-avgiften, kan ikke begrunnes ut fra ulikheter i de eksterne kostnadene som bruken av drivstoff medfører. For å motvirke avgiftstilpasninger som er miljømessige uheldige, og som svekker statens inntekter, bør denne forskjellen utjevnes over tid."

Dette er en faglig vurdering som påpeker at dagens avgiftsmessige forskjellsbehandling av bensin

og diesel er uheldig, og at avgiftsforskjellene bør utjevnes over tid. En slik utjevning kan skje i form av en reduksjon i bensinavgiftene, en økning i diesellavgiftene, en større reduksjon i bensinavgiftene enn i diesellavgiftene eller som en større økning i diesellavgiftene enn i bensinavgiftene. Spørsmålet om en utjevning av avgifter må også ses i sammenheng med rammevilkårene for næringslivet i distriktene.

Arbeidet med å legge om bilavgiftene i en mer miljøvennlig retning vil fortsette i de kommende

budsjettene. Regjeringen har varslet at en i 2008-budsjettet tar sikte på å differensiere årsavgiften etter miljøegenskaper ved kjøretøyene. Regjeringen har også varslet at Finansdepartementet i løpet av inneværende år vil sende på høring et forslag om å fjerne dagens omregistreringsavgift, og erstatte den med merverdiavgift på avanse ved omsetning av brukte kjøretøy. Det tas sikte på å vurdere endringer i omregistreringsavgiften i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2007.

SPØRSMÅL NR. 41

Innlevert 9. oktober 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 17. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I svar på skriftlig spørsmål nr. 1211 (2005-2006) om bruk av bompenger til arbeid i forbindelse med at innkreving av bompenger i Sokn bomstasjon er avsluttet 28. juni 2006 opplyser statsråden at bompenger tillates brukt til ombygging og istandsetting av vei ved opprettelse av kontrollplass for teknisk kontroll. Det fremkommer nå nye opplysninger om mulig fredning av Sokn bomstasjon.

Kan statsråden opplyse om innbetalte bompenger vil bli tillatt brukt til arbeid knyttet til eventuell fredning av Sokn bomstasjon?»

BEGRUNNELSE:

Det fremkommer nå nye opplysninger om mulig fredning av Rennfastanlegget med bomstasjoner; angivelig et felles prosjekt for Vegdirektoratet og Riksantikvaren. Riktignok setter denne regjeringen en foreløpig norgesrekord i forslag til statsbudsjett for 2007 både når det gjelder innkrevet bompengereinnbetaling og bruk av bompenger på statlige veianlegg. Likevel vil nok mange oppfatte det som ytterligere en rekord med tvilsomt innhold både om bomstasjoner

fredes etter at innkreving av bompenger av avsluttet og dersom innkrevde bompenger brukes i forbindelse med slik fredning.

Jeg håper derfor at statsråden ikke bare kan bekrefte at bompenger ikke skal brukes til fredningstiltak, men også avklare klart, utvetydig og en gang for alle at fredning av Sokn bomstasjon og andre bomstasjoner/deler av bomstasjoner ikke vil komme på tale.

Svar:

Tilsvarende problemstilling er tidligere tatt opp av stortingsrepresentant Bent Høie i spørsmål nr. 1225 til skriftlig besvarelse. Som det framgår av svaret, er det uansett uaktuelt å bruke bompenger til tiltak på bomstasjonen. Mitt svar 4. oktober 2006 på ovennevnte spørsmål vedlegges til orientering.

Vedlegg til svar:

Skriftlig spørsmål nr. 1225 (2005-2006)

Se lenke:

<http://epos.stortinget.no/SpmDetalj.aspx?id=35156>

SPØRSMÅL NR. 42**Innlevert 10. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 17. oktober 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Staten er en stor samfunnsaktør i mange ulike sammenhenger. Ikke minst når det gjelder offentlige anskaffelser. For å sikre ryddighet finnes det egne retningslinjer for slike anskaffelser.

Kan justisministeren bekrefte at Justisdepartementet overholder statens innkjøpsregler i alle sammenhenger?»

BEGRUNNELSE:

Siden også departementene er underlagt disse innkjøpsreglene og det i mange tilfeller handler om svært store beløp, ser jeg frem til å få statsrådens avklaring på ovennevnte spørsmål.

Svar:

Regelverket om offentlige anskaffelser følger av lov av 16. juli 1999 nr. 69 om offentlige anskaffelser og forskrift av 15. juni 2001 nr. 616 om offentlige anskaffelser. Fornyings- og administrasjonsdepartementet er faglig ansvarlig for det aktuelle lov- og forskriftsverket.

I loven § 5 fremgår det blant annet at oppdragsgiver skal opptre i samsvar med god forretningsskikk, sikre høy forretningsetisk standard i den interne saksbehandling og sikre at det ikke finner sted forskjellsbehandling mellom leverandører. En anskaffelse skal

så langt det er mulig være basert på konkurranse, og oppdragsgiver skal sikre at hensynet til forutberegnelighet, gjennomsiktighet og etterprøvbarhet ivaretas gjennom anskaffelsesprosessen. Utvelgelse av kvalifiserte anbydere og tildeling av kontrakter skal skje på grunnlag av objektive og ikke-diskriminerende kriterier. Med dette som utgangspunkt vil krav til mer konkrete prosedyrer og rutiner som skal følges avhenge av type og omfang for den enkelte anskaffelse.

Det forutsettes i hovedinstruksen for økonomistyring i Justis- og politidepartementet blant annet at kjøp av varer og tjenester som Justis- og politidepartementet foretar, skal skje i samsvar med de til enhver tid gjeldende regler om offentlige anskaffelser. Generelt skal økonomiforvaltningen i Justis- og politidepartementet følge reglementet for økonomistyring i staten og bestemmelser om økonomistyring i staten. Delegering av fullmakter, så som bestillingsrett og budsjettdisponeringsmyndighet, er nærmere omtalt i det årlige disponeringsskrivet for Justisdepartementet. Departementet benytter seg i flere sammenhenger av fremforhandlede rammeavtaler for departementsfellesskapet, og vektlegger for øvrig å ha nødvendig kompetanse for å sikre at regelverket følges.

På bakgrunn av ovennevnte legger jeg til grunn at Justisdepartementet overholder statens innkjøpsregler.

SPØRSMÅL NR. 43**Innlevert 10. oktober 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 17. oktober 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak vil statsråden gjennomføre for å forebygge khat-misbruk i det somaliske miljø i Oslo?»

BEGRUNNELSE:

Ulike media har den senere tid beskrevet problematikken knyttet til utstrakt bruk av det narkotiske stoffet khat. Dette er en problematikk som er vel

kjent i Norge, men som ikke har blitt prioritert av offentlige myndigheter. Sterk debatt har man også tidligere sett i Danmark og da spesielt i København hvor problemene knyttet til misbruk av khat er store.

En rapport fra NOVA viser at den typiske khat-misbrukeren ofte har sammensatte problemer; med arbeidsledighet, familievansker, økonomi- og boligproblemer og psykiske helseproblemer. Omfanget av umotivert vold mot ektefelle og andre kan også høyst trolig knyttes til inntaket av dette stoffet.

Det er et paradoks at nesten all omsatt khat selges fra en klubb i Grønlandsleiret, 100 meter fra politihuset. Det synes som om bekjempelse av misbruk av dette narkotiske stoffet prioriteres langt ned sammenliknet med andre stoffer på tross av de store sosiale konsekvensene dette kan ha for den enkelte, dennes familie og samfunnet.

Svar:

Khat ble straffbart materiale i de nordiske land i perioden 1989-1990, da khat som artsnavn ble inntatt på narkotikalistene. I henhold til Kripos er khat et lavprosentlig, amfetaminlignende materiale, noe kraftigere i effekt enn koffein, men mindre enn for eksempel amfetaminholdige stoffblandinger. Gjennom opplysninger mottatt fra det somaliske miljøet i Oslo politidistrikt beskrives at khat skal ha omtrent samme funksjon for en somalier som alkohol har for en nordmann.

Khat er hyppigst forekommende i de somaliske miljøene. Stoffet smugles i hovedsak fra England og Nederland med fly. De største og fleste beslagene gjøres av Tollvesenet i forbindelse med innreisekontroll. Politiets beslag av khat gjøres i det alt vesentlige i Oslo, Romerike og Østfold politidistrikter. I 2005 var den beslaglagte mengde khat i overkant av 2 700 kilo, fordelt på 211 beslag. Dette er mindre enn i 2004 og 2003. Antall beslag har også falt mye i denne perioden.

Politiets primære rolle er å forebygge og avdekke bruk av khat som narkotikakriminalitet, og politiets innsats må ses i sammenheng med andre former for narkotikakriminalitet, og med innsatsen mot de mest risikofylte rusmidlene som heroin, amfetamin og kokain. Khat er i Norge ansett som et narkotisk stoff, mens dette kun unntaksvis er tilfellet i Europa.

Oslo politidistrikt har gjennomført aksjoner mot steder der khat brukes og omsettes. Erfaringer viser at når politiet har stengt et samlingssted, forflyttes miljøet umiddelbart til et annet sted. Oslo politidistrikt har ikke iverksatt spesielle tiltak rettet mot bruk og omsetning av khat.

I og med at det er få land i Europa som anser khat som et narkotikum, er en politimessig bekjempelse av innførsel, omsetning og bruk av stoffet generelt ikke prioritert i Europa. Dette gjør et politimessig samarbeid mindre aktuelt, og politiets inngripen i Norge vanskelig, utover å stanse innførsel til riket og pågripe og straffe den enkelte bruker.

Bruk av khat er et kulturelt, sosialt og helsemessig problem for misbrukerne og deres familier i det somaliske miljøet i Norge. Det er min mening at forebyggende tiltak krever et bredt samarbeid mellom offentlige myndigheter, herunder integreringsmyndigheter, helsevesen, sosialvesen, tollvesen og politiet, samt det somaliske miljøet selv. Jeg vil sørge for at politiet tar aktivt del i et slikt samarbeid.

SPØRSMÅL NR. 44

Innlevert 10. oktober 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 18. oktober 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«I 1990 vedtok Stortinget at det skulle bli lettere å få krigspensjon som følge av psykiske ettervirkninger. Jeg er kjent med påstander om at Rikstrygdeverket til tross for Stortingets vedtak har strammet inn praksis med innvilgelse av krigspensjon etter 1990.

Kan jeg derfor be statsråden om en redegjørelse over hvordan Rikstrygdeverket har håndtert søknader om krigspensjon som følge av psykisk ettervirkning fra før Stortingets vedtak i 1990 og frem til i dag?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har mottatt en henvendelse fra Minneforeningen av 4. oktober 1944, som er en forening som arbeider med å spre kunnskap om den allierte bombin-

gen av Laksevåg og Holen skole i Bergen 4. oktober 1944. I bombeangrepet ble totalt 193 sivile mennesker drept. Bare på Holen skole omkom 61 barn og 20 voksne. Målet for bombingene var det tyske verftsområdet med ubåtbunker. Hendelsen var den største enkeltstående, sivile katastrofe i Norge under den 2. verdenskrig.

Mange av de barna som overlevde angrepet, har i årene etter 1944 slitt med psykiske ettervirkninger av angrepet. I mange år var dette angrepet noe man ikke snakket om som følge av at det ble utført av allierte styrker. De fleste av disse var heller ikke kjent med at de kunne søke om krigspensjon som følge av psykiske ettervirkninger av krigsopplevelser.

I 1990 vedtok Stortinget at det skulle bli enklere

å få krigspensjon som følge av psykiske ettervirkninger.

Ifølge Minneforeningen av 4. oktober 1944 har imidlertid mange av de overlevende etter bombeangrepet i Laksevåg 4. oktober 1944 opplevd det som vanskeligere å få innvilget krigspensjon de siste 16 årene enn hva tilfellet synes å ha vært for de som søkte om dette før 1990.

På bakgrunn av henvendelsen vil jeg be om en redegjørelse fra statsråden, for å få svar på hvilken praksis Rikstrygdeverket har hatt i behandling av søknader om krigspensjon som følge av psykiske ettervirkninger, før og etter Stortingets vedtak i 1990.

Svar:

I begrunnelsen for spørsmålet skriver representanten at Stortinget i 1990 vedtok at det skulle bli enklere å få krigspensjon som følge av psykiske ettervirkninger. Han har imidlertid fått opplyst fra Minneforening av 4. oktober 1944 at mange av de overlevende etter bombeangrepet i Laksevåg 4. oktober 1944 har opplevd det som vanskeligere å få innvilget krigspensjon de siste 16 årene enn hva tilfellet synes å ha vært for de som søkte om dette før 1990.

I lov 13. desember 1946 om krigspensjonering for hjemmestyrkepersonell og sivilpersoner § 1 formuleres årsakskravet slik: "Norsk statsborger som [...] er påført skade ved krigsulykke [...]" Dette årsakskravet er således et ordinært årsakskrav, og innebærer at det må godtgjøres at det foreligger sannsynlighetsovervekt for årsakssammenheng.

Stortinget stilte seg i 1990 bak konklusjonene i en rapport fra en arbeidsgruppe (Eitinger-utvalget) der man foreslo et forenklet opplegg for praktiseringen av kravet til årsakssammenheng når det gjelder psy-

kiske lidelser. Vurderingen skal i utgangspunktet foretas på grunnlag av graden av påkjenninger under tjenesten/motstandsarbeidet. Hvis påkjenningene har ligget over et bestemt nivå, kan det presumeres at årsakskravet er oppfylt. Ligger de under, kan en sak likevel godtas dersom sykdomstilstanden oppsto under tjenesten. I tvilstilfeller vil man kunne innhente uttalelse fra spesialist.

Jeg har på bakgrunn av spørsmålet vært i kontakt med Arbeids- og velferdsdirektoratet som i dag har det ansvar Rikstrygdeverket hadde fram til 1. juli 2006. Direktoratet opplyser at de ikke kan se at praksis er strammet inn etter 1990, kanskje snarere tvert imot. Blant annet vil saker, som tidligere ville ha blitt avslått på grunn av en negativ spesialistekklæring, nå kunne godtas ut fra ordningen med presumpsjon for årsakssammenheng. Trygderetten ga noen generelle betraktninger i 2005 i forbindelse med ankebehandlingen av de såkalte "huleboersakene". Retten uttaler her at den "finner grunn til å bemerke at det i årenes løp har foregått en generell liberalisering av praksis med hensyn til årsakskravet - både fra trygdemyndighetenes og Trygderettens side."

Det er viktig for meg at personer og grupper som tar opp spørsmål om korrekt og rettferdig behandling av skader som følge av påkjenninger under krig, skal oppleve å bli tatt på alvor og få saken sin grundig vurdert. Arbeids- og inkluderingsdepartementet vil derfor vurdere om det skal ses nærmere på om gjeldende retningslinjer er tilfredsstillende, samt be Arbeids- og velferdsdirektoratet foreta en grundig gjennomgang av praksis fra 1990 med hensyn til årsakskravet. Informasjon om dette er for øvrig tidligere denne måneden formidlet til Minneforeningen av 4. oktober 1944.

SPØRSMÅL NR. 45

Innlevert 11. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 19. oktober 2006 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Mener kommunal- og regionalministeren at fylkesmannens premisser om å pålegge en kommune utredning om eiendomsskatt harmonerer med Regjeringen og Stortingets syn på lokaldemokrati, og på synet om at eiendomsskatt er en frivillig kommunal skatt?»

BEGRUNNELSE:

Hobøl kommune i Østfold har søkt fylkesmannen i fylket om tildeling av skjønnsmidler til omstillings- og utviklingsprosjekter. Kommunen er fortsatt registrert i ROBEK, og ønsker å foreta grep for å komme ut av registeret ved å gjøre ytterligere nødvendige omstillinger og effektivisering. Samtidig har kommunen et klart flertall i kommunestyret som sier nei til å innføre eiendomsskatt.

Fylkesmannen i Østfold uttaler blant annet:

"Det fremgår av retningslinjene at kommuner med økonomisk ubalanse (ROBEK-kommuner) etter særskilt vurdering kan gis skjønn knyttet til ubalansen, når dette er knyttet opp til en plan for å komme i økonomisk balanse. Kommunal- og regionaldepartementet presiserer imidlertid også at fylkesmennene bør være varsomme med å tildele skjønnsmidler til kommuner som ikke utnytter sitt eget inntektsgrunnlag eller som motsetter seg gjennomføring av forsvarlige utgiftsreducerende tiltak."

Videre sier fylkesmannen i sin tildeling:

"Fylkesmannen ser positivt på de initiativ som er tatt for å løse Hobøl kommunes vanskelige økonomiske situasjon og antar at rapporten fra Agenda, datert 16. august, er et godt utgangspunkt for å arbeide videre med kostnadsreducerende tiltak. Fylkesmannen antar imidlertid også at inntektspotensialet bør vurderes samtidig, og forutsetter at kommunen setter av tilstrekkelig midler til å vurdere hvilket inntektspotensial som ligger bl.a. i å innføre eiendomsskatt."

Søknaden ble imøtekommet med 595 000 kr, men hvor fylkesmannen som ett av tre elementer legger til grunn skal benyttes til følgende: "Utredning av og tilrettelegging for eiendomsskatt på verker og bruk og boligeiendommer."

Hobøl kommune er en kommune som har startet et viktig arbeid for å komme i økonomisk balanse, og kommunen har arbeidet med dette i lengre tid. Hvordan Hobøl kommune ønsker å respondere på brevet fra fylkesmannen, vet undertegnede ikke. Men denne tildelingen reiser en prinsipielt spørsmål vedrørende pålegg om eiendomsskatt som undertegnede ønsker en avklaring fra statsråden på. Hobøl kommune er i dette spørsmålet kun trukket frem som et eksempel.

Undertegnede reagerer på at fylkesmannen på denne måten så klart setter premisser for arbeidet med å utrede eventuell eiendomsskatt. Det er fra både regjering og storting flere ganger uttrykt at eiendomsskatt er en frivillig, kommunal skatt, som det er opp til et kommunestyre om man ønsker å innføre. Videre re-

ageres det på at Kommunal- og regionaldepartementet i sine retningslinjer så klart pålegger fylkesmennene å "være varsomme med å tildele skjønnsmidler til kommuner som ikke utnytter sitt eget inntektsgrunnlag [...]"

Svar:

Kommuner med økonomisk ubalanse har i første rekke et selvstendig ansvar for å rette opp økonomien. Det siste året har det vært en gledelig utvikling i kommunenes økonomi. Antall kommuner i ROBEK er redusert fra 124 i april 2005 til 73 per 15. oktober 2006. Vi forventer også en reduksjon i antall ROBEK-kommuner gjennom 2007.

I departementets retningslinjer for skjønnsdeling åpnes det for at kommuner med en vanskelig økonomisk situasjon kan gis skjønn. Skjønnsstillingen skal i slike tilfelle som hovedregel knyttes til en plan for å oppnå økonomisk balanse. I retningslinjene er det også pekt på at fylkesmannen bør være varsom med å tildele skjønnsmidler til kommuner som ikke utnytter sitt eget inntektsgrunnlag eller som motsetter seg gjennomføring av forsvarlige utgiftsreducerende tiltak.

Som nevnt er økonomisk balanse i første rekke et selvstendig ansvar for kommunen.

Når det i retningslinjene åpnes for statlig medvirkning i form av ekstra skjønnsstilskudd for å rette opp ubalansen, kan det ikke være urimelig at kommunen bes om en nærmere gjennomgang av både inntektssiden og utgiftssiden i eget budsjett. Det vil derfor være i tråd med departementets retningslinjer når fylkesmannen ber kommunen vurdere inntektøkende eller utgiftsreducerende tiltak. La imidlertid følgende være helt klart: siden eiendomsskatt er en frivillig kommunal skatt, kan ikke fylkesmannen pålegge en kommune å innføre eiendomsskatt.

SPØRSMÅL NR. 46

Innlevert 11. oktober 2006 av stortingsrepresentant Torill Selsvold Nyborg

Besvart 19. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Det har lenge vore arbeidd med å få dei freda industriminna i Tyssedal inn på den tentative lista til UNESCO sin verdsarv. Vi er kjent med at saka no er oversendt frå riksantikvaren til miljøvernministeren.

Korleis vurderer statsråden prosjektet, og vil statsråden gi ei positiv innstilling til dette særmerka nasjonale og internasjonale industrielle kulturminnet?»

Svar:

Riksantikvaren og Direktoratet for naturforvaltning er gitt i oppgave å fremme forslag til revisjon av Noreg si tentative liste til UNESCO sin verdsarvkonvensjon. Direktoratata si innstilling blei sendt Miljøverndepartementet 21. september 2006. Her heiter det at det er behov for ytterlegare utredingar før direktorata kan gi ei endeleg tilråding om Rjukan-Tys-

sedal-Odda som representantar for hydroelektrisk kraftproduksjon og prosessindustri bør førast opp på Noreg si tentative liste. Direktorata har ansvar for å

gjere dette arbeidet, og eg vil derfor ikkje kommentere saka ytterlegare før ei endeleg tilråding ligg føre.

SPØRSMÅL NR. 47

Innlevert 11. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 17. oktober 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan justisministeren redegjøre for fremdriften og arbeidet fremover for å sikre døgnkontinuerlig tilstedevakt på redningshelikopterbasen (330 skvadronen) på Rygge flystasjon?»

BEGRUNNELSE:

I Regjeringens fremleggelse av statsbudsjettet står det bl.a. følgende i St.prp. nr. 1 (2006-2007):

"Døgnkontinuerlig tilstedevakt ble igangsatt ved redningshelikopterbasen på Banak 1. juli 2006. Det foreslås å bevilge 16,5 mill. kroner for å igangsette tilsvarende ordning også for redningshelikopterbasen i Bodø i løpet av 2. halvår 2007. Det arbeides videre med etablering av tilstedevakt ved de resterende redningshelikopterbasene på Ørlandet og ved Rygge."

Det er ønskelig med en redegjørelse om hvordan statsråden ser for seg det videre arbeid og fremdrift, jf. siste setning i ovenstående avsnitt.

Svar:

Redningshelikopterbasen på Rygge er i dag et detasjement ut fra Sola, med ett helikopter på 85 pst. beredskap. Det nødvendige mannskap kommer fra andre redningshelikopterbasen, da det ikke er lagt opp til fast bemanning på Rygge.

Justisdepartementet har foretatt kartlegging av kostnadene med opprettelse av tilstedevakt på Rygge og Ørland. En gjennomføringsplan er ikke utarbeidet, da det gjenstår noe arbeid i prioriteringen mellom Rygge og Ørland.

Vurderingen av tilstedevakt på Rygge og Ørland må ses i sammenheng med hele redningstjenesten hva angår antall besetninger, bakkemannskap og reservehelikopter og reservemateriell, og er ikke kun et spørsmål om lege.

Jeg vil komme tilbake til Stortinget vedrørende innføringen av tilstedevakt på de gjenværende baser.

Ut fra den informasjon vi har innhentet, koster innføring av tilstedevakt på Rygge er 41,9 mill NOK (inkl. mva). Kostnadene inkluderer investeringer og helårsdrift samt legeberedskap. Den løpende årlige driftskostnad er beregnet til 30,7 mill NOK netto (inkludert lege).

SPØRSMÅL NR. 48

Innlevert 11. oktober 2006 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 19. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Når kan man forvente en avklaring fra Regjeringen om statens engasjement i et gassrør til Grenland, og hvilke statlige selskaper kan være en potensiell aktør i et statlig engasjement i gassrøret til Grenland?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har som svar på et tidligere spørsmål om statens engasjement i et fremtidig gassrør til Grenland (skriftlig spørsmål nr. 830, datert 2. mai 2006), svart at man må vente på utredningen fra Gassco angående det kommersielle grunnlaget for et

gassrør. Nå er denne utredningen ferdig, og utredningen viser at det er et kommersielt grunnlag. For å komme videre i utredningsprosessen, er det viktig å avklare det statlige engasjementet i gassrørplanene. Dette innebærer spørsmål om økonomiske bidrag, og hvilke statlige selskap som eventuelt kan være aktuelle som eiere i røret. I TA den 9. oktober 2006 gir regjeringspartimedlem, og medlem av olje- og energikomiteen, Terje Lien Aasland uttrykk for at Statnett kan være en aktuell eier i gassrøret. Det kan være av interesse for mange aktører å få avklart om dette er en lekkasje fra Regjeringens videre prosess i denne saken, samt hvordan statsråden ser for seg at Statnett skal klare den økonomiske utfordringen. Jeg viser i den forbindelse til at Regjeringen i vår avsto Statnetts søknad om 2,5 mrd. kr i egenkapitaltilskudd.

Svar:

Arbeidet med å avklare det kommersielle grunnlaget for prosjektet for et gassrør til Grenland (samt øst-Norge og vestkysten av Sverige) pågår fortsatt. I den fasen prosjektet nå er i, drives det frem av Gassco

og en styringskomitè bestående av kommersielle aktører langs traseen for røret.

Jeg er orientert om at Gassco leverte en rapport på teknisk gjennomførbarhet til styringskomitèen for prosjektet 5. oktober. Gassco og de kommersielle aktørene har gjort et omfattende arbeid med å vurdere det tekniske grunnlaget for et gassrør til Øst-Norge og vestkysten av Sverige. Gassco har orientert om at det er behov for at aktørene deltar med finansiering av videre detaljprosjektering av prosjektet. Videre må industrien (gasskjøperne) forplikte seg til bruk av røret. Gassco vil bruke tiden frem til jul til å avklare disse forholdene.

Det er viktig å få et klart bilde av det økonomiske fundamentet for røret. Gassco må få bruke tiden ut året til å få avklart den kommersielle interessen for deltagelse. Det er viktig at de kommersielle aktørene nå viser sin interesse for å videreføre prosjektet.

Det økonomiske fundamentet må være avklart før vi kan vurdere eventuell statlig deltagelse i prosjektet. Før dette forholdet er avklart, kan vi heller ikke ta stilling til hvilke statlige selskaper som kan være aktuelle aktører i røret.

SPØRSMÅL NR. 49

Innlevert 11. oktober 2006 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 19. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan statsråden sørge for at en nødvendig forskriftsendring behandles - og at bøteleggelse, eller annen reaksjon i henhold til eksisterende forskrift, ikke skjer fra myndighetenes side mens vurdering av endringene pågår, og før snøscootersesongen starter for vinteren?»

BEGRUNNELSE:

Fra Troms har vi fått vite at en rekke snøscooterførere i 2006 er bøtelagt for ikke å ha registrerings-skiltet festet etter forskriftene (foran på scooteren med krav til vinkel osv.).

I alle år har det i praksis vært greit å plassere skiltet bak på snøscooteren. Nå bøtelegger politiet førere som ikke har skiltet festet korrekt foran, med opptil 1500 kr. Dagens snøscootere er ikke alle bygget for plassering av skilt foran slik tilfellet var på 70- og 80-tallet. Utviklingen har gått videre, uten at forskrifter har blitt endret. På spørsmål til politiet om hvor man

skal feste skiltet når formen på snøscooteren tilsier at det er praktisk umulig å feste den foran - og at den ikke leveres med rute som man kan montere skiltet på, er det opplevd svar i retning av at "det er ens eget problem, så lenge man følger loven". Problemet er at det ikke oppleves mulig å følge loven slik forskriften lyder, for en rekke snøscootere. Vi er gjort kjent med at Vegdirektoratet vurderer en forskriftsendring som snart kan komme ut på høring. Det er et stort behov for at forskriftene revideres, og at dette behandles raskt. Siden vi står foran en ny snøscootersesong bør det tas initiativ til å ikke bøtelegge snøscootere med skilt plassert bak, inntil revideringen av forskriftene er gjennomgått og avsluttet.

Svar:

Snøscootere er registreringspliktige beltemotorsykler og skal derfor utstyres med kjennemerke, blant annet for å synliggjøre at en del myndighetsbestemte krav er oppfylt. Kjennemerket skal etter regel-

verket plasseres foran på motorvognen. Dette kravet har blant annet sammenheng med vurderinger av synbarhet ved kontroll av motorvognen i fart.

Vegdirektoratet har imidlertid etter siste sesong mottatt en del henvendelser om at det er vanskelig å plassere kjennemerket på forskriftsmessig måte. Vegdirektoratet ønsker derfor å gjøre en vurdering av om problemet er så stort at det bør gjøres endringer i reglene for plassering av kjennemerke. Vegdirektoratet har opplyst at det av kapasitetsgrunner dessverre er usikkert når denne vurderingen kan bli gjort, og at

dette ikke vil kunne gjøres før den forestående sesongen. Jeg ser ikke, sett hen til etatens øvrige oppgaver, at dette er arbeid som bør prioriteres sterkere enn det Statens vegvesen har lagt opp til.

Jeg vil også understreke at det er viktige hensyn, blant annet til at forskjellige interesser blir hørt, som ligger bak krav til hvordan forskriftsendringer skal gjennomføres. Jeg ser derfor ikke at det er ønskelig å gjøre en overtredelse av reglene for plassering av kjennemerker midlertidig sanksjonsfri.

SPØRSMÅL NR. 50

Innlevert 12. oktober 2006 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen

Besvart 19. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hvordan vil helse- og omsorgsministeren forklare at den desentraliserte kreftpoliklinikken på Orkdal blir nedlagt, og er dette i tråd med Nasjonal strategi for kreftområdet 2006-2010?»

BEGRUNNELSE:

25. august vedtok styret ved St. Olavs Hospital å legge ned kreftpoliklinikken ved Orkdal sykehus. Klinikken ble nevnt i Nasjonal strategi for kreftområdet 2006-2010 som et godt utviklet desentralisert tilbud og er premiert som et eksempel til etterfølgelse.

I Nasjonal strategi for kreftområdet 2006-2010 heter det blant annet:

"Det er i 2006 stilt krav til de regionale helseforetakene om å utvikle desentralisert tilbud til de kreftpasientene som trenger nærhet til tilbudet."

Svar:

Jeg viser til mitt svar på spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 1155 av 21. september 2006 vedrørende øvrige innsparingstiltak som er iverksatt ved St. Olavs Hospital. Jeg vil spesielt vise til de særskilte bevilgninger som er gitt til Helse Midt-Norge av Regjeringen gjennom St.prp. nr. 1 (2005-2006) og Revidert nasjonalbudsjett for 2006. I foretaksmøtet i juni 2006 ble balansekravet til Helse Midt-Norge uttalt under forutsetning om at det regionale helseforetaket håndterer sin omstillingsutfordring slik at foretaksgruppen oppnår økonomisk balanse i 2007. Helse Midt-Norge er tillatt et underskudd på 350 mill. kr i 2006. Jeg er klar over at dette målet medfører en ut-

fordring for de regionale helseforetakene. Samtidig legger jeg til grunn at nødvendige omstillinger gjøres i tråd med overordnede føringer og de kravene som er stilt til både kvalitet, aktivitet og økonomi gjennom bestillerdokumentet og foretaksmøtet. Jeg har fått opplyst fra Helse Midt-Norge RHF at innenfor disse rammene har styret i St. Olavs Hospital HF etter en helhetsvurdering kommet fram til at en nedlegging av kreftpoliklinikken i Orkdal kommune er et tiltak som vil kunne gjennomføres uten store negative konsekvenser for behandlingen av kreftpasientene. Som helse- og omsorgsminister har jeg tillit til at ledelsen har gjort denne vurderingen på en forsvarlig måte. Jeg har blitt informert om at alle berørte pasienter vil få et forsvarlig medisinsk tilbud i Trondheim, men at enkelte pasienter vil få en noe lengre reisevei. Helse Midt-Norge viser til at kreftavdelingen ved St. Olavs Hospital HF pr. dags dato nesten ikke har ventetid. Dette skyldes blant annet oppstart av en egen kreftavdeling i Ålesund, som har bidratt til å frigjøre kapasitet som kan benyttes til kreftpasienter som frem til nå har hatt et tilbud i Orkdal. Det vises videre til at valget om å redusere virksomheten i Orkdal fremfor å redusere kapasiteten ved kreftavdelingen ved St. Olavs Hospital, skyldes at aktiviteten i kreftpoliklinikken er basert på en enkelt leges tilstedeværelse ved poliklinikken, samt at aktiviteten har vært forholdsvis lav. Kreftavdelingen ved St. Olavs hospital HF har pr. i dag ledige stillinger for den legen og de to sykepleierne som har jobbet ved kreftpoliklinikken i Orkdal. Helsepersonellet ved kreftpoliklinikken vil derfor fremdeles ha et jobbtillbud ved at de kan gå inn i ledige stillinger ved St. Olavs Hospital HF.

Jeg legger til grunn at både styret for St. Olavs Hospital HF og styret for Helse Midt-Norge RHF vil videreføre arbeidet med utvikling av tilbudet til kreft-

pasienter i tråd med de føringer som er gitt i Regjeringens Soria Moria-erklæring og Nasjonal strategi for kreftområdet 2006-2009.

SPØRSMÅL NR. 51

Innlevert 12. oktober 2006 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen

Besvart 19. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kan helse- og omsorgsministeren gi en forklaring på hvordan bevilgningene som er gitt til å jevne ut skjevfordelingen for Helse Vest og Helse Midt-Norge i Revidert budsjett for 2006 og statsbudsjettet for 2007 har løst skjevfordelingen?»

BEGRUNNELSE:

Helse Vest og Helse Midt-Norge har vært utsatt for en skjevfordeling med hensyn til bevilgninger. I Innst. S. nr. 161(2005-2006) får vi oppgitt at skjevfordelingen for Helse Vest utgjør 673 millioner kroner, mens den for Helse Midt-Norge er 437.

Helse Vest og Helse Midt-Norge har samlet sett fått 1,1 milliarder for lite i overføringer fra staten. I revidert budsjett for 2006 ble det bevilget 100 millioner kroner for å rette opp skjevfordelingen. I det fremlagte statsbudsjettet for 2007 er det bevilget 104 millioner kroner, samlet er det bevilget 204 millioner kroner for å dekke skjevfordelingen. Regjeringen uttaler at skjevfordelingsproblemet er løst.

Svar:

Da de fem regionale helseforetakene ble etablert i 2002, ble bevilgningsnivået fra den enkelte fylkeskommunene videreført. I St.meld. nr. 5 (2003-2004), som ble lagt fram av regjeringen Bondevik II, ble nye prinsipper for fordeling av basisbevilgningen mellom de fem regionale helseforetak presentert. Omleggingen innebærer at Helse Vest RHF og Helse Midt-Norge RHF skal få en større andel av basisbevilgningen, mens de tre andre regionale helseforetakene vil få reduserte andeler. Dette skulle skje gjennom omfordelinger mellom de regionale helseforetakene med en overgangsperiode på fem år. Første år i overgangsperioden var 2005.

I St.meld. nr. 5 (2003-2004) valgte en å ikke bru-

ke de foreslåtte kostnadsnøklerne til Hagen-utvalget fullt ut. Dette ville innebære større omfordelinger mellom de regionale helseforetak enn det som var ønskelig og forsvarlig. Dette fikk bred tilslutning i Stortinget, jf. Innst. S. nr. 82 (2003-2004).

Som jeg har nevnt over, var 2005 første år i overgangsperioden, og det ble overført midler fra Helse Øst RHF, Helse Sør RHF og Helse Nord RHF til Helse Vest RHF og Helse Midt-Norge RHF. Denne typen omfordeling har også skjedd i budsjettåret 2006 og er foreslått gjennomført for budsjettåret 2007. Samtidig er det lagt inn ekstra midler for å redusere overgangsperioden. Dette skjedde for budsjettåret 2005 da det ble bevilget 150 mill. kroner, og i Revidert nasjonalbudsjett 2006 der det ble lagt inn 100 mill. kroner ekstra, jf. St.prp. nr. 66 (2005-2006). Regjeringen foreslår å bevilge ytterligere 152 mill. kroner i 2007 for å slutføre overgangsperioden etter St.meld. nr. 5 (2003-2004) og for å følge opp Soria Moria-erklæringen. Bevilgningene til Helse Vest RHF og Helse Midt-Norge RHF har økt med hhv. 267 mill. kroner og 133 mill. kroner i løpet av disse tre årene.

Beløpene som du refererer til fra Innst. S. nr. 161 (2005-2006) til Dokument nr. 8:49 (2005-2006) på hhv. 673 mill. kroner og 437 mill. kroner, relaterer seg til omfordeling etter Hagen-utvalgets kostnadsnøkler. Jeg har lyst til å understreke at Hagen-utvalgets forslag til kostnadsnøkler ikke nødvendigvis er de eneste riktige - andre forskere har kommet fram til andre kostnadsnøkler. Det er vanskelig å finne fram til kostnadsnøkler som vil fange opp den objektive sannheten om hvordan ressursene skal fordeles på en hundre prosent rettferdig måte. Regjeringen ønsker en ny gjennomgang og har derfor i St.prp. nr. 1 (2006-2007) varslet at det vil bli satt ned et utvalg som skal vurdere nåværende inntektsfordelingssystem mellom de regionale helseforetak.

SPØRSMÅL NR. 52**Innlevert 12. oktober 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 20. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Behovet for økt ferjekapasitet i Boknafjordsambandet på E39 er presserende. Vi mottar hyppige meldinger om frustrasjoner i forbindelse med oversitting, køer og forsinkelser både i helger og på vanlige ukedager. Situasjonen på Tau-sambandet er uholdbar. Dette medfører store utfordringer og negative konsekvenser for vanlige reisende og for næringslivet.

Hvilke muligheter ser statsråden for å bedre situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Tau-sambandet er et av landets største passasjer-samband, og det er ønsket at sambandet også etter nyttår skal trafikkeres av tre ferjer og at avgangene blir hyppigere. Trafikken på Boknafjord-sambandet preges av køer og forsinkelser. I Regjeringens forslag til budsjett for 2007 vises det til at det i forbindelse med anbudskonkurranser fristilles ferjer og at dette gir muligheter for økt kapasitet i enkelte samband.

Videre heter det:

"Samferdselsdepartementet vil gjennomgå situasjonen med NTP-standard på riksvegferjesambandene, og ev. komme tilbake til Stortinget med forslag til tiltak. Høy oljepris, innføring av obligatorisk tjenestepensjonsordning, overgangskostnader knyttet til anbud, inntektsbortfall ved innføring av en ny felles rambattordning, fjerning av dobbeltakst for farlig gods, økt rutetilbud i sambandet Stavanger-Tau samt ny forskrift om redningsredskaper på passasjerskip, gir utfordringer mht. å opprettholde tilbudet i ferjedriften."

Jeg vil vite om statsråden ser muligheter for at reisende med Tau-sambandet og Boknafjord-sambandet kan forvente et forbedret tilbud, både når det gjelder den umiddelbare situasjonen, men også når det gjelder situasjonen etter nyttår, i 2007.

Svar:

Som kjent besluttet Samferdselsdepartementet 10. februar 2004 å konkurranseutsette driften av sambandene Mortavika-Arsvågen og Halhjem-Sandvi-

kvåg. Som følge av denne konkurransen vil det fra 1. januar 2007 bli satt inn nye ferjer drevet med naturgass på disse to sambandene. Ifølge Statens vegvesen vil de nye ferjene øke transportkapasiteten i sambandet Mortavika-Arsvågen med om lag 80 pst. sett over en hel driftsuke, sammenliknet med det som var transportkapasiteten ved utgangen av 2005.

Ovennevnte samband ble lyst ut på konkurranse med forutsetning om kapasitet og rutetilbud, som beskrevet i Nasjonal transportplan 2006-2015, jf. St.meld. nr. 24 (2003-2004). Dette innebærer at antall avganger reduseres noe i forhold til i dag. Det er lagt til grunn at løyvehaver i kontraktperioden på 10 år ikke skal ha mer enn 2 pst. gjensitting i sambandet over en 12 måneders periode. På bakgrunn av ovennevnte forventer jeg et betydelig bedre tilbud til de reisende i sambandet Mortavika-Arsvågen fra og med 2007.

Når det gjelder sambandet Stavanger - Tau, har jeg blitt informert om at det har vært flere perioder med driftsproblemer i 2006. Dette har selvfølgelig medført utfordringer og negative konsekvenser for næringsliv og vanlig reisende. I 2007 er det mitt mål at de to små ferjene som trafikkerer sambandet i dag skal erstattes av en større ferje, som blir fristilt ved nye ferjer på Mortavika - Arsvågen jf. ovenfor. Dette vil styrke kapasiteten i sambandet med om lag 20 pst., og videre sikre en effektiv reserveferjeløsning for blant annet sambandet ut til Kvitsøy og Skudeneshavn. Ved bruk av den fristilte ferjen i sambandet til Kvitsøy og Skudeneshavn, vil annet materiell bli satt inn i Tau-sambandet.

I forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2006 økte Regjeringen bevilgningene til Tau-sambandet med 1 mill. kr slik at en ekstra nattferje kunne opprettes.

Til tross for en økning av bevilgningene til riksvegferjeforhold på 137,4 mill. kr (10,4 pst.) i forhold til regjeringen Bondevik II har det ikke vært rom for å prioritere en ytterligere økning i tilskuddet i dette sambandet.

SPØRSMÅL NR. 53**Innlevert 12. oktober 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Andersen****Besvart 19. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«I uke 40 var fyllingsgraden i norske vannmagasin 63,5 pst. Fyllingsgraden for hele landet er med dette nivået hele 24,5 pst. under normalt for årstiden som er 88 pst. 100 pst. magasinbefylling er 84 TWh. Dette tilsier et nivå i norske vannmagasin som er ca. 21 TWh under normalnivå.

Kan Regjeringen redegjøre for hvordan det er mulig å dekke opp det norske kraftforbruket til vinteren, og sørge for god forsyningssikkerhet frem mot neste vår når det mangler rundt 21 TWh i norske vannmagasin pr. dags dato?»

BEGRUNNELSE:

Dersom ikke de norske vannmagasinene får et ekstraordinært tilsig de nærmeste ukene, vil magasinbefyllingen ligge rundt 25 pst. under det normale før vinteren setter inn i Norge. Dette tilsier en anstrengt forsyningssituasjon denne vinteren fordi det selv i ett år med normal nedbør er et betydelig kraftunderskudd i Norge på 5-7 TWh.

I hele seks av de ti siste årene har Norge vært nettoimportør av strøm. Størst var nettoimporten i 2004 med hele 11,5 TWh. I 2004 var kraftproduksjonen 110,5 TWh mens bruttoforbruket var 122 TWh.

I 2005 var kraftforbruket i Norge rekordhøye 126 TWh. De siste 15 årene har det norske kraftforbruket øket med hele 20 TWh, mens produksjonskapasiteten bare har økt med rundt en femtedel av forbruksøkningen.

Kraftbalansen i Norge er følgelig blitt betydelig svekket siden 1990.

Vi kan trolig regne med et høyt innenlandsk kraftforbruk også i 2006/2007. Samtidig vil vannkraftproduksjonen i 2006 kunne bli vesentlig lavere enn i 2005.

Siden den norske kraftproduksjonen kan bli foruroligendes lav fremover kan kraftsituasjonen utover vinteren 2006/7 bli anstrengt. Dette også fordi utvekslingskapasiteten med utlandet er begrenset til ca. 4 500 MW og 15-20 TWh/år.

Forsyningssikkerhet for strøm er av overordnet viktighet for ethvert moderne samfunn. Norge er blant de aller mest strømvhengige land i verden. Regjeringen må av disse grunner ha en overordnet plan for håndtering av kraftforsyningen til vinteren ikke minst på bakgrunn av det foruroligende lave fyllingsnivået i norske vannmagasin hittil.

Det er nå også en viss tvil om det finnes ledig kapasitet i det internasjonale markedet for utleie av mo-

bile gasskraftverk. Regjeringen har tidligere pekt på at innleie av mobile gasskraftverk er ett virkemiddel dersom forsyningssituasjonen til vinteren tilsier det.

Regjeringen bes følgelig om å redegjøre for de eksisterendes mulighetene for eventuell innleie av mobile gasskraftverk til Norge i vinter.

Svar:

I de senere årene har den norske kraftforsyningen blitt mer sårbar overfor svikt i tilsiget. Dette skyldes at etterspørselsøkningen over lengre tid ikke har blitt fulgt av en tilsvarende økning i produksjons- og overføringskapasitet. I dag har Norge en netto import av kraft i et år med normal nedbør på mellom 5 og 7 TWh.

Lite snø vinteren 2005-2006 og mindre nedbør enn normalt har gitt lave tilsig til vannkraftsystemet i vår og i sommer. I tillegg har høsten så langt vært mildere enn normalt. Dette har bidratt til at det nå er langt mindre vann i magasinene enn normalt, spesielt gjelder dette i Sør-Norge. Også i Sverige er det lav magasinbefylling.

Det er vanlig med store variasjoner i det norske vannkraftsystemet, både innen året og fra år til år. Det er anslått at vannkraftproduksjonen kan variere mellom 90 og 150 TWh, dvs. en forskjell på 60 TWh. Slike variasjoner håndteres vanligvis løpende gjennom krafthandelen med våre naboland. Dagens situasjon med lav magasinbefylling gir et dårligere utgangspunkt foran senhøsten og vinteren enn det vi pleier å ha i kraftsystemet på nåværende tidspunkt.

Det er for tidlig å si hvor stor knappheten i kraftmarkedet kan bli til vinteren. Det kan fortsatt komme store mengder nedbør og tilsig til kraftmagasinene før vinteren setter inn, men det er selvsagt stor usikkerhet knyttet til både nedbør og temperaturer fram i tid. Det er også vanskelig å vite hvordan forbruksutviklingen vil bli, dette vil avhenge av temperaturutviklingen framover.

Regjeringen følger utviklingen nøye, og vil vurdere kraftsituasjonen løpende.

På kort sikt arbeides det med følgende tiltak:

- Tiltak for å fremme fornuftig energisparing. Under den stramme kraftsituasjonen vinteren 2002-2003 sparte både husholdninger og industri strøm, noe som bidro til å dempe prisvirkningene.
- 14. september ble det lagt fram en plan for støtteordninger til husholdninger. Denne omfatter

blant annet støtte til kjøp av pelletskaminer og varmepumper. Det ble satt av 46 mill. kr til ordningen. Interessen for ordningen har vært stor og Regjeringen vil fremme forslag om økte bevilgninger på 25 mill. kr over årets budsjett.

- Tiltak for å hjelpe dem som måtte bli hardt rammet økonomisk dersom vi skulle få svært høy strømpriser. Hvis strømprisene blir så høye at minstepensjonister og andre husholdninger med lave inntekter får problemer med å betale strømregningen, har Regjeringen ordninger som kan kanalisere støtte til mange av disse husholdningene.

Det er et hovedmål for Regjeringen å sikre en stabil energiforsyning med akseptable priser til husholdninger og industri også på lang sikt. Regjeringen arbeider aktivt med tiltak som bidrar til å realisere denne målsettingen, blant annet gjennom konsekvensbehandlingen og gjennom støtteordninger til miljøvennlig energiproduksjon. Avkastningene av grunnfondet på 20 milliarder som blir opprettet fra 1. januar 2007 vil gi et løft i satsningen på miljøvennlig energiproduksjon og tiltak for å begrense energiforbruket. Innføring av en ny støtteordning til fornybar elektrisitet vil bidra til økning i bio, vind og vannkraft. Ny kapasitet i stor skala vil ikke komme på plass før vinteren, men vil bidra på lengre sikt.

SPØRSMÅL NR. 54

Innlevert 13. oktober 2006 av stortingsrepresentant Trond Helleland

Besvart 20. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Samferdselsdepartementet har mottatt brev fra Datatilsynet, datert 10. oktober. I brevet blir det rettet hard kritikk mot prosessen vedrørende blant annet EFC-direktivet. Datatilsynet uttrykker stor bekymring for at personvern hensyn ikke blir ivarettatt på en tilfredsstillende måte og at de bare fikk en høringsfrist på en dag, til å uttale seg om direktivet.

Vil statsråden sørge for at Datatilsynet blir brakt inn i prosessen, og at personvern hensyn blir vektlagt i det videre arbeid med saken?»

BEGRUNNELSE:

Høyre ser positivt på det arbeidet som gjøres for å skape effektive transportsystemer. Det foreslåtte direktivet vil bidra til dette. Det er imidlertid viktig at man før direktivet iverksettes har fått på plass et forsvarlig regelverk for bruk og lagring/sletting av personopplysninger knyttet til elektroniske systemer i transportsektoren.

Svar:

EFC-direktivet (2004/52/EF) fastsetter de nødvendige rammebetingelser for å sikre utbredelse og innbyrdes kompatibilitet mellom elektroniske betalingsystemer på veg over hele EØS-/EFTA-/EU-området. Kort sagt skal tjenesten sikre at systemene skal kunne "snakke sammen". Sentralt i tjenesten er et mål om at trafikanter skal kunne benytte samme

elektroniske betalingsbrikke i alle betalingsstasjoner. Direktivet omfatter både systemer basert på mikrobølgeteknologi og systemer basert på satellitt-/mobilteknologi. Med enkelte unntak skal tjenesten gjelde for hele vegnettet.

EFC-direktivet er et rammedirektiv. Det konkrete innholdet i direktivet skal utvikles gjennom et særskilt regelverksarbeid under ledelse av EU-kommisjonen. Norge deltar aktivt i dette arbeidet. Regelverket vil bli vedtatt som egne rettsakter gjennom Kommissjonsvedtak. Disse rettsaktene vil på vanlig måte måtte vurderes med sikte på eventuell innlemmelse i EØS-avtalen.

Direktivet ble vedtatt innlemmet i EØS-komiteen i møte 7. juli 2006 med forbehold om Stortingets samtykke. En samtykkeproposisjon vil bli lagt frem for Stortinget i høstsesjonen.

Med utgangspunkt i at direktivet omhandler rammer for fremtidige innkrevingssystemer for betalingsinnkreving på veg, er det naturlig og viktig at det i samtykkeproposisjonen blir gitt en omtale av relevante personvernproblemstillinger. Omfanget og innretningen på denne omtalen vurderes nå av Samferdselsdepartementet i samråd med Justisdepartementet og Fornyings- og administrasjonsdepartementet.

Jeg legger generelt til grunn at det i samferdselsaker med grenseflater mot personvernsspørsmål skal være et godt samarbeid med Datatilsynet. Jeg har derfor hatt møte med Datatilsynet for å drøfte og eta-

blere omforente samarbeidsrutiner. På administrativt plan har det også vært møter mellom departementet og Datatilsynet knyttet til EFC-direktivet.

Det har fra min side vært lagt til grunn at Datatilsynet skal inkluderes i arbeidet med å utarbeide en samtykkeproposisjon for EFC-direktivet. Samferdselsdepartementet har derfor bedt Vegdirektoratet ut-

arbeide et utkast til proposisjon i samråd med Datatilsynet. Jeg registrerer dessverre at dialogen mellom Datatilsynet og Vegdirektoratet i arbeidet ikke har fungert så godt som ønsket. Departementet har tatt dette opp med Vegdirektoratet som har innledet en ny og bedre dialog med Datatilsynet.

SPØRSMÅL NR. 55

Innlevert 13. oktober 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 20. oktober 2006 av statsminister Jens Stoltenberg

Spørsmål:

«Hvilke konkrete kutt gjennomført med Fremskrittspartiets støtte etter forslag fra den forrige regjeringen, gjennomført som "lavere satser i midlertidig uførestønad", er det statsministeren refererer til i sine innlegg i Stortinget 11. oktober 2006?»

BEGRUNNELSE:

I muntlig spørretime i Stortinget hevdet statsministeren ved flere anledninger at Fremskrittspartiet hadde stemt for "usosiale kutt" - forslag fremmet av den forrige regjeringen. Som konkret eksempel nevnte statsministeren blant annet kutt i ytelsene til "midlertidig uføre".

På svar til hovedspørsmål fra representanten Per-Kristian Foss uttalte statsministeren, ifølge foreløpig referat fra spørretimen:

"Mitt poeng er at Fremskrittspartiet har stemt for mange usosiale kutt i norske velferdsordninger, som f.eks. lavere uføretrygd med lavere satser i midlertidig uførestønad [...]"

På svar på oppfølgingsspørsmål fra representanten Siv Jensen etter hovedspørsmål fra representanten Lars Sponheim, uttalte statsministeren:

"De har tidligere stemt for økte egenandeler og kutt i f.eks. arbeidsløshetsstrygd og kutt i uføretrygd ved å gå inn for lavere satser for det de kalte midlertidige uføre [...]"

Det antas at statsministeren refererer til delingen av uførepensjon mellom varig uførepensjon og den nye tidsbegrensede uførestønaden, jf. forslag i Ot.prp. nr. 102 (2001-2002). Som det fremkommer blant annet i regjeringen Stoltenberg II sin redegjørelse om tidsbegrenset uførestønad i Ot.prp. nr. 22

(2005-2006) gir ikke denne ytelsen generelt lavere ytelse enn varig uførepensjon. Mens gjennomsnittlig kompensasjongrad i varig uførepensjon er mellom 50 og 60 pst. av tidligere inntekt, gis tidsbegrenset uførestønad etter samme regler som de øvrige korttidsytelsene i folketrygden, dvs. 66 pst. av tidligere inntekt. Ulike regler for barnetillegg til uførestønadene kunne imidlertid føre til at enkelte med lav tidligere inntekt og omsorgsansvar tidligere fikk en lavere samlet uførestønad i den tidsbegrensede ordningen enn i den varige ordningen. Etter forslag fra regjeringen Bondevik II i statsbudsjettet for 2006 ble barnetillegget i den tidsbegrensede ordningen endret slik at den ble gitt etter samme regler som gjelder for varig uføretrygd. I henhold til denne ordningen kan personer med omsorgsansvar få utbetalt inntil 40 pst. av folketrygdens grunnbeløp som barnetillegg til uførepensjonen/uførestønaden.

Svar:

Tidsbegrenset uførestønad ble innført fra 1. januar 2004 etter forslag fra regjeringen Bondevik II i Ot.prp. nr. 102 (2001-2002). Barnetillegget for personer med tidsbegrenset uførestønad ble ved introduksjon av ordningen satt til 17 kr pr. dag. For mange av mottagerne av tidsbegrenset uførestønad med forsørgeransvar for barn, innebar dette en vesentlig lavere ytelse enn den de ville ha fått med varig uførepensjon. Varig uføretrygdede personer med omsorgsansvar kunne få utbetalt inntil 40 pst. av folketrygdens grunnbeløp som barnetillegg. Barnetillegget i tidsbegrenset uførestønad ble etablert med tilslutning fra Fremskrittspartiet i Stortinget, jf. Innst. O. nr. 86 (2002-2003). De nåværende regjeringspartiene fremmet den gang forslag om at hele ytelsen til personer med tidsbegrenset uførestønad skulle bereg-

nes tilsvarende varig uførepensjon. Dette ville blant annet ha medført at mottakere av tidsbegrenset uførestønad ville ha mottatt et behovsprøvd barnetillegg.

Det var dette jeg refererte til i mitt svar til representanten Dagfinn Høybråten i spontanspørretimen 11. oktober 2006.

SPØRSMÅL NR. 56

Innlevert 13. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 20. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Når regner statsråden med å kunne avklare overfor berørte kommuner på Øvre Romerike hvorvidt, og hvilke arealer som må reserveres i forbindelse med en fremtidig 3. rullebane, og hvilke forhold avventer statsråden opplysning om før en slik avklaring kommer?»

BEGRUNNELSE:

Det er kjent fra utredninger at Avinor regner med behov for en 3. rullebane ved Oslo Lufthavn Gardermoen en gang mellom 2020 og 2030. Nærmere tidfesting og ikke minst plassering er ikke avklart.

For de berørte kommunene på Øvre Romerike er det problematisk at dette forholdet ikke får en avklaring, ettersom store arealer underlegges usikkerhet i forhold til fremtidig disponering. Dette gjelder i enda større utstrekning i forhold til hensyn som må vises knyttet til støybelastninger en ny rullebane gir til nye områder.

For flyplasskommunene, med Ullensaker i en særstilling hva gjelder vekst som følge av flyplassens ringvirkninger, er det spesielt viktig med større grad av visshet å forholde seg til enn man har i dag.

Svar:

Jeg er enig i at kommunene på Øvre Romerike, og i særdeleshet Ullensaker, vil være tjent med en avklaring av behovet for å båndlegge arealer til en tredje rullebane på Gardermoen. Samtidig reiser saken omfattende og kompliserte problemstillinger.

Jeg trenger derfor noe tid på å gjennomgå og vurdere de tilbakemeldingene vi har fått på rapporten fra Norconsult, som var på høring i sommer. Jeg vil herunder vurdere behovet for innhenting av ytterligere opplysninger. Jeg kan derfor ikke på det nåværende tidspunkt angi konkret framdrift for avklaring på spørsmålet.

SPØRSMÅL NR. 57

Innlevert 13. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jan Sahl

Besvart 24. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Statsminister Stoltenberg uttalte i muntlig spørretime onsdag 11. oktober 2006 at "Prosjektfinansiering [...] har vi gjennomført, ved at vi finansierer prosjekter i vegsektoren".

Betyr dette at den varslede nye modellen for prosjektfinansiering av samferdselsprosjekter er skrinlagt fra Regjeringens side?»

BEGRUNNELSE:

I Soria Moria-erklæringen og i tilleggsproposisjonen til budsjettet for 2006 varslet Regjeringen at de ville utrede prosjektfinansiering for sammenhengende utbygging og modernisering av nye veg- og jernbanestrekninger. Representanter fra regjeringspartiene har ved en rekke anledninger varslet en ny modell for helhetlig finansiering av store veg- og

jernbaneprosjekter, dels som alternativ til OPS-modellen. Regjeringen skulle utrede spørsmålet om prosjektfinansiering, og den nye modellen skulle utprøves allerede i 2007, jf. Budsjett-innst. S. nr. 13 (2005-2006) der det heter at "Flertallet er fornøyd med Regjeringens initiativ i denne sammenheng og ønsker at utredningen av prosjektfinansiering skal gjennomføres så raskt at et slikt system kan inngå i finansieringen av prosjekter for budsjettet for 2007". I St.prp. nr. 1 kap. 9 om økonomistyring i staten (Gul bok) heter det at "Regjeringen finner at investeringer i veg og jernbane fortsatt bør bevilges etter gjeldende budsjetteringsprinsipper, og at det således ikke etableres en ordning med lånefinansiering".

Svar:

Regjeringens vurderinger i spørsmålet om prosjektfinansiering av samferdselsprosjekter er det redegjort for i Gul bok 2007, pkt. 9.3 Budsjettering av investeringer.

Som redegjort for i Gul bok 2007, pkt. 9.3, kan begrepet prosjektfinansiering romme flere finansieringsformer. Størst fokus har det kanskje vært mot en ev. ordning med statlig lånefinansiering av veg- og jernbaneprosjekter. Regjeringen har kommet til at midler til investeringer i veg- og baneprosjekter fortsatt bør bevilges etter gjeldende budsjettprinsipper, og at det således ikke etableres en ordning med lånefinansiering av samferdselsprosjekter. Regjeringen vil vurdere hvordan en innenfor dagens budsjettssystem kan sikre bedre prioritering, planlegging og gjennomføring av samferdselsinvesteringer.

Hovedintensjonen med prosjektfinansiering,

uansett modell/løsning, er å sikre de aktuelle veg- og jernbaneprosjektene en rasjonell utforming og framdrift. Noe av kjennetegnet fra de fire årene regjeringen Bondevik II hadde ansvaret for samferdselspolitikken, var at det ble satt i gang mange nye prosjekter og dels med små startbevilgninger. Dette skapte store bindinger i framtidige budsjetter og la ikke til rette for rasjonell prosjektframdrift. Problemene ble forverret av at regjeringen Bondevik II ikke i noen år fulgte opp med samlede bevilgninger til Statens vegvesen (SVV) og Jernbaneverket (JBV) i samsvar med Stortingets behandling av Nasjonal transportplan (NTP) 2002-2005 (2011).

Noe av bakgrunnen for at spørsmålet om prosjektfinansiering av veg- og jernbaneprosjekter kom opp, har bl.a. vært ønsket om å få oppfylt Stortingets flertallsvedtak i samband med behandlingen av Nasjonal transportplan for 2006-2009 (2015). I statsbudsjettet for 2007 følger regjeringen Stoltenberg II opp Stortingets NTP-vedtak samlet for budsjettene til både SVV og JBV for budsjettåret 2007. Dette for første gang siden systemet med NTP ble innført fra og med 2002. Det er da også verdt å merke seg at Stortingets NTP-vedtak for 2006-2009 ligger på et vesentlig høyere nivå enn i perioden 2002-2005 da regjeringen Bondevik II styrte og ikke greide full oppfølging i noen år.

Regjeringens målsetting er fortsatt å følge opp Stortingets NTP-vedtak for veg/SVV og jernbane/JBV i løpet av fireårsperioden, som uttalt i Soria Moria-erklæringen. Med budsjettforslaget for 2007 har Regjeringen lagt grunnlaget for å nå forannevnte målsetting.

SPØRSMÅL NR. 58

Innlevert 13. oktober 2006 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 23. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I St.prp. nr. 1 under omtalen av avgift på mineralolje til fremdrift av motorvogn og fritidsbåt går det frem at Regjeringen ønsker å fjerne avgiftsforskjellen på bensin og diesel, over tid. I en pressemelding fra departementet, datert den 10. oktober, tilbakeviser statssekretær Axelsen dette.

Finnes det andre deler i budsjettforelegget som Regjeringen nå har endret mening om?»

Svar:

Regjeringen har ikke endret mening om dieselavgiften etter at statsbudsjettet for 2007 ble lagt fram.

Representanten Gitmark viser til omtalen av dieselavgiften i St.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte-, avgifts- og tollvedtak:

"Differansen [mellom avgiftene på bensin og diesel], som i 2006 er 1,13 kroner pr. liter for drivstoffavgiften og 0,26 kroner pr. liter for CO₂-avgiften, kan

ikke begrunnes ut fra ulikheter i de eksterne kostnadene som bruken av drivstoff medfører. For å motvirke avgiftstilpasninger som er miljømessige uheldige, og som svekker statens inntekter, bør denne forskjellen utjevnes over tid."

Dette er en faglig vurdering som påpeker at dagens avgiftsmessige forskjellsbehandling av bensin og diesel er uheldig, og at avgiftsforskjellene bør utjevnes over tid. Ulike medieoppslag etter fremleggelsen av statsbudsjettet den 6. oktober skapte imidlertid

et inntrykk av at Regjeringen foreslo å øke dieselavgiften. Dette er ikke riktig. Regjeringen foreslår i statsbudsjettet for 2007 ingen realendringer i dieselavgiftssatsen. Finansdepartementet sendte derfor ut en pressemelding den 10. oktober hvor dette ble klargjort.

Regjeringen har heller ikke på andre områder endret mening etter at statsbudsjettet for 2007 ble lagt fram.

SPØRSMÅL NR. 59

Innlevert 13. oktober 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 23. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Det blir nå gitt klarsignal for utbygging av gasskraftverk på Mongstad der fullføring av CO₂-handteringen kjem fleire år seinare.

Kan ein rekne med at andre planlagde gasskraftprosjekt som dei på Tjeldbergodden og i Fræna vil kunne få same eller liknande vilkår for utbygging?»

Svar:

Statoil søkte om konsesjon og utslippstillatelse til et gasskraftverk på Tjeldbergodden den 30. juni 2004. Norges vassdrags- og energidirektorat ga energikonsesjon i januar 2006. I tråd med Regjeringens retningslinjer til Statens forurensningstilsyn (SFT) vedrørende behandlingen av søknader om utslippstillatelse til gasskraftverk, leverte SFT innstilling til Miljøverndepartementet den 18. januar 2006. SFT anbefaler i sin innstilling at det stilles krav om CO₂-håndtering fra idriftsettelsen av anlegget.

Søknaden om utslippstillatelse ligger til behandling i departementet. Etter at departementet mottok

SFTs innstilling lanserte Statoil og Shell i mars 2006 planer om å etablere en verdikjede for CO₂ mellom Statoils planlagte gasskraftverk på Tjeldbergodden og petroleumsfelt på Haltenbanken. Hensikten er å benytte CO₂ fanget fra gasskraftverket til økt olje- og gassutvinning. Statoil og Shell har foreløpig ikke konkludert på dette prosjektet. Regjeringen arbeider også aktivt med å få på plass ny kraftproduksjon i Midt-Norge, der avklaring av rammebetingelser for ulike typer ny kraftproduksjon står sentralt. Det er derfor for tidlig å si noe om hvilke krav og rammebetingelser som er aktuelt å knytte til dette prosjektet.

Med hensyn til det planlagte gasskraftverket på Fræna foreligger det foreløpig ingen søknad om utslippstillatelse. Hvilke krav som det eventuelt kan bli aktuelt å stille her, vil jeg derfor måtte komme tilbake til.

Jeg vil minne om at det fremgår av Soria Moria-erklæringen at alle nye konsesjoner til gasskraftverk skal basere seg på CO₂-håndtering.

SPØRSMÅL NR. 60**Innlevert 16. oktober 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 23. oktober 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I justisbudsjettet for 2007 opplyses det om at det er utarbeidet en ny sikkerhetsstrategi for kriminalomsorgen for perioden 2006-2010.

Kan statsråden utdype nærmere hva denne strategien går ut på, dvs. hvilke tiltak som er de mest sentrale, og innebærer denne strategien at de avdekkede svakhetene i den forutsatte soningsprogresjonen for forvaringsdømte vil bli rettet opp?»

Svar:

Jeg viser innledningsvis til St.prp. nr. 1 (2006-2007), hvor det fremgår at det i sikkerhetsstrategien særlig legges vekt på nye sikkerhetsutfordringer og gis føringer for tiltak både i fengslene og friomsorgskontorene. Et hardere kriminelt miljø får konsekvenser for sikkerheten og innholdet i straffegjennomføringen, særlig for innsatte som er tilknyttet organiserte kriminelle miljøer, herunder forvaringsdømte.

Sikkerhetsstrategien inneholder en rekke virkemidler som er sentrale i kriminalomsorgens sikkerhetsarbeid i strategiperioden. Jeg fremhever særlig at sikkerhetsstrukturen og måten vi styrer sikkerheten på i kriminalomsorgen skal revideres, den interne sikkerhetsdokumentasjonen i fengslene skal vurderes og videreutvikles, og arbeidet med risikovurderinger (kartlegging) skal intensiveres i alle ledd. Andre virkemidler er styrking av sikkerhetskulturen i etaten og tilsattes kompetanse, økt satsing på forskning som er relevant for sikkerhetsarbeidet, styrking av det generelle samarbeidet med politiet og påtalemyndigheten, bedre informasjonshåndtering, m.m.

Kriminalomsorgens sentrale forvaltning vil gjen-

nomgå strategien årlig, og den vil ved behov bli revidert. Strategien skal følges opp av en handlingsplan.

Høsten 2006 vil det bli nedsatt to arbeidsgrupper som blant annet skal arbeide med risikovurderinger og revisjon av kriminalomsorgens sikkerhetsstruktur og sikkerhetsstyring.

Det er en spesiell utfordring å vurdere progresjon og hvilke vilkår som skal fastsettes for løslatelse av forvaringsdømte. Ikke minst gjelder dette når det er aktuelt å overføre den forvaringsdømte til institusjon eller kommunal omsorgsbolig. I strategien presiseres det at det må tilføres økt kompetanse i hele kriminalomsorgen for å kunne ivareta de faglige og sikkerhetsmessige utfordringer som denne gruppen innsatte representerer, og det skal utvikles et tettere samarbeid med helsevesenet, politi og påtalemyndighet. Forvaringsanstaltene har allerede gode verktøy for risikovurderinger som brukes i forbindelse med progresjons- og løslatelsesspørsmål.

Strategien gir anvisning på at kriminalomsorgen skal ha mulighet til å fordele forvaringsdømte på flere fengsler når det anses nødvendig av sikkerhetsmessige årsaker. Samtidig skal alle enhetene klassifiseres i strategiperioden; noe som vil kunne bidra til bedre sikkerhet og bedre koordinering av plasseringen av de forvaringsdømte sett i lys av det viktige progresjonshensynet.

Jeg kan forsikre representanten Aspaker om at jeg er svært opptatt av at de forvaringsdømte skal tilbys progresjon innen forsvarlige sikkerhetsmessige rammer, i tråd med lovgivers intensjoner. Sikkerhetsstrategien og den igangsatte evalueringen av særreksjonene samt retningslinjene for gjennomføring av forvaring som nå er ute på høring, vil være meget nyttige i denne sammenhengen.

SPØRSMÅL NR. 61**Innlevert 16. oktober 2006 av stortingsrepresentant Olav Akselsen****Besvart 25. oktober 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Etter krigen mellom Israel og Hizbollah er det store problem med udetonert ammunisjon frå dei krigførande partane, og med blindgjenarar frå Israel sin utstrakte bruk av klasebomber. Det finst internasjonale lover for krigføring og for bruk av visse typar våpen.

Korleis blir Israel og Hizbollah sin krigføring og bruk av klasebombesbruk vurdert i høve til internasjonale konvensjonar og lovgjeving, opprydningsansvar og erstatningsansvar?»

GRUNNGJEVING:

FN sin naudhjelpskoordinator Jan Egeland hevdar det ligg rundt 100 000 udetonerte eksplosivar frå klasebomber igjen i Sør-Libanon. Egeland reagerte sterkt overfor Israel og karakteriserte landet sin bruk av klasebomber dei tre siste dagane av krigen som "fullstendig umoralsk".

- 90 pst. av klasebombene vart brukt dei siste 72 timane av konflikten, då me visste det ville bli ei løysing, sa Egeland.

Mineekspertar frå FN har slått fast at Israel nytta klasevåpen mot minst 170 landsbyar i Sør-Libanon.

- Slike våpen burde ikkje ha vore nytta i område med busetting. Me må handle svært raskt for å uskadeleggjera dei, sa FN sin generalsekretær Kofi Annan.

Ein rapport fra FN sitt menneskerettsråd overlevert 6. oktober i år konkluderer med at "Israel unngikk i mange tilfeller å skille mellom militære og sivile mål [...] og ta de nødvendige foranstaltninger for å minimere skader på sivile".

Norsk folkehjelp og FNs koordineringssenter for mineaksjon opplyser at det er funne ca. 30 000 blindgjenarar frå klasebomber. Meir enn 15 menneske er drepne og over 90 sår av blindgjenarar som har eksplodert etter at krigen tok slutt. Det vil truleg ta 12-15 månader å uskadeleggjere blindgjenarane.

Minesjef i Norsk Folkehjelp, Per Nygaard, seier at blindgjenarar og udetonert ammunisjon skaper store problem for sivilbefolkninga, då bombene må ryddast vekk før gjenoppbygginga kan ta til for alvor.

Mineryddarar og sprengningsekspertar jobbar no døgnet rundt med å fjerne dei dødbringande restane etter dei rundt 1,2 millionar bomber, granatar og kla-

sebomber som Israel fyrte av mot Libanon. Den israelske avisen Haaretz opplyser at Israel brukte 1 800 klasebomber mot Libanon i løpet av den månadslange krigen. Ei klasebombe inneheld ca. 650 små klyngebomber som blir sprengt fritt i ei bestemt høgd. I praksis blir udetonerte klasebomber antipersonellminer. Sjølv ekspertar kan ha problem med å sjå desse bombene.

Svar:

Rapportar frå internasjonale humanitære organisasjonar viser at det både under og etter krigen i Libanon i sommar var fleire sivile enn militære offer for klaseammunisjon. Det er rapportert om bruk av klaseammunisjon frå begge dei krigførande partane.

Det har òg kome skuldingar frå det internasjonale samfunnet mot Israel om brot på den internasjonale humanitærretten. Noreg har ei klar forventning om at desse skuldingane vert nøye vurderte og svarde på, og dette er tydeleg kommunisert overfor Israel.

Noreg - som mange andre land - har oppmoda partane til å skaffe fram mest mogleg pålitelege opplysningar om bruken av klaseammunisjon, slik at dei ramma områda snarast mogleg kan gjerast trygge for sivilfolket att. Noreg deltek aktivt med tilskot til dette arbeidet med både kompetanse og økonomisk støtte.

Det finst ikkje noko folkerettsleg instrument som forbyr bruk av klaseammunisjon. Ei rekkje sedvanerettslege prinsipp i den internasjonale humanitærretten skal likevel nyttast og set rammer for bruken av slik ammunisjon.

Særleg relevant i denne samanhengen er prinsippet om at dei stridande partane må skilje mellom sivile føremål og militære mål, at dei ikkje skal bruke våpen som kan føre til skade eller uturvande liding, og at dei skal ta forholdsreglar for å verne sivile mot dei farane som følgjer av militære operasjonar, for å skåne sivilfolket.

Røynslene - ikkje berre frå krigen i sommar - men frå ei lang rekkje væpna konflikter, har vist at desse prinsippa i seg sjølve ikkje er tilstrekkelege til å hindre bruk av klaseammunisjon med uakseptable humanitære lidningar som resultat.

I 2003 vedtok Noreg saman med ei rekkje andre land ein protokoll til konvensjonen om inhumane våpen (protokoll 5) for å avgrense dei humanitære skadeverknadene som eksplosive leivningar frå klaseammunisjon medfører. Protokollen har mellom anna føresegner om informasjonsutveksling og ansvar for

rydding. Men protokollen har førebels berre 24 paratar, og korkje Israel eller Libanon er mellom desse.

Når det gjeld spørsmålet om eventuelle skadebotkrav etter krigen i Libanon for brot på humanitærretten, er dette først og fremst ei sak mellom Libanon og Israel, og ikkje eit spørsmål det er naturleg for Noreg å ta stilling til no.

Men eksempelet Libanon viser tydeleg at det ver-

keleg trengst å styrkje humanitærretten på dette området. Dei menneskelege lidningane som bruk av klaseammunisjon fører med seg, vert av Regjeringa sett på som humanitært uakseptable. Det er difor Noreg vil gå i spissen - saman med andre likesinna land og internasjonale humanitære aktørar - for å få på plass eit internasjonalt forbod mot klaseammunisjon.

SPØRSMÅL NR. 62

Innlevert 16. oktober 2006 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal

Besvart 24. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Regjeringen har vedtatt å gi konsesjon for et gasskraftverk på Mongstad med begrenset CO₂-håndtering fra oppstart og mål om full CO₂-håndtering fra 2014. Samtidig er det Regjeringens mål å innføre full CO₂-håndtering på Kårstø så raskt som mulig. I statsbudsjettet for 2007 er det satt av penger til statlige bidrag til dette.

Hvordan begrunner Regjeringen forskjellen mellom krav til fullskala CO₂-håndtering på Kårstø og Mongstad?»

Svar:

Statens forurensningstilsyn gav 21. januar 1999 Naturkraft AS utslippstillatelse etter forurensningsloven til gasskraftverk på Kårstø. Stoltenberg I-regjeringen omgjorde utslippstillatelsen i brev av 6. oktober 2000 basert på Stortingets vedtak i Innst. S. nr. 122 (1999-2000): "Inntil et system for omsetning av utslippskvoter er lovregulert og satt i kraft stilles ikke strengere utslippskrav for klimagasser enn det som i dag er vanlig for gasskraftprodusenter i andre EØS-land." Naturkraft har i dag alle nødvendige tillatelser til bygging av gasskraftverket på Kårstø, og arbeidet med kraftverket er i gang. Det er forventet oppstart av produksjonen høsten 2007.

Håndtering av CO₂ fra gasskraftverk er ikke lønnsomt med dagens kostnadsnivå. Realiseringen av et fangstanlegg på Kårstø krever derfor betydelige statlige bidrag. Det fremgår av Soria Moria-erklærin-

gen at Regjeringen vil bidra økonomisk til å etablere CO₂-håndtering på Kårstø.

Det er i budsjettet for 2007 satt av 720 mill. kr til etableringen av et CO₂-fangstanlegg på Kårstø, jf. St.prp. nr. 1 (2006-2007) Olje- og energidepartementet. Usikkerheten om kostnader, tidsperspektiv og oppnåelige garantier for et fullskala fangstanlegg på Kårstø er stor. Olje- og energidepartementet har på denne bakgrunn bedt Norges vassdrags- og energidirektorat om å sette i gang en prosess med aktuelle leverandører for å kartlegge hvilke betingelser som kan gis for et fangstanlegg på Kårstø. Arbeidet til NVE forventes ferdigstilt i siste halvdel av 2006. Regjeringen vil komme tilbake til Stortinget når det gjelder investeringsbeslutningen for CO₂-håndteringsanlegget på Kårstø.

Etablering av CO₂-håndtering på Mongstad stiller seg noe annerledes enn på Kårstø. Her var det nødvendig å legge et løp for det videre arbeidet i forbindelse med avgjørelsen av Statoils søknad om utslippstillatelse for kraftvarmeverket. Ett av formålene med å bygge ut fangstanlegget på Mongstad i to steg er å få redusert kostnadene ved CO₂-fangst slik at teknologien kan få overføringsverdi til andre CO₂-håndteringsprosjekter i Norge og andre land og på denne måten bli et viktig bidrag til løsning av det globale klimaproblemet. Kraftvarmeverket på Mongstad er spesielt velegnet til utvikling av ny teknologi for CO₂-fangst fordi man er garantert stabil tilgang på store mengder CO₂.

SPØRSMÅL NR. 63**Innlevert 16. oktober 2006 av stortingsrepresentant Karin Yrvin****Besvart 25. oktober 2006 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre likebehandling ved adopsjonssøknader uavhengig av bosted, og hvordan sikre at saksbehandlingstiden ved adopsjonssøknader går ned, og vil det være aktuelt for statsråden å innføre en maksimalgrense for hvor lang tid en adopsjonsprosess kan ta fra norske myndigheters side?»

BEGRUNNELSE:

Når en ønsker å adoptere barn, sendes to søknader; én til adopsjonsorganisasjonen, og én til norske myndigheter ved hjemkommunens (eller bydelens) barnevern. Saksbehandlingen i kommunen består av utredning i form av en sosialrapport med vurdering. Når sosialrapporten er ferdig, sendes den med søknaden og all dokumentasjon til det statlige barnevernet; Barne-, ungdoms- og familieetaten (Bufetat), i den regionen foreldrene tilhører. Bufetat er organisert i 5 regioner med samme geografiske inndeling som helseregionene. Saksbehandlingstiden i regionkontorene vil variere. Kommunene har svært ulik saksbehandlingstid, fra noen måneder til over 1 år etter mottatt søknad. Adopsjonsorganisasjonen forbereder deretter søknadene for utenlandsforsendelse, og fungerer som kontaktleddet til institusjoner og myndigheter i det enkelte samarbeidsland. Etter at søknaden er sendt fra Norge, vil den bli vurdert og saksbehandlet i samarbeidslandet. Saksbehandlingstiden varierer fra sak til sak, og fra land til land, men har de senere årene vært godt over 1 år i gjennomsnitt.

Som statsråden vil se ut fra dette, vil saksbehandlingstiden for søknad om adopsjon variere kraftig fra hvor i landet de kommende foreldre er bosatt. Dessuten vil den i mange tilfeller være uforholdsmessig lang.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kommunal- og regionalministeren.

Som barne- og likestillingsminister er jeg opptatt av at forvaltningens behandling av adopsjonssaker skal foregå på en god og betryggende måte. Dette gjelder både ved adopsjon av et utenlandsk barn og ved adopsjon av et norsk barn. Kravet til effektivitet og partenes behov for rettssikkerhet skal ivaretas. Jeg ser på adopsjon som en god og likeverdig måte å danne familie på. Selv om hensynet til hva som er best for barnet er det sentrale i alle adopsjonssaker, er jeg

opptatt av at søkerne blir godt tatt vare på i søknadsprosessen.

Jeg vil generelt fremheve at gjennom FNs barnekonvensjon og Haagkonvensjonen om vern av barn og samarbeid ved internasjonale adopsjoner, har norske myndigheter forpliktet seg til å sikre at adopsjon skjer med respekt for barnets grunnleggende rettigheter. Et viktig formål ved utenlandsadopsjonene er å hindre at det forekommer bortføring av og handel med barn.

Departementet har i de senere årene vært opptatt av å få relevant regelverk på plass. Dette har blant annet resultert i et nytt kapittel i adopsjonsloven om adopsjonsformidlingen av innenlands- og utenlandsadopsjoner. En viktig endring i denne forbindelse var innføring av en lovpålagt plikt for kommunene til å utrede adoptivsøkerne. Retningslinjer for behandling av søknad om utenlands- og innenlandsadopsjon er utarbeidet. Departementet har også utgitt en veiledning for kommunene om utarbeidelse av sosialrapport ved søknad om adopsjon. Ved utarbeidelse av retningslinjer og veileder, har departementet lagt vekt på å forenkle og tydeliggjøre saksbehandlingen, blant annet med tanke på å forhindre unødvendig lang saksbehandlingstid. Det er nylig også foretatt en endring i retningslinjene som gjelder stebarnsadopsjon i registrert partnerskap. I disse sakene, som gjelder adopsjon av et nyfødt barn, der barnet er planlagt i familien og det ikke har vært mulig å fastsette farskapet, skal det foretas en enklere og dermed raskere behandling. I forbindelse med innarbeidningen av FNs barnekonvensjon i norsk rett, ble det inntatt en bestemmelse i adopsjonsloven om barns rett til å få uttale seg før det tas avgjørelse om adopsjon. Kommunen fikk samtidig en lovpålagt plikt til å bistå adopsjonsmyndigheten med å opplyse adopsjonssaken.

For å sikre adoptivbarnets grunnleggende interesser, herunder at det får et trygt, varig og godt hjem, må myndighetene foreta en grundig og konkret behandling av hver enkelt søknad. Adopsjon er svært inngripende for dem den gjelder, og et adopsjonsforhold kan ikke oppheves. Det er derfor svært viktig at biologiske foreldre, søkere og når barnet er gammelt nok, også barnet selv, gis anledning til å tenke nøye igjennom spørsmålet om adopsjon. På denne bakgrunn må myndighetene få brakt på det rene hvor veloverveid og begrunnet søknaden om adopsjon og eventuelle erklæringer fra biologiske foreldre og barnet, er.

Når det gjelder kommunene, bistår de adopsjonsmyndigheten i å opplyse søknaden om adopsjon. Kommunens utredning, både ved innenlandsadopsjon og ved utenlandsadopsjon, danner et svært viktig, og ofte et avgjørende, grunnlag for adopsjonsmyndighetens vurdering av om søknaden skal innvilges eller ikke. Ved utenlandsadopsjon skal kommunens sosialrapport i tillegg være egnet til bruk for opprinnelseslandets myndigheter i deres behandling av adopsjonssaken. Selv om kommunene har en lov-pålagt plikt til å utrede adoptivsøkere og for øvrig bistå i opplysningen av saken, har ikke departementet mulighet til å instruere kommunene i forbindelse med deres behandling av saken. Kommunene må imidlertid også i disse sakene følge alminnelige regler om saksbehandlingen i forvaltningsloven. Det er imidlertid en kjensgjerning at kommunene ofte står ovenfor vanskelige prioriteringer. Jeg legger til grunn at kommunene gir arbeidet med sosialrapporter nødvendig prioritet, og jeg vil også drøfte spørsmålet med KS.

Ny organisering for behandling av søknad om adopsjon har ført til en tettere kontakt mellom adopsjonsmyndighetene og kommunene. Det er regionene i Barne-, ungdoms- og familieetaten (regionene i Bufetat) som behandler søknad om adopsjon i førsteinstans. Det er også de som driver aktivt informasjons- og opplæringsarbeid om adopsjon overfor ansatte i kommunene. Dette arbeidet får betydning for kvaliteten på kommunens utredninger av søkerne, og vil også kunne bidra til raskere saksbehandlingstid.

Regionene i Bufetat har en generell målsetting om at søknad om adopsjon skal behandles innen tre

måneder. Den samme målsettingen har Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir) som er klageinstans i sakene. Søknad om adopsjon av et utenlandsk barn der søkerne har adoptert tidligere, skal behandles i regionene og i direktoratet i løpet av en måned. Jeg legger imidlertid til grunn at målet om effektiv saksbehandlingstid alltid må ses i sammenheng med kravet om å få saken så godt opplyst som mulig. I saker der det er nødvendig å innhente ytterligere dokumentasjon, vil saksbehandlingstiden kunne bli lengre enn de fastsatte mål.

Ut ifra det ovennevnte mener jeg det ikke er mulig å innføre en maksimalgrense for hvor lang tid en adopsjonsprosess kan ta fra norske myndigheters side. Jeg vil imidlertid understreke at departementet følger nøye med i hva saksbehandlingstiden er til enhver tid, både i regionene og i Bufdir.

Som ledd i å sikre enhetlig praksis har Bufdir jevnlig fellesmøter med alle de fem regionene i Bufetat. Generelle problemstillinger knyttet til behandlingen av søknad om adopsjon blir der tatt opp. Bufdir gir også alle regionene informasjon om avgjørelsene direktoratet treffer som klageinstans.

Jeg vil også vise til at adopsjonsforberedende kurs nylig er igangsatt. Kursene har som mål å gi god og balansert informasjon til søkerne om adopsjon. Kursene vil på sikt avhjelpe kommunene og adopsjonsmyndighetene fra deres ansvar om å gi informasjon til søkerne om adopsjon. Også dette vil etter min mening kunne bidra til en raskere behandling og dermed kortere saksbehandlingstid i kommunene og i regionene i Bufetat.

SPØRSMÅL NR. 64

Innlevert 17. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 27. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I forbindelse med utføring av redningsoppdrag benyttes både Forsvaret (330 skvadronen) og private operatører. Dersom man skal unngå en konkurransevridning i forhold til hvem som kan gjøre hva, er det viktig at regelverket disse opererer under er identisk.

Kan statsråden bekrefte at regelverket disse forholder seg til er identisk og ikke diskriminerende for noen av partene?»

BEGRUNNELSE:

I et tidligere spørsmål om nevnte forhold til justisministeren, spørsmål nr. 318 (2005-2006), bekreftet justisministeren at både sivile og offentlige utøvere av redningstjenesten var underlagt identiske regelverk. I ettertid er det sådd tvil om dette medfører korrekthet, og jeg ser derfor frem til samferdselsministerens avklaring av ovennevnte forhold.

Svar:

Lovgivningen skiller mellom sivil og militær luftfart. Luftfartslovens første del gjelder for sivil luftfart og annen del for militær luftfart. Luftfartstilsynet er luftfartsmyndighet i forhold til sivil side og sjefen for Luftforsvaret er luftfartsmyndighet for militær side.

Luftfartsloven fastsetter selv at enkelte bestemmelser i sivil del gjelder også for norsk militær luftfart. Dette er enkelte av bestemmelsene under kap. V. Bemanning, kap. VI. Fartøysjefen og tjenesten om bord, kap. VII. Landingsplasser og bakketjeneste, kap. XI. Ansvar og forsikring for skade og tap på tredjeperson, kap. XII. Varsling, rapportering og undersøkelse av luftfartsulykker og luftfartshendelser m.m. og kap. XIII. Forskjellige bestemmelser.

Når det gjelder forskrifter gitt med hjemmel i luftfartsloven, gjelder disse som utgangspunkt ikke for militær luftfart. Forskrifter gitt på området regulering av lufttrafikken, flysikringstjeneste, og lufttrafikk og operative forhold, gjelder likevel for militær luftfart med mindre ikke annet er bestemt.

For øvrig ligger forskriftskompetansen til gjennomføring og utfylling av luftfartsloven for militær del til Forsvarsdepartementet og sjefen for Luftforsvaret.

Sjefen for Luftforsvaret har gitt Bestemmelser for Militær Luftfart (BML) som i utgangspunktet fastslår at sivile luftfartsbestemmelser gjelder for militær luftfart med mindre annet uttrykkelig er bestemt. Gjennom BML er det gitt noen særbestemmelser for operasjoner med helikoptre som inneholder tilleggsbestemmelser og unntak fra sivile bestemmelser om visuelle flygeregler og instrumentflygeregler.

Uten at jeg har gjort noen ytterligere undersøkelser, er det vanskelig å se at det formelle skillet mellom sivil og militær luftfart i praksis vil innebære noen stor forskjell for den operative løsning av potensielle oppdrag avhengig av om det dreier seg om en sivil eller militær operasjon. Jeg er heller ikke kjent med at sivil redningstjeneste har gitt uttrykk for at det er slike forskjeller i de operative rammevilkårene at det representerer en konkurransevridning av betydning.

SPØRSMÅL NR. 65

Innlevert 17. oktober 2006 av stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen

Besvart 27. oktober 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Meiner statsråden at Regjeringa har tatt nok ansvar på si kappe for å godtgjere kystringnot det dei vart lova og ikkje fikk i St.meld. nr. 20?»

GRUNNGJEVING:

I St.meld. nr. 20 slås det fast at avkorting og frigjorte kvoter refordelast til samtlige fartøy i same lengdegruppe. Så langt eg kan sjå, har ingen rederi i kystnot fått tillegg i sine kvoter på grunn av strukturgevinst, samtidig som man har sleppe inn mange nye fartøy, noe som er positivt då fleire får delta i å forvalte ressursen.

Svar:

Grunngjevinga for spørsmålet er at det i St.meld. nr. 20 vert slått fast at avkorting og frigjorte kvoter refordelast til alle fartøy i same lengdegruppe. Det vert hevda at ingen reiarlag i kystnot har fått tillegg i sine kvoter på grunn av strukturgevinst. Samtidig har ein sleppe inn mange nye fartøy, noko Jacobsen seier er positivt då fleire får delta i å forvalte ressursen.

Med verknad frå 1. januar 2004 vart det innført drifts- og strukturordningar for kystflåten. Hensikta med ordninga er blant anna å søke å tilpasse fangstkapasiteten til kvotegrunnlaget utan at den relative fordelinga endrast. Ved starten på året var berre fylka Finnmark, Troms og Sogn og Fjordane med i driftsordninga. 16. april blei ordninga utvida til å gjelde heile landet.

I kondemneringsordninga for fartøy under 15 meter og strukturkvoteordninga for fartøy over 15 meter vart det sagt at strukturgevinsten skal komme dei andre fartøya i lengdegruppa til gode. Dette er blitt gjort, men gjennom forskjellige tilnærmingar.

Strukturgevinsten kan fordelast ved å foreta ei justering av kvotefaktorane i stigen tilsvarende strukturgevinsten innanfor den enkelte gruppa. Alternativt kan ein la kvotefaktorane vere faste og la strukturgevinsten framkome gjennom at kvoteininga blir større sidan gruppekvotea dividerast på færre kvotefaktorar etter strukturering enn før strukturering.

Det er valt ulik tilnærming innan dei forskjellige fiskeria. Innanfor gruppe I (torsk, hyse og sei) har ein valt å auke kvotefaktorane for fartøya. Kvotefaktoren

for eit fartøy mellom for eksempel 10 og 10,9 meter var 2,09 ved innføringa av drifts- og strukturordninga, denne blei økt til 2,13 i 2005 og 2,16 i 2006. Denne aukinga skyldast utelukkande den kondemnering som blei gjort i gruppa 10 - 14,9 meter i disse åra. Eit fartøy mellom 20 og 20,9 meter fekk inga endring i kvotefaktor frå 2004 til 2005, men blei auka frå 8,51 til 8,64 frå 2005 til 2006 på grunn av strukturkvoteordninga i gruppa 15-20,9 meter. Endringar i faktoraane gjerast berre dersom endringane er av ein viss størrelse, derfor vert det ikkje gjort endringar frå 2004 til 2005 i gruppe I (torsk, hyse og sei) for fartøy mellom 15 og 27,9 meter.

Innanfor dei andre fiskeria som er omfatta av drifts- og strukturordninga har ein valt å ikkje endre faktoraane, men har latt strukturgevinsten tilfalle fartøya ved at kvoteeininga er justert opp som følgje av strukturgevinsten. Dette kjem fram av sakspapira til Reguleringsrådet, sjå for eksempel sak 20/2005 "Regulering av fisket etter norsk vårgytende sild i 2006", side 9 der ein tar utgangspunkt i samla faktor i gruppa ved berekning av fartøykvoten, og sak 21/2005 "Re-

gulering av fisket etter makrell i 2006", side 15, der man i tabell 10 tar omsyn til at 14 deltakaradgangar er utveksla i forbindelse med strukturkvoteordninga.

Eventuelle endringar i sum kvotefaktorar som skyldast strukturkvoter og kondemnering som skjer i løpet av reguleringsåret etter at reguleringane er fastsett i november/desember året før, må eventuelt takast høgde for gjennom refordelingar i løpet av året. I år vart dette for eksempel gjort for fartøy mellom 15 og 27,9 meter innanfor gruppe I (torsk, hyse og sei) 27. mars. Refordelinga innanfor makrellnot over 13 meter den 23. oktober er også delvis grunnlagt i endringar i sum faktorar som følgje av strukturering.

Som du ser er dette litt teknisk, men inneber med andre ord at det er gitt utteljing også for kystringnot, og dei har fått det dei vart lova i St.meld. nr. 20, men gjennom forskjellige tilnærmingar for dei ulike fiskeria.

Eg vil til slutt understreke at refordelingar i løpet av året i hovudsak er forårsaka av ei svakare utvikling i fisket enn forventa, og har ingenting med strukturordningar å gjere.

SPØRSMÅL NR. 66

Innlevert 17. oktober 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 25. oktober 2006 av statsminister Jens Stoltenberg

Spørsmål:

«Vil statsministeren korrigere de opplysninger han gav i sitt svar på spørsmål fra Per-Kristian Foss i spørretimen 11. oktober, med hensyn til om Regjeringen har innført prosjektfinansiering for investeringer i infrastruktur, som veier og jernbane?»

BEGRUNNELSE:

I spørretimen svarte statsministeren på spørsmål fra Per-Kristian Foss, etter etterlysning av konkretisering fra Jan Tore Sanner:

"Dette er ikke noe løftebrudd, og det er heller ikke de andre sakene. Prosjektfinansiering, som den forrige representanten [Per-Kristian Foss] spurte om, har vi gjennomført ved at vi finansierer prosjekter i veisektoren."

Dette er uriktig i forhold til opplysninger i Gul bok. Der skrinlegger Regjeringen prosjektfinansiering som regjeringspartiene i lengre tid har lansert som sitt nye revolusjonerende grep i samferdselspo-

litikken. Konklusjonen er at man fortsatt skal følge kontantprinsippet og at veibevilgninger skal skje for ett og ett år av gangen. Det legges heller ikke opp til noen statlig låneordning.

Statsministeren er også upresis når han sier man oppfyller Nasjonal transportplan. For å være i henhold til NTP-vedtaket skulle økningen ha vært 2,2 mrd. kr økning pr. år. Ser man jernbane og veier under ett, er det et etterslep fra 2006 på i overkant av halvannen måned, som faktisk er større hvis man hensyntar at en stor andel av økningen ikke går til investeringer. Størstedelen av økningen på vegbudsjettet for 2007 går i motsetning til løftene, ikke til investeringer, men til drift og vedlikehold.

Svar:

I Soria Moria-erklæringen ble det varslet at "Regjeringen vil utrede prosjektfinansiering for sammenhengende utbygging og modernisering av nye veg- og jernbanestrekninger". I Soria Moria-erklæringen ble det varslet at "Regjeringen vil utrede pro-

sjektfinansiering for sammenhengende utbygging og modernisering av nye veg- og jernbanestrekninger". Det har Regjeringen nå gjort, og utredningen er redegjort for i St.prp. nr. 1 (2006-2007) kap. 9.3. Begrepet prosjektfinansiering kan romme flere finansieringsformer, og intensjonen med prosjektfinansiering, uttrykt som en metode for å sikre en rasjonell utforming og framdrift, kan nås innenfor gjeldende budsjettprinsipper. Det vises til begrunnelsene for dette som er gitt i proposisjonen.

God prosjektfinansiering sikres gjennom et balansert forhold mellom bevilgningsnivået og omfanget av nye og igangsatte prosjekter. Regjeringen vil

vurdere nærmere hvordan en innenfor dagens budsjettssystem kan sikre bedre prioritering, planlegging og framdrift av samferdselsbevilgninger. Regjeringen har i St.prp. nr. 1 (2006-2007) foreslått vesentlig økte bevilgninger til veg og jernbane. Forslaget oppfyller målet om økt satsing på samferdsel i tråd med Stortingets vedtak under behandlingen av Nasjonal transportplan. Det økte bevilgningsnivået vil også gi grunnlag for raskere og mer sammenhengende utbygging, samt bedre finansiering av veg- og jernbaneprosjekter. Dette er i tråd med hva jeg sa i Stortinget 11. oktober.

SPØRSMÅL NR. 67

Innlevert 18. oktober 2006 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 25. oktober 2006 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«En bred gjennomgang av ordningen med merverdiavgiftskompensasjon for kommunene var varslet i budsjettet for 2007, men er nå utsatt til kommuneproposisjonen for 2008. For å hindre at innføring av nøytral merverdiavgift skulle øke kommunesektorens samlede inntekter, ble det gjennomført uttrekk i rammetilskuddet. Metoden har ført til store utilsiktede omfordelinger mellom kommuner. Neste år er siste år i overgangsordningen.

Tar statsråden sikte på reelt å endre uttrekksmodellen, eller betyr utsettelsen at overgangsordningen blir varig?»

BEGRUNNELSE:

Ny lov om kompensasjon for merverdiavgift til kommuner og fylkeskommuner ble vedtatt med virkning fra 1. januar 2004. Formålet med loven var å etablere en ordning som likebehandler egenproduksjon og kjøp fra andre med hensyn til merverdiavgift. Loven avløste den tidligere begrensede momskompensasjonsordning.

For å unngå at utvidelsen av kompensasjonsordningen ga kommunesektoren økte inntekter, ble det gjennomført et uttrekk i rammetilskuddet tilsvarende anslått økning i refundert merverdiavgift samlet for hele landet og fordelt på den enkelte kommune og fylkeskommune.

Beregningene for den enkelte kommune og fyl-

keskommune ble gjort på et særdeles usikkert grunnlag.

Kommunal- og regionaldepartementet skrev bl.a. til Kommunenes Sentralforbund 8. oktober 2003:

"Som følge av at størrelsen på kompensasjonskravene for 2004 er beregnet og ikke kan angis med sikkerhet, er det åpnet for at det samlede uttrekket (finansieringen av ordningen) vurderes på nytt i 2005 når de samlede kompensasjonskrav er kjent. Det er her nivået på det samlede uttrekket som skal vurderes og ikke metoden for fordeling av uttrekket. Utover en slik vurdering er det ikke lagt opp til noen videre opp- eller nedjustering av uttrekket."

I brev av 14. oktober 2003 skriver departementet:

"Dersom det for 2004 viser seg å være vesentlig avstand mellom reduksjonen i rammetilskuddet for en kommune eller fylkeskommune og samlet kompensasjon som reduksjonen knytter seg til, og dette ikke knytter seg til særskilte hendelser i 2002 eller 2004, er det grunnlag for å foreta justeringer. Dersom kommuner eller fylkeskommuner skulle få vesentlige tap, kan det påregnes kompensasjon."

Etter at ordningen nå har virket en tid, viser det seg at uttrekksmodellen har skapt store omfordelinger mellom kommunene. I realiteten tar det langsiktige uttrekket utgangspunkt i at alle kommuner er like, dvs. at det som er økonomisk lønnsomt for en kommune mht. egenproduksjon eller kjøp også er lønnsomt for andre kommuner. På samme måte som at private organisasjoner har ulik konkurransevne,

er også kommuner ulike. Det hevdes derfor at modellen straffer effektive kommuner og kommuner med lave inntekter og redusert investeringsevne.

I kommuneproposisjonen for 2007 og Revidert nasjonalbudsjett 2006 ble det lovet en bred gjennomgang av merverdiavgiftskompensasjonsordningen i statsbudsjettet for 2007. I Kommunal- og regionaldepartementets budsjettokument for 2007 er vurderingen nå utsatt til kommuneproposisjonen for 2008.

Jeg er engstelig for at denne utsettelsen fører til at uttrekket for den enkelte kommune og fylkeskommune sementeres fra og med 2008 når overgangsordningen er over, og at man ikke har til hensikt å gjennomføre en nødvendig omlegging av uttrekksmodellen for å rette opp utilsiktede omfordelinger mellom kommuner og mellom fylkeskommuner.

Svar:

Ordningen ble innført 1. januar 2004 og var forutsatt ikke å endre kommunesektorens samlede inntekter. Ordningen ble derfor finansiert ved å redusere

kommunesektorens frie inntekter. Tall for 2004 viste at utbetalt kompensasjon stemte overens med beregningsgrunnlaget for uttrekket.

Det opprinnelige uttrekket for enkeltkommuner var basert på anslag. Det ble derfor i etterkant foretatt en justering av overgangsordningen, basert på de faktiske tallene for 2004. I tillegg ble det i 2005 gitt skjønnsmidler på til sammen 457 mill. kr, hvorav 370 mill. kr var tilleggsbevilgninger, til de kommuner som kom skjevt ut. Samlet sett tjente dermed kommunesektoren på innføringen av ordningen.

Som nevnt i statsbudsjettet for 2007 vil Regjeringen i kommuneproposisjonen for 2008 komme tilbake med en bredere vurdering av ordningen. Denne vurderingen vil blant annet gå inn på ordningens avgrensning og praktiske innretning, administrativ belastning ved ordningen og erfaringene rundt gjennomføringen av trekket i kommunenes rammetilskudd. Vurderingen vil danne grunnlag for eventuelle endringer i ordningen.

SPØRSMÅL NR. 68

Innlevert 18. oktober 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 25. oktober 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Bardu har private aktører tatt initiativ til utvikling av villmarksturisme med utgangspunkt i et utfaset forsvarsanlegg, radarstasjonen Maisavarre. Prosjektet støttes av Troms reiseliv og Bardu kommune. Problemet nå er at Statskog opptre både som forvalter og næringsaktør, og vil sette vilkår som truer lønnsomheten. Fra Forsvaret kreves en rask avklaring for eventuelt å kunne iverksette riving og opprydding på stedet.

Vil statsråden bidra til at Statskog legger til rette for at villmarksturismeprojektet kan realiseres?»

BEGRUNNELSE:

Reiselivsnæringen er i positiv utvikling og kan skape viktige arbeidsplasser i distriktene om det offentlige, her staten representert ved Statskog, vil være en aktiv tilrettelegger for dette.

I Bardu kommune i Troms har virksomheten Villmarkstur bedt om å få drive et femårig prøveprosjekt med utgangspunkt i en nedlagt radarstasjon på fjellet Maisavarre i Indre Troms. Bardu kommune er

positiv til prosjektet og har vedtatt midlertidig bruksendring for prosjektperioden, Skifte Eiendom som eier bygningene, har sagt seg villig til å utsette riving av stasjonen inntil fem år for å gi aktørene en mulighet til å teste ut lønnsomheten og om produktet har livets rett. Troms Reiseliv har uttalt seg positivt til satsinga, og fylkemannen i Troms er positiv til prosjektet og ønsker å finne løsning. Utfordringen er Statskog Troms som ikke vil akseptere en prøveperiode på 5 år selv om Forsvaret garanterer for riving om prosjektet mislykkes. Statskogs krav om en evigvarende rivingsgaranti fra Skifte Eiendom for stasjonen, er ikke akseptable for Skifte, og ansees som et unødvendig krav fra dem som står bak prosjektet fordi det ikke vil være mulig å drive i fem år uten lønnsomhet i prosjektet.

Lokalt oppfattes Statskog dit hen at man blander sammen rollen som forvalter og næringsaktør og dermed vil sette bom for dette villmarksturismeprojektet. Foruten kravet om evigvarende rivingsgaranti, har Statskog stilet vilkår som doblet festeavgift og uttrekk av sikringshytte fra stasjonen for at Statskog

selv skal kunne drive med utleie, noe som oppleves som uforståelig og problematisk.

Svar:

Statskog SF er landets største grunneier, og forvalter om lag 70 000 km², noe som utgjør mer enn 1/5 av Norges fastlandsareal. I henhold til vedtektene for Statskog SF skal foretaket forvalte, drive og utvikle statlige skog- og fjelleiendommer med tilhørende ressurser. Det skal legges vekt på å oppnå et tilfredsstillende økonomisk resultat, et aktivt naturvern og hensyn til friluftinteresser. I henhold til Statskogs strategi er økt verdiskaping i tilknytning til eiendommene viktig, og det er et mål å styrke den lokale verdiskapingen i samarbeid med lokale aktører. Samtidig skal foretaket legge vekt på å styrke sin posisjon som tjenesteleverandør.

Statskog SF er organisert som et statsforetak og styres i samsvar med foretaksloven gjennom foretaksmøtet. Statskog SF har et styre som er ansvarlig for at Statskog SF innretter sin virksomhet etter de retningslinjer og mål som eier har satt for foretaket. Det er derfor ikke riktig av meg å gripe inn i enkelt saker innenfor foretakets forretningsdrift.

Statskog satser stort på næringsutvikling i Troms og Nordland, og har nylig inngått partnerskapsavtale med både Nordland og Troms fylkeskommuner for å styrke arbeidet med næringsutvikling i kommuner hvor Statskog er stor grunneier. I perioden 2006-2008 vil Statskog bruke til sammen 6 mill. kr i de to fylkene, og ordningene skal administreres av fylkeskommunene i samråd med Statskog SF. Midlene skal gå til utviklingsprosjekter, bl.a. innenfor tilrettelegging for økt satsing på naturbasert reiseliv og næringsvirksomhet i og i tilknytning til fjell og verneområder.

I den aktuelle saken knyttet til etterbruk av For-

svarets radarstasjon i Bardu der Statskog er grunneier, har det framkommet at Statskog ikke vil akseptere at Forsvaret, representert ved Skifte eiendom, fra-skriver seg ansvaret for opprydding etter avviklingen av radarstasjonen. I tillegg vil Statskog øke festavgiften for anlegget siden det er planlagt benyttet til kommersiell virksomhet. Etter økningen vil månedlig festeavgift bli på 2 500 kr pr. måned, for en eiendom som er bebygd med 380 m². Etter mitt syn er ikke dette vilkår som burde true lønnsomheten i prosjektet, særlig med tanke på at et vellykket prosjekt kan utsette en kostbar riving og opprydding, eller gjøre den unødvendig.

Statskog har ikke motsatt seg et prøveprosjekt som skal teste lønnsomheten, men kun gjort det klart at det må foreligge full sikkerhet for opprydding i fremtiden. Det er imidlertid ikke noe i veien for at Forsvaret avtaler at en framtidig eier av anlegget bærer ansvaret på vegne av Forsvaret, men Statskog SF som grunneier må kunne forholde seg til Forsvaret dersom slik opprydding ikke finner sted.

Den omtalte sikringshytta ved Leina ligger i et område hvor det er strenge begrensninger på bruken ut fra hensynet til reindriften og naturverdier. Av den grunn ønsker Statskog å beholde hytta for å sikre kontroll med bruken og oppsyn av området. Statskog har opplyst at hytta senere kan leies ut til tuoperatører etter en utleiemodell som tar hensyn til de spesielle behov som finnes i området.

Jeg kan ikke se at Statskogs holdning i denne saken representerer noen sammenblanding av rollen som forvalter og næringsaktør. Å akseptere at Forsvaret overdrar ansvaret for opprydding til mange millioner til private aktører vil være å ta en stor risiko, og er en vurdering som må ligge innenfor Statskogs forretningsmessige virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 69

Innlevert 18. oktober 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim

Besvart 25. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Vil olje- og energiministeren, gjennom støtteordninger og andre tiltak, bidra til en offensiv for økt bruk av solvarme i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Solvarme er en ferdig distribuert, fornybar, rimelig og miljøvennlig energiressurs som vi i Norge kan

dra nytte av og utvikle. Solvarmeanlegg kan bidra til at mange norske husholdninger kan spare strøm og gjennom dette redusere strømregningen.

Etterspørselen etter denne typen energiteknologi er økende over hele verden, mye på grunn av miljøegenskapene, men også fordi denne energiformen er økonomisk konkurransedyktig. Det norske selskapet REC har hatt suksess med utviklingen av solenergi

basert på solceller. Vi kan se for oss et liknende utviklingsløp for solvarmeteknologi. Det norske selskapet Solarnor har eksempelvis utviklet teknologi for å ta i bruk solvarme i bygninger og ulike anlegg. På bakgrunn av mulighetene som ligger i solvarmeteknologien har svenske myndigheter innført en støtteordning til husholdninger og aktører som investerer i denne typen anlegg, med 2,50 SEK pr. kWh i årsproduksjon. Svenske myndigheter har begrenset støtten til 25 pst. av investeringen oppad begrenset til 200 000 SEK pr. eiendom. Støtten til boliger er begrenset til omtrent 5 000-7 500 SEK avhengig av type bolig. Solvarme profileres ikke i like stor grad av Enova SF som andre tiltak for å redusere bruken av strøm. Olje- og energidepartementet har innført en støtteordning for varmepumper, strømsstyringssystemer og pelletskaminer for å begrense elektrisitetsbruken i husholdningene.

SPØRSMÅL NR. 70

Innlevert 18. oktober 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 24. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Regjeringen la tidligere i høst frem en støtteordning for de som ønsker å installere og benytte alternative oppvarmingskilder. Denne ordningen er kun rettet mot private husholdninger.

Hvorfor omfatter ikke ordningen andre og kanskje større energiforbrukere, som bedrifter og offentlige bygninger?»

BEGRUNNELSE:

Flere aktører i markedet som forbruker betydelig med energi kunne tenke seg å ta i bruk alternative kilder for oppvarming. Disse er ikke inkludert i den støtteordningen Regjeringen introduserte. Eksempelvis ønsker en barnehageutbygger å foreta energiboring og bruke varmepumpe og vannbåren varme, men er ikke omfattet av støtteordningen. Slike aktører forbruker mer energi enn en privat husholdning. En

Svar:

Regjeringen har en bred satsing på omlegging av energibruk og energiproduksjon, og støtteordningene som forvaltes av Enova er et sentralt virkemiddel i denne satsingen. Enova organiserer sin virksomhet gjennom programmer. Disse programmene retter seg mot et bredt spekter av teknologier, og det er rom for å gi støtte til solvarme gjennom flere av programmene. Prosjekter som har et høyt energiutbytte sett i forhold til støttebehov blir prioritert. Med opprettelsen av et Grunnfond vil Enova i fortsettelsen ha muligheter til å gjennomføre en enda bredere satsing og dermed nå flere grupper enn tidligere.

energibesparelse her ville utgjøre mye mer for det totale energiforbruket.

Svar:

I lys av kraftsituasjonen er mange husholdninger opptatt av å vurdere alternative energikilder som kan erstatte bruken av elektrisitet. Regjeringen ønsker å benytte denne anledningen til å fremme miljøvennlige oppvarmingsalternativer i husholdningene. Enova har i en årrekke arbeidet for å fremme en miljøvennlig omlegging av energibruk og energiproduksjon gjennom disponeringen av energifondet. Så langt har arbeidet gitt gode energieresultater. Enova har en bred satsing som retter seg mot en rekke aktører, blant annet bedrifter. Husholdningene har i begrenset grad vært omfattet av Enova sine støtteprogrammer tidligere.

SPØRSMÅL NR. 71**Innlevert 18. oktober 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 26. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Mitt brev av 21. desember 2005 til statsråden vedrørende oppfølging av Havarikommisjonens rapport fra august 2005 om flysikkerhet i norsk luftfart under omstillingsprosesser og nestenulykker ved Flesland flyplass i perioden 1995-2003 ble besvart av statsråden 12. mai 2006.

Hvordan har statsråden videre fulgt opp Havarikommisjonens rapport om flysikkerheten generelt samt løpende rapportering fra Luftfartstilsynet om konkrete "hendelser" og avvik i sikkerhetsforskrifter ved landets ulike flyplasser?»

BEGRUNNELSE:

Statsrådets svarbrev fra 12. mai 2006 avsluttes med følgende: "Når det gjelder Havarikommisjonens rapport fra august 2005 om flysikkerhet under omstilling, viser jeg til at disse tilrådingene følges opp av Samferdselsdepartementet. Jeg vil på egnet måte orientere Stortinget om oppfølgingen." Jeg kan ikke se at dette er gjort i St.prp. nr. 1 for 2007 for Samferdselsdepartementet, verken generelt under programkategori 21.20 Luftfartsformål eller kap. 1313 Luftfartstilsynet.

Videre viser statsråden i sitt svarbrev datert 12. mai 2006 at "ifølge opplysninger jeg har fått fra Luftfartstilsynet er det for tiden 42 åpne tilrådinge som direkte eller indirekte berører Avinor".

Jeg ber statsråden oppgi hvor mange av disse som eventuelt fortsatt står åpne, og hvor mange av eventuelle nye tilrådinge fra tilsyn i 2006 som også fortsatt står åpne. En slik oversikt bør omfatte samtlige flyplasser i Norge også Bergen lufthavn, Flesland. Det bør også omfatte tilrådinge som er gitt operatører, dvs. flyselskap. Jeg viser i den forbindelse til at det i 2005 også ble rettet fokus mot det forhold at operatører omklassifiserte alvorlige uhell som "hendelser" i egen internregistrering for å unngå rapportering til nasjonal tilsynsmyndighet.

Mange tilrådinge knyttet til avdekket avvik i forhold til gjeldende forskrifter om flysikkerhet er selvsagt ikke ønskelig. Heller ikke såkalte "nestenulykker" og/eller "alvorlige" hendelser er ønskelig.

Det vil derfor være viktig for flypassasjerene å vite hvordan offentlig tilsyns- og styringsmyndigheter følger opp resultat fra tilsyn/undersøkelser og ikke minst hvordan aktørene innenfor luftfarten "lukker" tilrådinge; altså gjennomfører tiltak i henhold til gitte tilrådinge.

Og, ikke minst, at slik oppfølging av gitte tilrådinge gjøres rimelig fort.

Det er derfor viktig å få en sak om flysikkerhet fremlagt for Stortinget både som oppfølging av Havarikommisjonens rapport fra august 2005 og om oppfølging generelt av sikkerheten i norsk luftfart.

Flytrafikken i Norge øker betydelig.

Det er derfor viktig at flysikkerheten har høyt fokus. Et slikt fokus fra offentlig myndighet bør også omfatte full offentlighet når det gjelder registrert avvik og oppfølging av tilrådinge.

Svar:

I St.prp. nr. 1 (2006-2007), side 39, under overskriften "Andre saker", er det redegjort for status i Samferdselsdepartementets arbeid med rapport fra havarikommisjonen om omstilling og sikkerhet innen luftfarten. Det framgår der at departementet arbeider med en rapport om sikkerhetstilrådingene og at departementet vil komme tilbake til Stortinget med en endelig rapportering når arbeidet i departementet er avsluttet.

Videre er det i begrunnelsen stilt konkrete spørsmål knyttet til mitt brev av 12. mai 2006 til Fremskrittspartiets stortingsgruppe der Luftfartstilsynet har opplyst at det er 42 åpne tilrådinge som direkte eller indirekte berører Avinor AS. Luftfartstilsynet har opplyst at alle disse tilrådingene fortsatt står åpne. Luftfartstilsynet har opplyst at etter 12. mai 2006 er det kommet til 13 nye tilrådinge som direkte eller indirekte berører Avinor AS og at disse fortsatt også står åpne. Det har ikke kommet nye tilrådinge etter 12. mai 2006 rettet mot flyoperatører og som berører flyplassforhold, som fortsatt står åpne.

Luftfartstilsynet opplyser at alle tilrådingene er gjennomgått internt og at inspektørene vil foreta en tett oppfølging av disse. Det er stor variasjon i type tilrådinge, noen er av en slik karakter at de krever omfattende forarbeid før de kan settes i verk, andre kan være avhengig av tekniske løsninger som ennå ikke er godkjente for bruk. Videre kan endringer i enkelte arbeidsprosedyrer kreve omfattende vurderinger og kvalitetssikring før de settes i verk. Luftfartstilsynet forventer at en tett oppfølging vil resultere i at flere av de åpne tilrådingene kan lukkes i nærmeste fremtid.

Når det gjelder Bergen lufthavn, Flesland er det 1 tilråding som gjelder flyplassdrift og 5 som gjelder lufttrafikkforhold. Disse er til utredning i Luftfartstilsynet og Avinor AS.

Departementet vil på vanlig måte følge opp Luftfartstilsynets arbeid med tilrådingene fra Statens havarikommisjon for transport.

SPØRSMÅL NR. 72**Innlevert 19. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jan Sahl****Besvart 30. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Luftfartstilsynet har i lengre tid arbeidet med nye sikkerhetskrav. Det er bred enighet om at sikkerhet skal ha høyeste prioritet innen alle deler av luftfarten. Tilsynets arbeid har pågått over lang tid. Allerede ved behandlingen av Nasjonal transportplan våren 2004 forventet komiteen at rapporten skulle foreligge. Rapporten vil ha stor betydning for eventuell oppgradering av de regionale lufthavnene.

Når kan Stortinget forvente å få tilsynets råd og forslag til nye sikkerhetskrav fremlagt?»

Svar:

Jeg legger til grunn at de nye sikkerhetskrav som det siktes til innledningsvis i spørsmålet er de myndighetskrav som stilles til utforming av flyplasser. Jeg viser i denne sammenheng til at Luftfartstilsynet har fastsatt forskrift av 6. juli 2006 nr. 968 om utforming av store lufthavner (BSL E 3-2) med hjemmel i luftfartsloven § 7-1 og departementets delegasjonsvedtak av 10. desember 1999 nr. 1273 om delegering av myndighet til Luftfartstilsynet etter luftfartsloven. Den nye forskriften trådte i kraft 1. september 2006.

Det vises videre i spørsmålet til en forventet rapport. Det er litt uklart hvilken rapport det er snakk om i denne sammenheng. Det er imidlertid i St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 opplyst at Luftfartstilsynet vil foreta en nærmere utredning av konsekvensene av forslaget til revidert forskrift, før forskriften blir iverksatt. Konsekvensutredningen gjaldt både for kortbaneflyplassene og de øvrige lufthavnene. Denne konsekvensutredningen er gjennomført av Luftfartstilsynet. Jeg vil for ordens skyld gi en kortfattet redegjørelse for revisjonen av forskrift om utforming av store flyplasser.

Forskrift om utforming av store flyplasser trådte i kraft 1. januar 2001. Ved fastsettelsen av denne var det en forutsetning at det skulle foretas en revisjon av forskriften så snart man hadde utført en risikoanalyse av nærmere bestemte områder, blant annet sikkerhetsområdene på siden og enden av rullebanen. Luftfartstilsynet fikk i 2001 utført en risikoanalyse som ble gjennomført av det engelske selskapet AEA Technology. Forutsetningen for analysen var at sikkerhetsnivået på norske flyplasser, inkludert kortba-

neflyplassene, skulle være det samme som i andre vesteuropeiske land. Etter internasjonal standard (ICAO Annex 14) skal sikkerhetsområdet på siden av rullebanen være på 40 meter. For kortbaneflyplassene mente AEA at de 40 meterne ikke var tilstrekkelig og anbefalte et sikkerhetsområde på 70 meter. Etter risikoanalysen ble forskriften revidert og sendt på høring i mars 2003. På bakgrunn av høringsuttalelsene ba Samferdselsdepartementet Luftfartstilsynet foreta en nærmere utredning av konsekvensene i forslaget til revidert forskrift. Det er denne utredningen som er omtalt i Nasjonal Transportplan 2006-2015. Luftfartstilsynet hadde en gjennomgang av sju flyplasser og med utgangspunkt i disse vurderte de gjennomsnittlig kostnad ved utbedringene. I juni 2004 ba Samferdselsdepartementet Luftfartstilsynet sende den reviderte forskriften samt konsekvensutredningene på ny høring. Luftfartstilsynet ønsket å innarbeide ytterligere endringer i forskriften og forskriften ble sendt på høring januar 2006. Som nevnt trådte den nye forskriften i kraft 1. september 2006. Forskriften ble gitt av Luftfartstilsynet med hjemmel i eksisterende lovverk.

Avinor AS ba imidlertid Veritas lage en rapport der spørsmålet om sikkerhetsområdet på rullebanen ble vurdert. I rapporten konkluderte Veritas med at 40 meters bredde på sikkerhetsområdet på kortbaneflyplassene ville sikre det ønskede sikkerhetsnivå. Luftfartstilsynet har nå engasjert SINTEF for å vurdere de motstridende resultatene fra AEA-analysen og Veritas rapporten. Luftfartstilsynet avventer svar fra SINTEF. I forskriften er det satt et krav om 40 meters bredde på sikkerhetsområdet på kortbaneflyplassene, men i godkjenningprosessen av den enkelte lufthavn stiller Luftfartstilsynet krav om 70 meters bredde. Dette kan de gjøre med hjemmel i luftfartsloven. Flyplassseier kan imidlertid avvente oppstart på eventuell utbedring av sikkerhetsområdene utover 40 meter, inntil det er avklart hva som vil bli det endelige kravet til bredden.

Jeg legger opp til at den kommende stortingsmelding om virksomheten til Avinor AS vil inneholde en omtale av konsekvenser for Avinor spesielt av forskrift om utforming av store lufthavner.

SPØRSMÅL NR. 73**Innlevert 19. oktober 2006 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 26. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Belastningen ved den nasjonale rovviltpolitikken er svært skjevt fordelt. Det gjelder i særdeleshet ulv. Åsnes kommune er antageligvis den kommunen i landet som er hardest rammet med hele tre revirhevende ulvflokker innom kommunen. Dette gir store tap for sårbare lokalmiljø.

Hva vil statsråden gjøre for å følge opp rovviltforlikets forutsetninger om spredt belastning, og for å kompensere de tapene som de "utvalgte" enkeltpersoner og lokalmiljø har som følge av en nasjonal politikk for oppbygging av ulvestammen?»

BEGRUNNELSE:

Skand-ulvprosjektet bekrefter at det i Åsnes er tre forskjellige ulvflokker etablert. Den 25. november 2005 får jeg opplyst at peiling og sporing viste at det var 17 ulver i Åsnes samtidig! Med yngling sommeren 2006 er belastningen enorm. Åsnes berøres av hele den nasjonale målsettingen i rovviltforliket, utmarksbeite er fortrenget og nå kan elgstammen stå for tur. Elgjakta 2006 vil komme til å bekrefte at det er en klar oppgang i antall kuer uten kalv i de områder som berøres av ulvflokkene. Når tre flokker med ulver får fortære det de trenger i vinter, vil jaktbart uttak bli sterkt påvirket.

Da rovviltmeldingen ble lagt fram, ble det ikke sagt mye konkret om belastning på viltet og annen jakt. Forskning viser nå at en ulvflokk står for et uttak på ca. 200 dyr pr. år. Dette alene er et tap på potensielle inntekter på ca. 2-2,5 mill. kr.

Når belastningen blir konsentrert, er dette dramatiske tap. For Åsnes sin del kan det komme til å føre til at en av de viktigste utmarksmuligheter nesten forsvinner om utviklingen får fortsette. I tillegg forsvinner også andre typer jakt som harejakt etc. For mange, og da særlig eldre jegere, er harejakta en av de viktigste livskvaliteter og helsebringende aktiviteter. Den belastning Åsnes er pålagt er ekstrem i forhold til intensjonene i rovviltforliket. Der ble det varslet både at belastningen skulle spres og at tap skulle kompenseres. Ved behandlingen av rovviltmeldingen i 2004 ble det vedtatt å innføre en forsøksordning for å kompensere for tap i utmarksnæringen. Hensikten var å unngå at enkeltpersoner skulle betale for storsamfunnets ønske om å bygge opp ulvestammen. Forsøksordningen skulle videre bidra til å dempe konfliktnivået i rovviltpolitikken. Slik fungerte den også i det politiske miljø. Etter dette viser forskning at en ulvflokks uttak av vilt og dermed tapene, er langt større enn man forventet på det tidspunkt rov-

viltmeldinga ble lagt fram. Foreløpig er ubetydelige beløp bevilget til forsøksordningen, hvilket betyr at man kun kan gå inn på ordninger for utvalgte områder. Dette har ført til at ordningen snarere er konfliktskapende enn konfliktdempende.

I stedet har kombinasjonen av den nasjonale målsettingen og definisjonen av grenseflokkene skapt et reservat i Solør. Dette omgås med øredøvende stillhet sentralt. Departementet må ha god oversikt over hva forskningen viser og de bør derfor ha særdeles gode forutsetninger for både å finne kompenserende tiltak, si ifra om skjevbelastningen sentralt og konstruktivt ta opp en debatt med lokalbefolkningen som viser at man bryr seg. Intet skjer fra departementets side, konfliktnivået stiger og lokalt lurer man på om et sentralt byråkrati utelukkende er til for å overkjøre lokale interesser. Slik kan man ikke ha det. Konflikten må løses med helt andre virkemidler enn man i dag har tilgjengelig.

Svar:

Ved behandlingen av St.meld. nr. 15 (2003-2004) Rovvilt i norsk natur inngikk Stortinget et bredt forlik om rovviltpolitikken. Stortinget fastsatte et forvaltningsområde for ynglende ulv og et bestandsmål om tre årlige ynglinger. Grenseflokkene av ulv kommer i tillegg. Regjeringen legger dette forliket til grunn, dvs. at både bestandsmålet og grensene for forvaltningsområdet står fast.

Når bestandsmålet om tre norske ynglinger er nådd, vil rovviltnemndene i region 4 og 5 ha myndighet til å fatte vedtak om kvote for betinget skadefelling og lisensfelling av ulv. Rovviltnemndene vil da ha et handlingsrom mht. geografisk avgrensing av virkeområdet for fellingstillatelse. På denne måten vil nemndene kunne ha innflytelse på forekomsten av ulv i ulike deler av forvaltningsområdet.

Regjeringen følger også opp rovviltforliket gjennom en målrettet satsing på forebyggende og konfliktdempende tiltak. I budsjettet for 2007 foreslår Regjeringen for andre år på rad å øke bevilgningen til slike tiltak. Økningen er på 7 mill. kr og totalt er det foreslått satt av 44 mill. kr i 2007. Midlene vil gå til å sikre iverksettelse av effektive forebyggende tiltak for å begrense de skadene rovvilt kan forårsake på beitedyr og til konfliktdempende tiltak i lokalsamfunn.

Fylkesmannen i Hedmark gjennomfører i høst, i nær kontakt med rovviltnemnda i region 5 og berørte parter, en prøveordning med statlig leie av jaktrett på elg innenfor ulverevir. Jeg avventer nå erfaringene fra dette prøveprosjektet.

SPØRSMÅL NR. 74**Innlevert 19. oktober 2006 av stortingsrepresentant Karin Yrvin****Besvart 24. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Vil Helse- og omsorgsdepartementet evaluere effekten av rundskrivet om likebehandling i abortnemndene?»

BEGRUNNELSE:

De aller fleste abortene utføres før 12 uker. 4,1 pst. er såkalt nemndbehandlete svangerskapsavbrudd som utføres etter 12. uke. I 2005 ble det utført 580 svangerskapsavbrudd etter behandling i nemnd. Det har vært en stigning i nemndbehandlete i de senere år, fra om lag 500 i 2000/2001 til 510 i 2003 og 530 i 2004. Kvinner risikerer å få forskjellig svar ut fra hvor de bor i landet, og hvem som sitter i nemndene.

Når bruken av nemnd øker, øker også risikoen for tilfeldige, skjønnsmessige avgjørelser. Helsetilsynet har tidligere uttalt at kvinners rettssikkerhet kan være i fare i nemndsystemet slik det fungerer i dag. Det har også tidligere vært varslet gjennomgang av systemet med nemnder for behandling av søknader om svangerskapsavbrudd etter 12. uke, en gjennomgang ment for å sikre likebehandling. I et rundskriv fra Helse- og omsorgsdepartementet fastslås det at abortnemndenes praksis ikke er god nok. Departementet presiserer deretter hvilke krav som skal oppfylles - og hvordan det skal gjøres. Effekten av dette rundskrivet bør evalueres. Det bør også i en slik evaluering fremgå statistikk på hvor mange som får avslag på søknad i nemnd og med hvilken begrunnelse.

Svar:

Rundskrivet stortingsrepresentant Karin Yrvin viser til ble 8. juni 2006 sendt ut til landets fylkesmenn, regionale helseforetak og helseforetak. Det kan lastes ned fra internettsadressen <http://www.odin.no/hod/norsk/dok/andreok/rundskriv/048051-250002/dok-bn.html>

Formålet med rundskrivet er å bidra til å sikre likebehandling av søknader om svangerskapsavbrudd.

Det presiseres derfor i rundskrivet at alle nødvendige protokoll- og abortjournalopplysninger og opplysninger som er meldepliktige for statistisk bruk skal registreres. Dette innebærer at det ved innvilgelse av svangerskapsavbrudd skal henvises til hvilke av abortlovens bestemmelser som ligger til grunn for innvilgelse. Ved avslag skal begrunnelsen gjengi de faktiske forhold som har vært bestemmende for vedtaket.

Jeg er enig med stortingsrepresentant Karin Yrvin i at effekten av rundskrivet bør evalueres, og at det i en slik vurdering bør fremgå statistikk på hvor mange som får avslag i nemnd (primærnemnd og klagenemnd) og med hvilken begrunnelse. Med bakgrunn i at rundskrivet ble sendt ut 8. juni 2006 ser jeg for meg at en slik evaluering kan foretas i 2008, det vil si at en ser på behandlede abortsøknader fra 2007.

Som stortingsrepresentant Karin Yrvin sikkert er kjent med, er det foretatt en gjennomgang av nemndsystemet med det formål å sikre likebehandling av søknader om svangerskapsavbrudd (Rapport fra Helsetilsynet 1/2005). Hovedtema i oppfølgingen av denne rapporten vil være om antall primærnemnder bør reduseres, samt om dagens fem regionale klagenemnder bør erstattes med én nasjonal nemnd.

Et system med én nasjonal klagenemnd vil kunne øke kvinnens rettssikkerhet i forhold til likebehandling. En ulempe kan være reiseavstanden. Dagens system med fem regionale klagenemnder gir kvinnen større valgfrihet. Hun har anledning til selv å velge hvilket sykehus som skal behandle klagen og kan da få kortere reisevei.

Endringer i strukturen på antall primærnemnder vil kreve endring av abortforskriften mens endringer i strukturen på klagenemndene vil kreve endringer i både abortloven og abortforskriften.

Jeg vil eventuelt komme tilbake til spørsmålet om, og hvilke endringer som bør gjøres i nemndstrukturen, i et høringsnotat i begynnelsen av 2007.

SPØRSMÅL NR. 75**Innlevert 19. oktober 2006 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt****Besvart 26. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å oppfylle Stortingets vedtak og Soria Moria-erklæringens målsetting om å flytte alle unge funksjonshemmede ut av eldre-institusjon?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har siden siste halvdel av 90-tallet gitt en rekke pålegg om at unge funksjonshemmede skal ut av eldreinstitusjoner innen 2005. Målet er ikke nådd.

Fra sosialkomiteens behandling av Resultater og erfaringer fra Regjeringens handlingsplaner for funksjonshemmede og veien videre, jf. St.meld. nr. 34 (1996-97) og Innst. S. nr. 114 (1997-98):

Komiteen kan ikke si seg fornøyd med den lave takten i utskrivning av unge funksjonshemmede fra syke- og pleiehjem, og vil henstille til Regjeringen å fremme forslag til tiltak, slik at alle unge uføre, som i dag oppholder seg i eldreinstitusjoner, og som ønsker å flytte ut, får flytte ut innen år 2005, og at ikke nye unge uføre, i samme tidsrom, flyttes inn i eldreinstitusjoner dersom de ikke ønsker det.

Komiteen mener mye kan gjøres for å bedre den praktiske tilretteleggingen for funksjonshemmede, både når det gjelder forhold i bolig og hjelp i daglige funksjoner, og muligheter til å delta i arbeidslivet og fritidstilbud.

Fra behandlingen av St.prp. nr. 60 (2004-2005), kommuneøkonomiproposisjonen for 2006 - anmodningsvedtak 524:

1. Stortinget ber Regjeringen påse at det utarbeides individuell plan etter helse- og sosiallovgivningen for utflytting av unge funksjonshemmede fra eldreinstitusjon. Utflyttingen må tidfestes.
2. Stortinget ber Regjeringen vurdere eventuelle virkemidler for å stimulere til utflytting av unge funksjonshemmede fra eldreinstitusjon, herunder gjeninnføring av tilskudd.

Fra Regjeringens verdigrunnlag fra Soria Moria:

Regjeringen vil oppfylle målet om utflytting av unge funksjonshemmede fra eldreinstitusjon.

På Gjøvik, en kommune styrt av Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, har hovedutvalg for omsorg vedtatt å flytte avlastningstilbudet for 10 unge utviklingshemmede fra en egen avlastningsbolig og til en aldersinstitusjon.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra kommunal- og regionalministeren.

Jeg er opptatt av at ingen unge personer med nedsatt funksjonsevne mot sin vilje bør bo i institusjoner beregnet for eldre. Unge personer med nedsatt funksjonsevne bør få et mest mulig selvstendig liv selv om de er sterkt hjelpetrgende.

Valnesfjord helsesportssenter gjennomførte i 2004 på vegne av departementet en kartlegging som viste at det var 132 personer under 50 år bosatt i alders- og sykehjem. Kommunene som hadde unge i sykehjem ble i 2005 fulgt opp av fylkesmannen. Gjennomgangen viste at det var 12 personer som ønsket et alternativt botilbud uten at det forelå plan for utflytting. Disse 12 personene ble så etter fylkesmannens gjennomgang spesielt fulgt opp. Etter departementets vurdering fikk alle som var bosatt i alders- eller sykehjem ved denne kartleggingen tilstrekkelig oppfølging slik at utflytting vil skje. Tidspunkt for utflytting må vurderes individuelt (jf. omtale av anmodningsvedtak 524 i St.prp. nr. 1 (2005-2006) Helse- og omsorgsdepartementet).

Departementets "egne" kartlegginger i 2002 og 2004 har vist noe avvikende tall i forhold til offisiell statistikk fra Statistisk sentralbyrå. Det videre oppfølgingsarbeidet er derfor fra 2006 basert på tall fra KOSTRA-rapporteringen. Foreløpige tall pr. 31. desember 2005 fra Statistisk sentralbyrå, offentliggjort 15. juni 2006, viser at 191 beboere under 50 år er innskrevet for langtidsopphold i institusjoner for eldre og funksjonshemmede. Av disse var 129 beboere i alders- og sykehjem. Dette er en klar nedgang i forhold til antallet i 2004, hvor det ifølge KOSTRA-rapporteringen var 164 personer under 50 år innskrevet for langtidsopphold i alders- og sykehjem (endelige tall).

Med utgangspunkt i KOSTRA-rapporteringen har fylkesmennene i 2006, som i 2005, fulgt opp kommuner som har unge personer under 50 år bosatt i alders- eller sykehjem. Gjennomgangen viser at det er rundt 5-8 personer som ønsker et annet botilbud, og hvor det ikke foreligger plan for utflytting. Gjennomgangen viser også at det er et større antall beboere i 2005 som nå får utarbeidet individuell plan. Fylkesmannen vil høsten 2006 følge opp kommuner hvor vedkommende beboer ønsker et annet botilbud, og hvor det ikke foreligger plan for utflytting. Fylkesmennene har frist til å avgi rapport til Sosial- og helsedirektoratet innen 15. november 2006.

Som oppfølging av en rapport utarbeidet av Sosi-

aldepartementet i samarbeid med brukerorganisasjonene desember 2003, er det opprettet en kontaktgruppe med representanter fra Norges Handikapforbud, Funksjonshemmedes Fellesorganisasjon, KS, Sosial- og helsedirektoratet og Helse- og omsorgsdepartementet. Kontaktgruppen skal følge utviklingen på området og komme med forslag til tiltak.

Jeg tror at vi i enkelte tilfeller må akseptere at unge personer for en kort periode bor i alders- eller sykehjem. Dette for at kommunen i samarbeid med brukeren og pårørende skal få tid til å utarbeide et godt tjenestetilbud. Det som er viktig er at prosessen med å utarbeide individuell plan kommer i gang så

snart som mulig. Den individuelle planen bør inneholde plan for utflytting for de som ønsker det.

Når det gjelder finansiering av tjenestetilbudet, vurderer jeg toppfinansieringsordningen for ressurskrevende brukere som hensiktsmessig for å sikre unge personer et godt tjenestetilbud. Ordningen innebærer at merkostnadene knyttet til å gi en ung funksjonshemmet et tilbud utenfor eldreinstitusjon reduseres betydelig. Videre har Regjeringen både i 2006 og i forslaget til budsjett for 2007 styrket kommunenes frie inntekter. Dette er midler som vil bidra til å gi et tilpasset tjenestetilbud til denne målgruppen.

SPØRSMÅL NR. 76

Innlevert 19. oktober 2006 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 27. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«I Innst. S. nr. 135 (2004-2005) mener flertallet bestående av Arbeiderpartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet at staten må bidra til utbygging av infrastruktur for gasstransport og innenlands bruk av gass. Det samme flertallet gav et statlig selskap i oppdrag å gå inn i konkrete drøftinger med industrien med sikte på å realisere rørløsninger for transport av gass. Gassco fikk oppdraget og har nylig avgitt sin rapport.

Når og på hvilken måte vil Stortinget få seg forelagt resultatet av dette arbeidet?»

Svar:

Det pågår utredninger av mulighetene for et gassrør til Øst-Norge (Grenland) og vestkysten av Sverige (Gøteborg-området). Arbeidet drives frem av Gassco og en styringskomité bestående av kommersielle aktører langs traseen for røret.

Gassco leverte en rapport på teknisk gjennomførbarhet til styringskomiteen for prosjektet 5. oktober. Gassco og de kommersielle aktørene har gjort et omfattende arbeid med å vurdere det tekniske grunnlaget for et gassrør til Øst-Norge og vestkysten av Sverige.

Dette gassrøret er et stort og omfattende prosjekt,

og som for alle store prosjekter er det mange forhold som må avklares for å skape et godt grunnlag for å gjøre de rette beslutningene. For dette prosjektet er det nødvendig å avklare det kommersielle grunnlaget før en kan beslutte å videreføre prosjektet. Gassco har orientert om at det er behov for at aktørene deltar med finansiering av videre detaljprosjektering av prosjektet. Gassco arbeider med å utforme kommersielle avtaler for å starte forprosjektering, arbeidet er planlagt ferdigstilt i løpet av desember 2006. Videre må industrien (gasskjøperne) forplikte seg til bruk av røret. Gassco vil bruke tiden ut året til å avklare disse forholdene.

Det er svært positivt at en har kommet frem til at det er teknisk grunnlag for å etablere røret. Jeg vet at Gassco arbeider aktivt for å avklare de kommersielle spørsmålene så raskt som mulig, og dette arbeidet vil gi et godt og nødvendig grunnlag for det videre arbeidet med prosjektet.

Stortinget ble sist orientert om status for prosjektet i statsbudsjettet for 2007, og det vil være naturlig å gi en ny orientering når prosjektet passerer neste milepæl. Jeg vil komme tilbake til egnet måte for orientering av Stortinget når vi har resultatene av de prosessene som nå pågår.

SPØRSMÅL NR. 77**Innlevert 19. oktober 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 27. oktober 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Regjeringen vil begrense mulighetene for utenlandsk bearbeiding av norske råvarer gjennom at bare selskaper med betydelig produksjon i Norge kan benytte seg av ordningen.

Hvorfor mener Regjeringen at dette regelverket ikke faller inn under EØS-avtalen, og har Regjeringen vurdert hvilke handelspolitiske konsekvenser forslaget kan få på andre områder hvor Norge er eksponert mot EU-markedet?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten har i artikler 18. oktober og 19. oktober satt fokus på forslaget fra Landbruks- og matdepartementet i budsjettet om å kutte tollfritak for bedrifter som baserer seg på salg i Norge av norske landbruksvarer som er foredlet i utlandet.

Forslaget er innrettet slik at det ikke rammer landbrukssamvirkene eller andre aktører med stor innenlands produksjon i Norge. Utenlandske aktører, som for eksempel Tulip, som har basert seg på det norske regelverket, blir derimot kastet ut av markedet.

Ifølge Aftenposten har forslaget vekket sterke reaksjoner i EU og Orkla frykter at forslaget skal ramme norske interesser på andre områder.

Ekspedisjonssjef Leif Forsell uttaler til Aftenposten at EU og Norge er enige om at regelverket ikke er en del av EØS-avtalen.

Svar:

Gjeldende forskrift om tollnedsettelse for landbruksvarer som gjeninnføres etter bearbeiding i utlandet (utenlands bearbeiding), trådte i kraft 1. juli 2005. Forskriften er ikke en del av det generelle importvernet for landbruksvarer, men er en selvvalgt nasjonal ordning innrettet på å gi visse lettelse i forhold til dette.

Slik det bl.a. har framkommet i media har det i prosessen med å forberede det nye regelverket kommet innspill fra EU; både fra Europakommisjonen og Danmark.

Kommisjonen tok i juni opp med norske myndig-

heter spørsmålet om forslaget til nytt regelverk var i strid med EØS-avtalens artikler 11, 12 og 13, og videre om forslaget var i samsvar med WTO-regelverket.

Utenriksdepartementet vurderte henvendelsen fra Kommisjonen og fant ikke noe grunnlag for å hevde at ordningen var i strid med Norges internasjonale forpliktelser. Det ble i vurderingene lagt til grunn at den norske ordningen for utenlands bearbeiding er etablert på nasjonal basis. Ordningen representerer en mer liberal praksis enn det som er våre formelle forpliktelser i henhold til WTO-avtalen, EØS-avtalen og EFTA-frihandelsavtaler.

Norske myndigheter ba om ytterligere dokumentasjon for EUs henvendelse om legaliteten i forhold til internasjonale avtaler, og saken ble drøftet på møte i EØS-komiteen 7. juli, samt i møte mellom Kommisjonen og norske myndigheter 15. september. Kommisjonen har ikke kunnet påpeke at WTO-regelverket berøres, eller at det foreligger konkrete brudd på EØS-avtalens bestemmelser, men hevder at forslaget strider mot EØS-avtalens generelle målsetting om liberalisering av handel med landbruksvarer og forutsetning om at det ikke skal innføres nye restriksjoner på denne handelen.

Som bakgrunn for vurderingen av forholdet til EØS-avtalen, vil jeg peke på at også EU har et eget regelverk for utenlands bearbeiding. Ved endringer av EUs regelverk har verken Norge eller andre EØS-land vært konsultert av Kommisjonen.

Regjeringen legger altså til grunn at denne saken er et nasjonalt anliggende, og at EØS-avtalen ikke legger restriksjoner på partene. Etter vår vurdering vil det ikke være avtalerettslig grunnlag for eventuelle konkrete reaksjoner fra EUs side.

Avslutningsvis vil jeg minne om at landbrukspolitikken er utenfor EØS-avtalen, og at handel med landbruksvarer kun i beskjeden grad reguleres av EØS-avtalen. Etter artikkel 19 i EØS-avtalen skal liberalisering skje innenfor rammene av den nasjonale landbrukspolitikken, jf. EØS-målsettingen nevnt ovenfor. Jeg vil på landbruksområdet basere politikken på hva som defineres som våre nasjonale interesser slik de er nedfelt av Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 78**Innlevert 19. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 1. november 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I siste nummer av Politiforum sier leder av PDMT at et firma ved navn Safety & Security Service AS (S&SS) er useriøse fordi det har henvendt seg til POD i forbindelse med en konkurranse om offentlige anskaffelser. S&SS opplyser at grunnen for henvendelsen til POD var at man ikke fikk svar på henvendelser direkte til PDMT.

Mener statsråden at det er god forretnings- og forvaltningsskikk å offentlig omtale en leverandør som useriøs på dette grunnlaget, og hvilken annen fremgangsmåte mener statsråden burde vært benyttet i så fall?»

BEGRUNNELSE:

I Politiforum nr. 10 er det en artikkel om nye våpen og konflikter rundt slike anskaffelser. At lederen av PDMT går ut på denne måten, samtidig som det pågår en rettstvist er etter mitt skjønn, ikke nødvendigvis spesielt fornuftig. Alle er enige om at politiet bør få best mulig utstyr, men spørsmålet er om denne uttalelsen er med på å bidra til å sette fokus på det viktigste, nemlig våpen til politiet og ikke krangel om ulike oppfatninger.

Svar:

Politiets data- og materielltjeneste (PDMT) er politi- og lensmannsetatens innkjøpsorgan for politioperativt materiell og har fått ansvar for kontraktsforhandlinger ved anskaffelser av varer og tjenester til etaten. PDMT er direkte underlagt Politidirektoratet.

Norsk politi skal innen 2008 skifte ut samtlige av sine enhåndsvåpen (revolver) med nye pistoler, jf. St.prp. nr. 1 (2006-2007). Politidirektoratet opplyser

at PDMT i den forbindelse gjennomførte en anbuds-konkurranse i 2005/2006. Kontrakten ble todelt med leveranse til politiets ordinære personell v/Heckler & Koch GmbH og leveranse til politiets spesialpersonell ved Safety & Security Service AS (S&SS).

S&SS brakte i ettertid kontraktsavgjørelsen inn for Oslo tingrett med krav om tildeling av kontrakten til politiets ordinære personell, uten å få medhold. S&SS har anket Tingrettens avgjørelse inn for Lagmannsretten, og PDMT antar at denne vil behandles tidlig 2008.

Politidirektoratet opplyser videre at det under behandlingen av anbudsprosessen i Oslo tingrett ble avdekket en feil i PDMTs beregninger av leveransetilbudene, en feil som senere viste seg også å ha innvirkning på rangeringen av tilbyderne for områdene livvakt og beredskapstropp (politiets spesialpersonell). Dette medførte at anbudskonkurransen for våpen til politiets spesialpersonell, som var tilbudt S&SS, ble avlyst. Det vil ikke bli tatt stilling til en ny anbudskonkurranse for våpenleveranse til politiets spesialpersonell før endelig domsavsigelse foreligger.

PDMT opplyser til Politidirektoratet at det har vært løpende kontakt med S&SS gjennom hele saken, herunder informasjon om kontraktsavlysning og begrunnelse, og at samtlige henvendelser fra S&SS er besvart. Det er også PDMTs vurdering at anbudskonkurransen er fulgt i henhold til gjeldende regelverk og god forretningsskikk.

Når det gjelder direktøren for PDMTs uttalelse i Politiforum om hva som er god forretnings- og forvaltningsskikk, har jeg ikke - ut fra de faktiske opplysninger som er gjengitt - grunnlag for å trekke noen konklusjoner.

SPØRSMÅL NR. 79**Innlevert 19. oktober 2006 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen****Besvart 26. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å oppfylle Stortingets vedtak og Soria Moria-erklæringens målsetting om å flytte alle unge funksjonshemmede ut av eldre-institusjon?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har siden siste halvdel av 90-tallet gitt en rekke pålegg om at unge funksjonshemmede skal ut av eldreinstitusjoner innen 2005. Målet er ikke nådd.

Fra sosialkomiteens behandling av Resultater og erfaringer fra Regjeringens handlingsplaner for funksjonshemmede og veien videre, jf. St.meld. nr. 34 (1996-97) og Innst. S. nr. 114 (1997-98):

Komiteen kan ikke si seg fornøyd med den lave takten i utskrivning av unge funksjonshemmede fra syke- og pleiehjem, og vil henstille til Regjeringen å fremme forslag til tiltak, slik at alle unge uføre, som i dag oppholder seg i eldreinstitusjoner, og som ønsker å flytte ut, får flytte ut innen år 2005, og at ikke nye unge uføre, i samme tidsrom, flyttes inn i eldreinstitusjoner dersom de ikke ønsker det.

Komiteen mener mye kan gjøres for å bedre den praktiske tilretteleggingen for funksjonshemmede, både når det gjelder forhold i bolig og hjelp i daglige funksjoner, og muligheter til å delta i arbeidslivet og fritidstilbud.

Fra behandlingen av St.prp. nr. 60 (2004-2005), kommuneøkonomiproposisjonen for 2006 - anmodningsvedtak 524:

1. Stortinget ber Regjeringen påse at det utarbeides individuell plan etter helse- og sosiallovgivningen for utflytting av unge funksjonshemmede fra eldreinstitusjon. Utflyttingen må tidfestes.
2. Stortinget ber Regjeringen vurdere eventuelle virkemidler for å stimulere til utflytting av unge funksjonshemmede fra eldreinstitusjon, herunder gjeninnføring av tilskudd.

Fra Regjeringens verdigrunnlag fra Soria Moria:

Regjeringen vil oppfylle målet om utflytting av unge funksjonshemmede fra eldreinstitusjon.

På Gjøvik, en kommune styrt av Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, har hovedutvalg for omsorg vedtatt å flytte avlastningstilbudet for 10 unge utviklingshemmede fra en egen avlastningsbolig og til en aldersinstitusjon.

Svar:

Jeg er opptatt av at ingen unge personer med nedsatt funksjonsevne mot sin vilje bør bo i institusjoner beregnet for eldre. Unge personer med nedsatt funksjonsevne bør få et mest mulig selvstendig liv selv om de er sterkt hjelpetrengende.

Valnesfjord helsesportssenter gjennomførte i 2004 på vegne av departementet en kartlegging som viste at det var 132 personer under 50 år bosatt i alders- og sykehjem. Kommunene som hadde unge i sykehjem, ble i 2005 fulgt opp av fylkesmannen. Gjennomgangen viste at det var 12 personer som ønsket et alternativt botilbud uten at det forelå plan for utflytting. Disse 12 personene ble så etter fylkesmannens gjennomgang spesielt fulgt opp. Etter departementets vurdering fikk alle som var bosatt i alders- eller sykehjem ved denne kartleggingen tilstrekkelig

oppfølging slik at utflytting vil skje. Tidspunkt for utflytting må vurderes individuelt (jf. omtale av anmodningsvedtak 524 i St.prp. nr. 1 (2005- 2006) Helse- og omsorgsdepartementet).

Departementets "egne" kartlegginger i 2002 og 2004 har vist noe avvikende tall i forhold til offisiell statistikk fra Statistisk sentralbyrå. Det videre oppfølgingsarbeidet er derfor fra 2006 basert på tall fra KOSTRA-rapporteringen. Foreløpige tall pr. 31. desember 2005 fra Statistisk sentralbyrå, offentliggjort 15. juni 2006, viser at 191 beboere under 50 år er innskrevet for langtidsopphold i institusjoner for eldre og funksjonshemmede. Av disse var 129 beboere i alders- og sykehjem. Dette er en klar nedgang i forhold til antallet i 2004, hvor det ifølge KOSTRA-rapporteringen var 164 personer under 50 år innskrevet for langtidsopphold i alders- og sykehjem (endelige tall).

Med utgangspunkt i KOSTRA-rapporteringen har fylkesmennene i 2006, som i 2005, fulgt opp kommuner som har unge personer under 50 år bosatt i alders- eller sykehjem. Gjennomgangen viser at det er rundt 5-8 personer som ønsker et annet botilbud, og hvor det ikke foreligger plan for utflytting. Gjennomgangen viser også at det er et større antall beboere i 2005 som nå får utarbeidet individuell plan. Fylkesmannen vil høsten 2006 følge opp kommuner hvor vedkommende beboer ønsker et annet botilbud, og hvor det ikke foreligger plan for utflytting. Fylkesmennene har frist til å avgi rapport til Sosial- og helsedirektoratet innen 15. november 2006.

Som oppfølging av en rapport utarbeidet av Sosialdepartementet i samarbeid med brukerorganisasjonene desember 2003, er det opprettet en kontaktgruppe med representanter fra Norges Handikapforbud, Funksjonshemmedes Fellesorganisasjon, KS, Sosial- og helsedirektoratet og Helse- og omsorgsdepartementet. Kontaktgruppen skal følge utviklingen på området og komme med forslag til tiltak.

Jeg tror at vi i enkelte tilfeller må akseptere at unge personer for en kort periode bor i alders- eller sykehjem. Dette for at kommunen i samarbeid med brukeren og pårørende skal få tid til å utarbeide et godt tjenestetilbud. Det som er viktig, er at prosessen med å utarbeide individuell plan kommer i gang så snart som mulig. Den individuelle planen bør inneholde plan for utflytting for de som ønsker det.

Når det gjelder finansiering av tjenestetilbudet, vurderer jeg toppfinansieringsordningen for ressurskrevende brukere som hensiktsmessig for å sikre unge personer et godt tjenestetilbud. Ordningen innebærer at merkostnadene knyttet til å gi en ung funksjonshemmet et tilbud utenfor eldreinstitusjon, reduseres betydelig. Videre har Regjeringen både i 2006 og i forslaget til budsjett for 2007 styrket kommunenes frie inntekter. Dette er midler som vil bidra til å gi et tilpasset tjenestetilbud til denne målgruppen.

SPØRSMÅL NR. 80**Innlevert 19. oktober 2006 av stortingsrepresentant Lars Sponheim****Besvart 27. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I forbindelse med behandlingen av Innst. S. nr. 190 (2004-2005) bad et samlet storting Regjeringen vurdere om et system med snudd avregning kan innebære forenkling av merverdiavgiftssystemet ved import for næringslivet og myndighetene, og legge dette frem for Stortinget på egnet måte i løpet av 2006.

Når og i hvilken form kan Stortinget forvente Regjeringens vurdering?»

BEGRUNNELSE:

En rapport som KPMG og Bedriftsforbundet la fram i 2005 viser at det kan være 330 mill. kr å spare ved å fjerne importmomsen, dvs. å legge om systemet slik at importmomsen beregnes og fradragsføres i samme omsetningsoppgave, ved såkalt "snudd avregning". Ifølge rapporten bruker staten minimum 100 mill. kr og næringsdrivende minimum 230 mill. kr i året til å administrere ordningen med importmoms på varer. Momsregistrerte næringsdrivende innbetalte minst 66,9 mrd. kr i importmoms på varer til Tollvesenet i 2004. Samme beløp betalte avgiftsmyndighetene tilbake til de samme næringsdrivende etter gjennomsnittlig 35 dager. Denne pengeflyttingen berører om lag 24 000 næringsdrivende.

Ordningen er spesielt belastende for små og ny-startede bedrifter. De må betale importmoms kontant ved fortolling, før varen er solgt, mens det kan ta inntil 50 dager før de får importmomsen tilbake. Det tærer på likviditeten, samtidig som små bedrifter har forholdsvis størst administrativ belastning med ordningen.

En av mange næringsdrivende som har vært i kontakt med undertegnede, kan fortelle at hans firma som driver med innleie av brukte mobile kraner har

tapt flere oppdrag på grunn av likviditetsproblemer knyttet til importmoms (som i dennes tilfelle naturlig nok er betydelig) og manglende vilje til samarbeid mellom tollkasserer og fylkesskattekontor.

Endring av ordningen vil også skape likere vilkår i forhold til næringsdrivende i EU. EU-landene kan fritt velge ordningen med "snudd avregning" ved import fra tredjeland, og land som Belgia, Nederland, Luxembourg, Østerrike og Danmark bruker den allerede.

Det haster derfor med en avklaring på disse spørsmålene slik et samlet storting har bedt om.

Svar:

På bakgrunn av Stortingets anmodningsvedtak satte Finansdepartementet i oktober 2005 ned en intern arbeidsgruppe for å vurdere konsekvensene av en omlegging til snudd avregning ved innførsel av varer. Fristen for gruppen var opprinnelig mai 2006, men arbeidet har vist seg å være mer omfattende enn forventet. Jeg vil først understreke at spørsmålet om snudd avregning innebærer en forenkling av merverdiavgiftssystemet ved innførsel vil avhenge av hvordan ordningen utformes, og de landene i EU som i dag har et slikt system har utformet det på ulike måter.

Som det framgår av omtalen i St.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte-, avgifts- og tollvedtak avsnitt 3.2.4 er arbeidsgruppen nå imidlertid i ferd med å slutføre rapporten, og Finansdepartementet tar sikte på å sende rapporten på høring i løpet av 2006. På bakgrunn av anbefalingene i rapporten og høringsinstansenes uttalelser vil departementet legge saken fram for Stortinget. Et siktemål er at saken omtales i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2007.

SPØRSMÅL NR. 81**Innlevert 19. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 27. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt spørsmål nr. 1074 til skriftlig besvarelse, datert 21. juni 2006, om kostnaden rundt omregistrering av kjøretøy, samt bl.a. VG-oppslag

29. juli 2006, side 10. Til min forundring og skuffelse har statsråden ikke tatt tak i omregistreringsavgiften til tross for man nå kjenner til både utgiftene knyttet til jobben og pengene man inndriver.

Sier statsråden seg enig i at omregistreringsavgiften rammer folk flest, og når vil statsråden foreslå kutt i denne urettferdige avgiften?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser også til gårsdagens spørretime der stortingsrepresentant Ulf Leirstein etterlyser denne oppryddingen. Da svarte statsråden blant annet: "[...] jeg er helt sikker på at det gir et mye bedre utgangspunkt for at folk har respekt for å betale skatter og avgifter, hvis man vet at når det skal betales gebyr for noe, er det i forhold til den tjenesten man faktisk får, og at det ikke ligger noen snikskatter der som egentlig finansierer noe annet." Det er undertegnede helt enig i.

Det ble i sommer sagt fra statsråden at kartleggingen av kostnadene for tjenestene staten utfører, ville bli lagt frem i statsbudsjettet til høsten. Videre har statsråden gjentatte ganger lovet en full opprydding og kutt i disse skjulte avgiftene. Ettersom vi nå allerede vet hva staten tar seg betalt for omregistrering av kjøretøy, og hva det koster staten, burde man etter min mening helt klart ha kuttet kraftig i denne avgiften nå.

Viser for øvrig til spørsmål nr. 1014 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde om definisjonen av hva som utgjør en skatt og hva som utgjør en avgift. I den forbindelse skriver statsråden blant annet:

"I tillegg til fiskale skatter (Herunder fiskale avgifter) har man gebyrer og sektoravgifter. For disse gjelder ikke tidsbegrensningen i Grunnloven § 75 bokstav a. Med gebyr menes betaling for offentlige

ytelser, mens en sektoravgift er en avgift som med hjemmel i lov blir fastsatt og forvaltet av de ulike departementene. Disse avgiftene skal normalt finansiere bestemte tiltak og har derfor et visst slektskap med gebyrene."

Jeg vil anta at omregistreringsavgiften er et gebyr eller en sektoravgift. Det hadde vært fint om statsråden vil presisere om omregistreringsavgiften er et gebyr eller en sektoravgift, og begrunne dette.

Svar:

Som påpekt i mitt brev 19. juni 2006 er omregistreringsavgiften en fiskal avgift, hvis primære formål er å skaffe inntekter til statskassen. I så måte kan omregistreringsavgiften sammenlignes med merverdiavgiften. Det kan i denne sammenheng nevnes at omregistreringsavgiften i sin tid ble innført istedenfor å innføre merverdiavgift på brukte kjøretøy. Omregistreringsavgiften er altså verken et gebyr, hvor innbetalingen er et vederlag for en konkret ytelse, eller en sektoravgift, hvor det vil finnes en sammenheng mellom innbetalingen og bruken av pengene. Hva det koster å gjennomføre en omregistreringsforetning har derfor ingen betydning for hvorvidt størrelsen på omregistreringsavgiften er rimelig eller ikke. Det blir et spørsmål om hvordan staten skal hente de inntekter som trengs for å dekke inn statens utgiftsside.

Jeg viser for øvrig til at Regjeringen i statsbudsjettet for 2007 varsler at vi vil vurdere å fjerne dagens omregistreringsavgift og erstatte denne med en flat avgift på et lavt nivå, sammen med merverdiavgift på avansen for omsetning av brukte kjøretøy.

SPØRSMÅL NR. 82

Innlevert 20. oktober 2006 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 27. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Ifølge TV2-nyhetene 19. oktober 2006 vil Universitetssykehuset Nord-Norge innføre 4-dagers uke fordi de er pålagt å behandle færre pasienter.

Medfører dette riktighet, og hva vil statsråden gjøre for å sørge for at pasienter i Nord-Norge ikke får redusert sitt sykehus tilbud?»

Svar:

Jeg legger til grunn at Helse Nord RHF og underliggende helseforetak vil sikre at pasienthensyn vil bli ivaretatt på en god måte i det omstillingsarbeidet som må finne sted.

Jeg vil først vise til at Helse Nord i 2006 samlet sett har en vekst i pasientbehandlingen. Regnet i DRG-poeng har veksten vært 6 pst. på Universitetssykehuset Nord-Norge HF og 2 pst. i hele regionen. Befolkningen i landsdelen har fått et bedret tilbud på flere områder, eksempelvis geriatri, rehabilitering, tilbud til andre kronikere m.m. Det hjertemedisinske tilbudet er forbedret, og ambulansetjenesten er i positiv utvikling. Det har vært økt satsing på forskning.

Veksten har imidlertid vært større enn de økonomiske ressurser Stortinget har stilt til rådighet. Helse Nord ligger i 2006 an til å få et negativt avvik i forhold til det økonomiske styringsmål på om lag 280 mill. kr. Det foreløpige budsjettarbeid for 2007 viser

at omstillingsutfordringen for dette året vil være i samme størrelsesorden. Årsakene til dette er flere. Særlig viktig synes å være at Helse Nord har hatt en vekst i antall ansatte tilsvarende om lag 475 årsverk fra 2005 til 2006, hvorav 250 årsverk er utover satsingen på særlig prioriterte områder.

Helseforetakene i Helse Nord er gjennom egne vedtak i foretaksmøter, den 7. september 2006 pålagt å gjennomføre tiltak som bringer kostnadsnivået tilbake til 2005-nivå. I foretaksmøtet ble det gjort følgende vedtak:

1. Foretaksmøtet ser svært alvorlig på den økonomiske situasjonen i Universitetssykehuset Nord-Norge HF som fremstår med betydelige negative avvik i forhold til etablerte og fastholdte styringsmål.
2. For å redusere underskuddet i 2006 skal
  - a. det gjennomføres innkjøps- og ansettelsesstopp så langt det er forsvarlig.
  - b. bemanning reduseres tilbake til nivå for 2005 korrigert for nye funksjoner og oppgaver.
  - c. det interne økonomiansvaret strammes opp og presiseres.
  - d. kvaliteten på månedsrapporteringen bedres og inkludere analyser av den faktiske situasjonen, samt beskrive tiltak og strategier for å oppnå vedtatte mål.
3. Helseforetakstyrets vedtatte tiltaksplan for å begrense underskuddet skal gjennomføres. Rapportering pr. 2. tertial skal utvides til å beskrive hva

som er iverksatt og at ansvarlig person for gjennomføring er identifisert.

4. Det skal utarbeides realistiske tiltak som sikrer at budsjett 2007 er i balanse.
5. Helseforetaket skal justere sin aktivitet i henhold til styringsmålet i bestillerdokumentet både med hensyn til volum og prioriteringer mellom fagområdene.

Universitetssykehuset Nord-Norge HF er nå i gang med å planlegge de interne endringene. Tiltakene er foreløpig ikke vedtatt.

Reduserte kostnader vil både oppnås gjennom mer effektiv drift og tilpasninger i kapasitet og forbruk av ressurser. I stedet for å redusere antall sengeposter utreder Universitetssykehuset Nord-Norge HF nå at det legges opp til en drift hvor den planlagte aktivitet konsentreres til ukens fire første dager. Det er mindre planlagt aktivitet ved mange norske sykehus på fredager enn de øvrige virkedagene. Ved å koordinere den interne driften, legge om turnusordninger etc. vil dette bidra til å redusere kostnadene og sikre effektiv drift..

Gjennomføringen av endringen skal behandles av styret for Universitetssykehuset Nord-Norge HF. Eventuelle konsekvenser for Helse Nord RHF's sørge-for-ansvar skal behandles av styret i Helse Nord RHF. Helse Nord presiserer at øyeblikkelig-hjelp-funksjonen vil bli ivaretatt som normalt. Pasienter med alvorlig sykdom vil få tilbud i tråd med prioriteringsforskriftens bestemmelser.

SPØRSMÅL NR. 83

Innlevert 20. oktober 2006 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 26. oktober 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Samferdselsdepartementet er i ferd med å inngå en ny rammeavtale med NSB AS om kjøp av transporttjenester med tog i Norge.

Vil statsråden sørge for at den nye avtalen innebærer krav om universell utforming, slik at jernbanetilbudet her i landet blir tilgjengelig for alle?»

Svar:

Dagens rammeavtale med NSB AS om kjøp av persontransport med tog, som utløper i år, inneholder ingen krav vedrørende universell utforming og til-

gjengelighet. Avtalen ble inngått under Bondevik II-regjeringen høsten 2002.

Samferdselsdepartementet forhandler nå om ny rammeavtale med NSB som skal gjelde fra 2007. Partene har ennå ikke ferdigforhandlet hovedprinsippene, og det er derfor for tidlig å si noe om enkeltkrav i avtalen.

Jeg kan imidlertid allerede nå meddele at jeg vil sørge for at det vil bli stilt krav om tilgjengelighet og universell utforming i rammeavtalen. Samferdselsdepartementet legger blant annet opp til at det stilles krav om at NSB ved planlegging og gjennomføring av persontransporten, skal ta hensyn til prinsippene

fastsatt i St.meld. nr. 40 (2002-2003) Nedbygging av funksjonshemmende barrierer. Som et annet eksempel kan det nevnes at det legges opp til at det vil kreves at NSB må presentere forhold som er relevante for universell utforming for Kontaktgruppen for funksjonshemmede på tog (jf. St.meld. nr. 24 (2003-

2004) Nasjonal transportplan 2006-2015) og innhente gruppens vurdering forut for at større investeringsbeslutninger tas.

Jeg vil komme tilbake til Stortinget om hovedprinsippene i rammeavtalen før avtalen undertegnes.

SPØRSMÅL NR. 84

Innlevert 20. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 30. oktober 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Statsråden har flere ganger understreket at Norge har et moralsk ansvar for å gjennomføre klimatil- tak innenlands, og ikke kjøpe seg fri gjennom kvoter. Estimerer tilsier at norske klimagassutslipp i 2012 vil være ca. 63 mill. tonn, mot 75 mill. tonn uten noen tiltak de siste årene. Halvparten av nødvendige utslippsreduksjoner for å oppfylle Kyoto er dermed gjennomført innenlands. Norsk næringsliv har tatt ansvar.

Tillater Kyotoavtalen Norge å oppfylle øvrige klimaforpliktelser gjennom utenlandske tiltak (kvoter/investeringer)?»

Svar:

Kyotoprotokollen fastslår at oppfyllelse av utslippsforpliktelsen gjennom ervervelse av kvoter gjennom Kyotomekanismene skal være et supple-

ment til nasjonale tiltak. Protokollen kvantifiserer ikke hva som ligger i begrepet supplement.

Denne regjeringen har slått fast at utslippsforpliktelsen under Kyotoprotokollen skal oppfylles gjennom en kombinasjon av nasjonale tiltak og bruk av Kyotomekanismene slik protokollen legger opp til, der en betydelig del av utslippsreduksjonene skjer gjennom nasjonale tiltak (jf. St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006) Om endring av St.prp. nr. 1 om statsbudsjettet 2006).

Regjeringen legger opp til en bred tilnærming for å redusere de nasjonale utslippene av klimagasser. Vi vil komme tilbake til Stortinget med forslag til ytterligere tiltak som vil redusere utslippene i Norge blant annet i en stortingsmelding i 2007 om sektorvise klimahandlingsplaner. Behovet for ytterligere tiltak må også sees i et langsiktig perspektiv utover 2012.

SPØRSMÅL NR. 85

Innlevert 20. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 26. oktober 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Ifølge oppslag i Teknisk Ukeblad (nettutgave 20. oktober) mener statsråden "det ikke har kommet nok ny produksjon fordi systemet ikke har stimulert til ny kraftutbygging. Derfor er Regjeringen i gang med å evaluere energiloven for å se på muligheten for en sterkere politisk styring av kraftverkene". Samtidig foreligger det over 300 søknader om kraftkonse-

sjon. Regjeringspartiene har ikke vært konkrete på hva i energiloven som er feil.

Mener statsråden at energiloven er årsaken til lang ventetid og høy fare for avslag på søknader?»

BEGRUNNELSE:

I brev fra statsråden til Fremskrittspartiets og Høyres stortingsgrupper vises det til at en rekke

kraftprosjekter har blitt avslått/reduert av Stortinget/Regjeringen. I tillegg ligger over 300 søknader til konsesjonsbehandling. Regjeringen vedtok vern av Vefsna i regjeringserklæringen, og prosjekter for oppgradering/oppussing av eksisterende vannkraftverk møter motstand pga. vernevedtak. På den bakgrunn er ikke energiloven det store problemet, men tvert imot den politiske behandlingen av de søknader som fremmes.

Svar:

Ifølge Soria Moria-erklæringen vil Regjeringen foreta en evaluering av energiloven. Blant annet skal lovens betydning for kraftbalansen, strømprisene og strukturen i kraftbransjen gjennomgås med sikte på endringer som kan sikre bedre utnyttelse av eksisterende produksjon i tillegg til ny kraftproduksjon. Regjeringen vurderer nå hvordan dette skal følges opp.

Utbygging av alle typer anlegg for energiproduksjon medfører naturinngrep og er ofte omstridt. I konsesjonsbehandlingen skal alle sider av saken vurderes, og alle interesser skal bli hørt. Det kreves tid og ressurser for å gjennomføre forsvarlige, helhetlige vurderinger, og gjennomføre prosesser som blant annet inkluderer konsekvensutredninger, høringer, fol-

kemøter og befaringer innenfor lovfastsatte krav. Vi må være sikre på at beslutningene som treffes baseres på godt nok grunnlag, slik at de står seg for ettertiden.

I statsbudsjettet for 2007 er det forutsatt at NVE skal prioritere konsesjonsbehandling og arbeid knyttet opp mot forsyningssikkerhet. Dette innebærer at saksbehandlerkapasiteten skal økes.

I tillegg har NVE det siste året gjennomført flere tiltak for å forenkle og effektivisere konsesjonsbehandlingen, blant annet gjennom utlegging av veiledningsmateriell og søknadsmaler for små vannkraftverk på Internett. Den interne saksbehandlingen vil også i 2007 være gjenstand for effektiviseringstiltak.

Hvorvidt gjennomsnittlig saksbehandlingstid vil gå ned, vil også avhenge av antallet nye meldinger og konsesjonssøknader innen småkraft, vindkraft og kraftledninger sett i sammenheng med prosjektenes kompleksitet og konfliktgrad.

Om tillatelse til kraftutbygging skal gis eller ikke, beror etter energi- og vannressurslovgivningen på skjønnsmessige vurderinger utøvd av skiftende regjeringer og stortingsflertall over mange år. Beslutningene beror derfor i stor grad på den politikk som til enhver tid føres, og ikke av selve energi- og vannressurslovgivningen.

SPØRSMÅL NR. 86

Innlevert 20. oktober 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 30. oktober 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Stortinget fulgte i vår opp initiativet fra tidligere fiskeri- og kystminister Svein Ludvigsen om å kartlegge sikringsomfanget vedrørende ubåtvraket "U-864", som er lokalisert utenfor Fedje.

Hva er status for arbeidet med å sikre mot kvikk-sølvforurensning fra ubåtvraket?»

BEGRUNNELSE:

Etter forslag fra regjeringen Bondevik II bevilget Stortinget 14,7 mill. kr til undersøkelser ved vraket.

Høyre støttet at det ble bevilget 28 mill. kr ekstra for å gjøre ytterligere undersøkelser ved stortingsbehandling i vårsesjonen, jf. St.prp. nr. 48 (2005-2006) og Innst. S. nr. 155.

Høyre understreket at det ikke er noen tid å miste, og hadde gjerne sett en raskere fremdrift i arbeidet med undersøkelsene. Vraket representerer en trussel for miljøet generelt og tilliten til norsk sjømat spesi-

elt. Det ble derfor også bedt om at Regjeringen senest i forbindelse med budsjettet for 2007 kommer til Stortinget med et forslag til løsning. Så synes ikke å ha skjedd. Dette er bekymringsverdig. Undersøkelser har vist sterkt forurensede områder rundt vraket. Kystdirektoratet vurderer faren for ytterligere forurensning som stor og tilrår at det må settes i gang tiltak for å fjerne forurensningsfaren ved vraket.

Det er ønskelig at statsråden utdypet hva som er blitt gjort fra de ovennevnte 28 mill. kr ble stilt til rådighet til nå, og hva som er arbeids- og tempoplanen for det som skal skje fremover.

Svar:

I St.prp. nr 48 (2005-2006) fremmet Regjeringen forslag om en tilleggsbevilgning på 28 mill. kr for å dekke kostnader ved ytterligere undersøkelser av vraket av "U-864".

Bakgrunnen for dette forslaget var at Kystverket,

også etter at undersøkelser som ble gjennomført på og ved vraket i 2005, fremdeles manglet viktig kunnskap for å kunne gi en faglig forsvarlig anbefaling om fjerning av forurensningsfaren fra vraket.

De nye undervannsundersøkelsene og -arbeidene på og ved vraket var av et slikt omfang at dette arbeidet måtte lyses ut på anbud i EØS-området. Dette ble gjort så tidlig som praktisk mulig i vår, og parallelt med at bevilgningsforslaget i St.prp. nr. 48 ble fremmet for Stortinget. Kystverket inngikk kontrakt om disse arbeidene medio juli, og etter nødvendige forberedelser startet arbeidene opp i begynnelsen av september.

Det fysiske feltarbeidet ved vraket er nylig avsluttet og Kystdirektoratet karakteriserer dette som

vellykket. Geologien i området, bunnens beskaffenhet, den ytre avgrensningen for forurensede sedimenter er nå kartlagt og det er gjort nærmere undersøkelser av selve vraket.

Kystverket er i ferd med å utarbeide en faglig anbefaling om videre håndtering med sikte på å fjerne forurensningsfaren fra vraket, i tråd med avtalt tidsplan. Det er viktig at relevante fagmyndigheter og -miljøer trekkes inn i dette arbeidet, og Kystverket avventer fortsatt viktig elementer i beslutningsgrunnlaget fra relevante instanser.

Basert på dette tar jeg sikte på å legge fram en anbefaling for Stortinget om videre håndtering av vraket "U-864" og fjerning av forurensningsfaren ved Fedje i løpet av vårsesjonen 2007.

SPØRSMÅL NR. 87

Innlevert 20. oktober 2006 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 2. november 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Store deler av befolkninga som betaler NRK-lisens mottek i dag ikkje signaler i det heile, eller mottek svært dårlege signaler, slik at dei kan sjå NRK2-programma. Sjølv om desse ikkje har moglegeheit til å sjå NRK2-programma må dei betale full lisensavgift. Dette betyr at dei betalar for ei vare dei ikkje får, eller som er svært dårleg.

Vil statsråden ta initiativ til at dei som ikkje kan sjå NRK2 eller må kjøpe parabolantenne, eller anna utstyr for å få sjå NRK2, får redusert lisensavgifta?»

Svar:

Det går fram av kringkastingslova, føresegner om fjernsynsmottakarar og Stortingets årlege budsjettvedtak at den som har, eventuelt låner eller leiger ein fjernsynsmottakar, skal betale kringkastingsavgift. Eg viser særleg til § 1 første ledd i føresegner om fjernsynsmottakarar, der det heiter at:

"Den som har (bl.a. også den som låner eller leier) fjernsynsmottaker plikter å betale den kringkastingsavgift som til enhver tid er fastsatt av Stortinget."

Det avgjerande er såleis om ein har fjernsynsmottakar.

Stortinget drøfta 26. mai 2000 eit framlegg om reduksjon i kringkastingsavgifta for dei som ikkje kan ta inn NRK2, jf. Innst. S. nr. 189 (1999-2000). Framlegget vart ikkje vedteke.

Ved kongeleg resolusjon 2. juni 2006 fekk Norges Televisjon AS løyve til å byggje ut og drive eit digitalt bakkenett for fjernsyn. Det går fram av vilkåra for løyvet at NRKs kjernetilbod, mellom anna NRK2, skal vere tilgjengeleg utan betaling og ha lik dekning. Vidare er det stilt krav om at det digitale bakkenettet skal ha ein dekningsgrad på minst 95 pst. av den norske befolkninga, og at det skal byggjast ut slik at det når huslydar som ligg i såkalla satelittskugar, det vil seie at dei ikkje har dekning frå satellitt. Dette inneber at heile befolkninga skal kunne ta imot NRKs kjernetilbod, anten frå det digitale bakkenettet eller frå satellitt. Det skal skje ei gradvis regional utbygging av det digitale bakkenettet slik at det blir lansert i dei første regionane i 3. kvartal i 2007, og med full landsdekning i 4. kvartal 2008.

SPØRSMÅL NR. 88**Innlevert 20. oktober 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 3. november 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Regjeringen har lansert "prosjektfinansiering" som et alternativ til OPS, og i Soria Moria-erklæringen heter det at Regjeringen vil utrede prosjektfinansiering for sammenhengende utbygging og modernisering av nye vei- og jernbanestrekninger. I statsbudsjettet for 2007 sier Regjeringen at "intensjonen med prosjektfinansiering kan nås innenfor gjeldende budsjettprinsipper".

Kan statsråden forklare hvordan?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom media uttalte samferdselsministeren ved slutten av 2005 at hun var positiv til dette, og at stortingsflertallet hadde gitt henne i oppdrag å lansere prosjektfinansiering av konkrete nye vegger i statsbudsjettet for 2007.

I Stortingets debatt om samferdselsbudsjettet for 2006 ble det fra regjeringspartiet Arbeiderpartiet hevdet at prosjektfinansiering skal avløse OPS som finansieringsform. Det ble sagt at begge deler handler om å stille kapital til disposisjon, men at staten kan stille kapital til disposisjon på en billigere måte. Offentlig finansiering kan derfor gi en langt bedre økonomisk styring ved å gi lavere finanskostnader og lavere rente. "Dette vil vi nå utrede som et alternativ til OPS", ble det sagt fra regjeringspartiene.

I Gul bok St.prp. nr. 1 (2006-2007) er spørsmålet om prosjektfinansiering av samferdselsprosjekter særskilt omtalt på side 102-103. Finansdepartementet konkluderer med at "Regjeringen finner at investeringer i veg og jernbane fortsatt bør bevilges etter gjeldende budsjetteringsprinsipper, og at det således ikke etableres en ordning med lånefinansiering". Det heter videre at "Som nevnt ovenfor under omtalen av et mulig skille mellom drift og langsiktige investeringer i statens budsjettpolitikk kan lånefinansiering av investeringer vanskelig begrunnes ut fra økonomiske rasjonelle hensyn. Intensjonene med prosjektfinansiering, uttrykt som en metode for å sikre prosjektene en rasjonell utforming og fremdrift, kan nås innenfor gjeldende budsjettprinsipper".

Det ser derved ut som om Regjeringen selv skrinlegger sitt eget prosjekt i Soria Moria-erklæringen. Dette var åpenbart ment som et prosjekt som skulle sikre rasjonell utbygging og fremdrift av vei- og jernbaneprosjekter i Norge gjennom en endring i budsjetttrutinene og finansieringsmetode som Regjeringen ved tiltredelse mente var helt nødvendig. Det mener Regjeringen like åpenbart ikke lenger.

Det er derfor behov for en nærmere forklaring på hvordan ønsker og mål med endring i budsjettering og finansiering vedrørende investering i vei og jernbane likevel kan sikres uten bruk av prosjektfinansiering og uten bruk av OPS.

Svar:

Regjeringens vurderinger i spørsmålet om prosjektfinansiering av samferdselsprosjekter er det redegjort for i Gul bok 2007, pkt. 9.3 Budsjettering av investeringer.

Som redegjort for i Gul bok 2007, pkt. 9.3, kan begrepet prosjektfinansiering romme flere finansieringsformer, inkl. ordinære bevilgninger over statsbudsjettet. Størst fokus har det kanskje vært mot en ev. ordning med statlig lånefinansiering av veg- og jernbaneprosjekter. Etter å ha gjennomført en vurdering har Regjeringen kommet til at midler til investeringer i veg- og baneprosjekter fortsatt bør bevilges etter gjeldende budsjetteringsprinsipper. Det foreslås således ikke innført statlig lånefinansiering av samferdselsprosjekter.

Representanten Sortevik viser i begrunnelsen for spørsmålet til at prosjektfinansiering (og da ment med statlige lån) er brakt inn i debatten som et alternativ til OPS-prosjekter. Jeg vil understreke at hovedmotivasjonen for valg av OPS-modeller ikke er finansieringen i seg selv (privat lånefinansiering) men selve måten å organisere utbyggingsprosjektet på, der OPS-selskapet får ansvar både for selve utbyggingen og etterfølgende drift og vedlikehold av prosjektet/strekningen i f.eks. 25 år. Hensikten med dette er å gi OPS-selskapet stimulanser til rask og rasjonell utbygging, der det samtidig blir tatt hensyn til behovet for etterfølgende drift og vedlikehold. Der som finansieringskostnadene betraktes isolert, så er OPS-modeller mer kostbare for staten enn ordinære bevilgninger over statsbudsjettet. Begrunnelsen for valg av OPS i Norge må derfor være at summen av andre fordeler med slike løsninger overstiger høyere finanskostnader.

Stortinget har tidligere vedtatt at tre prøveprosjekter/-strekninger i vegsektoren skal gjennomføres med OPS. Som varslet i Samferdselsdepartementets St.prp. nr. 1 (2006-2007), pkt. 5.8, vil departementet nå gjennomføre en samlet vurdering av erfaringene med de tre OPS-prosjektene som er igangsatt i vegsektoren. Denne vurderingen vil danne grunnlag for å vurdere om og ev. hvordan slike ordninger kan be-

nyttes i framtiden. Regjeringen har følgelig ikke konkludert når det gjelder ev. videre bruk av OPS.

Det er neppe uenighet om at spørsmålet om prosjektfinansiering (og da tenkt med statlige lån) først og fremst har kommet på den politiske agendaen som et verktøy for å få til rasjonell gjennomføring av veg- og jernbaneprosjekter, og ikke minst for å få fulgt opp Stortingets vedtak ved behandlingen av Nasjonal transportplan (NTP) 2006-2009 (2015). Dette har bl.a. sin bakgrunn i at regjeringen Bondevik II ikke i noen av årene 2002-2005 var i nærheten av å følge opp med bevilgninger samlet til Statens vegvesen (SVV) og Jernbaneverket (JBV) i samsvar med nivået lagt til grunn under Stortingets behandling av NTP.

Det har tidligere ikke vært prioritert nok midler til veg/SVV og jernbane/JBV til å følge opp NTP, ikke minst har det vært vanskelig å få prioritert nok midler til et forsvarlig vedlikehold. I tillegg har det vært satt i gang relativt mange nye og spredte investeringsprosjekter med små startbevilgninger. Dette har medført store bindinger i kommende budsjetter og problemer opp mot rasjonell anleggsframdrift når bevilgningene i påfølgende år ikke er økt i samsvar med bindingene.

Som redegjort for i Gul bok 2007, pkt. 9.3, er begrepet prosjektfinansiering ikke synonymt med et opplegg der nye veg- og jernbaneprosjekter finansi-

eres med statlige lån. Det overordnede hensynet ved gjennomføringen av nye veg- og jernbaneprosjekter må være å sikre prosjektene rasjonell fremdrift, uavhengig av finansieringsmåte. God prosjektfinansiering og -gjennomføring sikres best gjennom et balansert forhold mellom bevilgningsnivået og omfanget av nye og igangsatte prosjekter. Regjeringen Stoltenberg II har som en flertallsregjering et godt utgangspunkt for å ivareta slike hensyn.

Gjennom budsjettforslaget for 2007 har Regjeringen styrket innsatsen på veg/SVV og jernbane/JBV med om lag 2,1 mrd. kr fra saldert budsjett 2006 og med om lag 2,5 mrd. kr fra Gul bok 2006 fremmet av regjeringen Bondevik II. Regjeringen har fulgt opp Stortingets NTP-vedtak for ett år/2007 for både SVVs budsjett og JBVs budsjett samlet. Det er første gang en regjering følger opp NTP-nivået for både veg og jernbane i et budsjettår. Samtidig har Regjeringen foreslått en helt nødvendig styrking av vedlikeholdet både for veg- og jernbanesektoren.

Regjeringen målsetting er fortsatt å følge opp Stortingets NTP-vedtak for 2006-2009 for både veg/SVV og jernbane/JBV i løpet av fireårsperioden i samsvar med Soria Moria-erklæringen. Med budsjettforslaget for 2007 har Regjeringen lagt et godt grunnlag for å få til dette.

SPØRSMÅL NR. 89

Innlevert 20. oktober 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 27. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Leverandørforeningen for helsesektoren tok høsten 2003 initiativ for å få til en standardisering av innkjøpsprosessene i helseregionene. Dette arbeidet ser ut til å ha stanset opp. En standardisering vil kunne gi helseregionene gevinster gjennom mindre byråkrati og lavere innkjøpskostnader, og leverandørene mer rettfærdig konkurranse og lavere administrasjonsutgifter.

Hva mener Regjeringen om prosjektet, og vil Regjeringen bidra til å standardisere innkjøpsprosessene i helseregionene?»

BEGRUNNELSE:

Leverandørforeningen for helsesektoren (LFH) hadde møte med Helse- og omsorgsdepartementet

om denne saken i februar 2005 og frokostmøte med sosialkomiteen i november 2004.

Forenklingspotensialet ligger i standardisering av anbudsprosesser og anbudsdokumenter til helseforetakene, regionalt og lokalt, en standardisering som er mulig å realisere som en konsekvens av sykehusreformen.

LFH mener at det er mulig å gjøre innsparinger for helsevesenet i 100-millionersklassen gjennom en slik forenkling. Man vil dessuten kunne unngå de fleste av de, hittil i år, ca. 40 KOFA-sakene mot helseforetak, og hva disse innebærer av ressursbruk hos klageren selv og advokatkostnader på begge sider.

Prosjektet som skulle føre frem til en standardisering, er imidlertid blitt dårlig fulgt opp, og den videre fremdrift synes usikker.

Svar:

De regionale helseforetakene legger ned et betydelig arbeid i å forenkle sine innkjøpsrutiner. Dette innebærer blant annet i størst mulig utstrekning å benytte standardkontrakter i anbudsprosessene.

De regionale helseforetakene eier i fellesskap Helseforetakenes Innkjøpsservice AS (HINAS). I regi av dette selskapet arbeides det med å etablere et felles konkurransegrunnlag for innkjøp hvor også Leverandørforeningen for helseforetakene er, og har vært, en viktig bidragsyter og initiativtaker.

Jeg er opptatt av hensiktsmessig standardisering

og forenkling på områder hvor dette er mulig, og hvor det vil innebære mindre administrasjon og besparelser for helseforetakene. I så måte synes det aktuelle prosjektet som et positivt initiativ. Men her er det selvsagt viktig at helseforetakene selv identifiserer behov og hensiktsmessige løsninger. Når det gjelder det aktuelle prosjektet er jeg gjort kjent med at arbeidet har vært stilt i bero i en periode, blant annet fordi en nå ønsker å se dette arbeidet i lys av veilederen som skal utarbeides for det nye regelverket for offentlige anskaffelser som skal tre i kraft fra 1. januar 2007.

SPØRSMÅL NR. 90

Innlevert 23. oktober 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 30. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I dag melder NRK tekst-tv at sykehuskøene igjen vokser og at grunnen til dette er uklar. Statssekretær Libak mener dette dreier seg om sesongsvingninger. I forslaget til statsbudsjett for 2007 vises det til at ventetidene fortsatt reduseres. Fremskrittspartiet har stadig påpekt at køene er økende og at dette særlig har vært en tendens etter at ISF ble redusert til 40 pst. med Arbeiderpartiets hjelp. Med de innstramninger som nå skjer i flere helseforetak, f.eks. Helse Nord, vil køene øke ytterligere.

Hva mener statsråden er årsaken til økte køer?»

BEGRUNNELSE:

Det meldes stadig om innskrenkninger, omlegging og sparing i helseforetakene. I går meldte RiTØ at de ville redusere aktiviteten til 4 dager i uken, noe som er helt uhørt, etter min mening. Dette vil naturligvis føre til at køene og ventetidene øker. Nå melder NRK tekst-tv i dag at køene allerede er i ferd med å vokse, noe Fremskrittspartiet lenge har hevdet vil bli resultatet. Å hevde at dette dreier seg om sesongsvingninger, slik statssekretær Libak nå gjør, må nærmest betegnes som komisk. Dersom sykehusene er utsatt for slike svingninger, må dette være noe som skjer årlig og burde i så fall være mulig å ta høyde for i en ansvarlig administrasjon. Med det forslaget til budsjett som er lagt frem for 2007 vil situasjonen bli ytterligere forverret slik jeg ser det fordi det finnes meget begrenset med friske midler. Det meste av økningen går til å dekke økte utgifter og nye oppgaver

for helseforetakene. Hvis statsråden ikke mener at ovennevnte er årsaken til at køene nå øker, blir det interessant å få vite hva statsråden mener er årsaken til økningen i sykehuskøene.

Svar:

Ventetidene innenfor somatikken er redusert vesentlig siden sykehusreformen ble iverksatt i 2002, fra et gjennomsnitt på 96 dager ved starten av 2002 til 70 dager ved seneste måling i 2006. Det har vært en økning på 3 dager i ventetider det siste året, men det har aldri vært behandlet flere pasienter enn nå, og antall ventende er stabilt. Aktivitetsveksten i perioden 2002 til 2005 har vært på 14 pst.

Foreløpige anslag for aktiviteten i 2006 tyder på at 15 000 flere pasienter blir behandlet sammenlignet med 2005. Denne høyere aktiviteten er videreført i Regjeringens forslag til statsbudsjett for 2007. Det behandles altså flere pasienter i 2006 enn i 2005. Samtidig vil jeg vise til at ISF-satsen er redusert fra 60 prosent i 2005 til 40 pst. i 2006.

Foreløpige tall viser at det har vært en reell nedgang i opphold på private kommersielle sykehus, men denne nedgangen er betydelig mindre enn økningen på offentlige og private ideelle sykehus. Antall opphold samlet har dermed økt. Det er så langt ikke grunnlag for å si at økningen i ventetider skyldes redusert bruk av private kommersielle aktører som noen har hevdet.

Data fra bl.a. SINTEF Helse viser at det er til dels store ulikheter i hvor effektivt sykehusene er drevet.

Det er mye å hente ved bedre organisering og drift i sykehusene og bedre oppgavedeling mellom sykehus, for å sikre best mulig utnyttelse av kapasiteten i helseforetakene med dertil reduksjon i ventetidene. Regjeringen ønsker at sentrale velferdsoppgaver først og fremst skal løses gjennom god ressursutnyttelse av det offentlige tjenestetilbudet, og har derfor begrenset bruken av private kommersielle aktører i 2006.

Norske sykehus har aldri hatt flere ansatte enn nå - antall årsverk har økt med 8,5 pst. fra 2002 til 2005. Mange helseforetak jobber planmessig og langsiktig med nødvendig omstilling for å tilpasse seg rammebetingelsene. Det skal imidlertid erkjennes at økono-

mistyringen og omstillingsevnen har vært altfor dårlig i enkelte helseforetak. Dette jobbes det med.

Regjeringen vil følge utviklingen nøye med sikte på å sikre at ventetidene holdes lave. Blant annet vil det bli lagt vekt på å stimulere til at ledig kapasitet i sykehusene blir utnyttet ved at pasienter benytter seg av retten til fritt sykehusvalg. Her vil blant annet pasienthjelpprosjektet i Hedmark gi nyttige erfaringer. Gjennom dette pilotprosjektet vil innbyggere i Hedmark få hjelp fra kommunen til å utnytte sine rettigheter til å få hjelp raskt når de trenger det, bl.a. gjennom aktivt å bruke retten til fritt sykehusvalg. Dette er et opplegg jeg ønsker å gjøre gjeldende for hele landet.

SPØRSMÅL NR. 91

Innlevert 23. oktober 2006 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 30. oktober 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Flere sykehus har spilleautomater stående lett tilgjengelig for personer som er til behandling for spilleavhengighet.

Hva vil statsråden gjøre for at sykehusene blir spillefrie soner?»

BEGRUNNELSE:

Det er en ekstra belastning for spilleavhengige å passere spilleautomater i vestibuler, slik det er på sykehuset bl.a. i Kristiansund og Molde, når en går til behandling for spilleavhengighet. Spilleavhengighet er et stort problem, kunnskapen og informasjon om dette har økt betraktelig. Det er derfor et stort paradoks at det fortsatt står automater rundt omkring på forskjellige sykehus. Håper at statsråden umiddelbart griper fatt i dette.

Svar:

Utplassering av spilleautomater i offentlige arealer er uheldig, og la det ikke være noen tvil om at Regjeringen tar problematikken knyttet til spilleavhengighet på alvor.

Helse- og omsorgsdepartementet har tidligere i år foretatt en kartlegging blant helseforetakene av hvor vidt utplassering av spilleautomater finner sted i sykehuslokaler pr. i dag, og om disse er plassert i selve sykehusarealene eller i tilknytning til kioskvirksomhet. Kartleggingen viste en positiv utvikling, og at

dette er grepet fatt i av helseforetakene; de fleste steder er det ikke denne type automater i sykehusene, og på flere sykehus hvor det tidligere har vært spilleautomater, har helseforetakene fått avviklet tidligere avtaler. Det er med andre ord få steder hvor spilleautomater er plassert i tilknytning til sykehusene i dag.

Når det er sagt, er det dessverre fortsatt slik at det finnes et fåtall helseforetak hvor slike automater fortsatt står, og det er på grunn av avtaleforpliktelser ikke uproblematisk å avvikle disse hurtig

Stortingsrepresentanten Molvær Grimstad viser i sin begrunnelse for spørsmålet til at det er spilleautomater på sykehusene i Kristiansund og Molde, og at det må være en belastning for spilleavhengige å passere disse. Det er et synspunkt og en holdning jeg støtter. Helse Midt-Norge RHF har opplyst at Nordmøre og Romsdal HF er et av de få helseforetakene hvor dette fortsatt finner sted. Automater er plassert i tilknytning til sykehuskioskene som - i likhet med andre sykehuskiosker - driftes i privat regi. Helseforetaket har tatt kontakt med kioskeier med sikte på å få automatene fjernet.

Det er som nevnt foretatt en kartlegging av status hvor regionale helseforetak samtidig er gjort kjent med min holdning til det prinsipielle spørsmålet vi her snakker om. Jeg legger til grunn at foretakene retter innsats mot å få avviklet avtaler som fortsatt løper, og vil vurdere å ta opp temaet som ledd i eierstyringen av regionale helseforetak.

SPØRSMÅL NR. 92**Innlevert 23. oktober 2006 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 30. oktober 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å bidra til en likebehandling av skoler i Norge og en gjenkjennende bruk av lovverket for brukere over hele landet?»

BEGRUNNELSE:

Det har vist seg gjennom en lengre periode at kommuner og fylkeskommuner behandler lovverket forskjellig i saker som har med nedleggelse av skoler å gjøre. Landslaget for nærmiljøskolen (LUFS) har gjennom en tiårsperiode arbeidet med dette på frivillig grunnlag og registrert alarmerende funn. I de kommuner og fylkeskommuner hvor elever og foresatte har fremsatt klager har det vist seg at praksisen som føres er svært ulik landet over.

Skoler blir nedlagt i budsjettsaker, uten at forvaltningen tar hensyn til at Stortinget har forutsatt at dette er forskriftssaker. Saksutredning og høringer oppleves å være i strid med regelverket og god forvaltningsskikk. Kontroll- og tilsynsapparatet godkjenner nesten uten unntak kommunens handlemåte. Barn, foreldre og lokalsamfunn kjenner seg rettsløse.

For den delen av befolkningen som bor i Distrikts-Norge er grendeskolene ofte av avgjørende betydning. For mange av disse familiene kan en nedleggelse av grendeskolen bety at mor eller far må arbeide mindre for at de skal kunne være trygge på at barna deres kommer frem og tilbake til skolen. Når man i tillegg vet at skoleskyss er et område som også forømmes over det ganske land, så forsterkes problemstillingen ytterligere.

Spørsmålsstiller er derfor opptatt av at familier over hele Norge skal få en trygghet og stabilitet i hverdagen og at de skal kunne stole på gjeldene regelverk og håndheverne av dette.

Svar:

Det er et generelt forvaltningsrettslig prinsipp at personer som blir direkte berørt av offentlig myndighetsutøvelse, skal få mulighet til å fremlegge synspunkter før endelig beslutning tas. I opplæringsloven er prinsippet lovfestet ved kravet om at henholdsvis samarbeidsutvalget ved grunnskoler og skoleutvalget ved videregående skoler, har uttalerett i alle saker som berører skolen. Lovkravet gjelder klart der en skole vurderes nedlagt, og det skal ivareta de berørte familienes rett til å få uttale seg forut for en avgjørelse som i stor grad kan påvirke deres hverdag. Samtidig er det viktig å huske på at dette er et krav til den kommunale og fylkeskommunale saksbehandlingen, og at den endelige avgjørelsesmyndigheten i denne type saker ligger til kommunen og fylkeskommunen.

Hvis en skoleeier fatter et vedtak om skolenedleggelse, vil det være adgang for fylkesmannen til å gjøre en vurdering av om saksbehandlingskravene er ivaretatt, både de som følger av opplæringsloven og forvaltningsloven. En overprøving av en kommunes standpunkt til hva som er den mest rasjonelle skolestrukturen ut fra økonomi, befolkningsfordeling og befolkningstilvekst, vil derimot ligge utenfor Fylkesmannens kontroll- og tilsynshjemler. Denne type standpunkter må eventuelt påvirkes gjennom lokaldemokratiet, og ved kontakt direkte mot kommunale politikere.

Jeg har forståelse for at foreldre og elever som opplever en skolenedleggelse, kan føle seg overkjørt og ha til dels sterke meninger om kontroll- og tilsynsmyndighetens rolle i denne type saker. Det er viktig at kravene til saksbehandling blir fulgt, og at fylkesmennene følger opp hvert enkelt tilfelle. Ved å sikre at foreldre/elever får delta i prosessen slik loven krever, tror jeg at de involverte lettere kan akseptere den beslutning som fattes.

SPØRSMÅL NR. 93**Innlevert 24. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 1. november 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I forrige uke ble en sak om heroinbeslag omtalt i Hamar Arbeiderblad. En mann ble tatt, angivelig med 80 gram heroin. For å sikre en god etterforskning og avsløre mulige bakmenn ble vedkommende av retten varetektsfengslet i inntil 4 uker, 2 i isolasjon. På grunn av mangel på soningsplasser ble vedkommende etter få dager sluppet ut igjen til stor frustrasjon for det lokale politiet.

Tar justisministeren inn over seg hvordan slike saker svekker tilliten til vårt system hos folk flest og innad i politiet?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har iverksatt mange ulike tiltak for å fremskaffe nye soningsplasser. Et av dem er bruken av fremskutt prøveløslatelse som for 2005 utgjorde mer enn 51 000 døgn. Statsråden vil også innføre en ordning med hjemmesoning, noe som vil kunne føre til en form for klassejustis vi ikke er vant til her i landet. Det mest alvorlige er dog den manglende satsingen på lukkede soningsplasser. Så langt har statsråden hevdet at det nye fengselet i Halden skal stå ferdig i 2009, noe undertegnede betviler er mulig. Utfordringen for den sittende regjering er å fremskaffe nok fengselsplasser, både til ordinær soning og til varetekt. Jeg imøteser derfor statsrådets svar med stor interesse.

Svar:

I en situasjon med soningskø har Justisdepartementet fastslått at det først skal stilles plasser til råddighet for varetekt, deretter lange dommer og så korte volds- eller voldsrelaterte dommer. I tillegg skal unge under 21 år, aktive gjengmedlemmer og tungt belastede kriminelle med organisasjonstilhørighet prioriteres høyt.

Behovet for varetekt varierer fra uke til uke. Fengslene har hatt en høy kapasitetsutnyttelse over lengre tid, men i de siste ukene har den vært svært høy, 98,9 pst. Dette fører tidvis til problemer med å skaffe varetektsplasser og som eksempelet representanten Ellingsen viser til, at varetektsfengslede løslattes fordi det er mangel på fengselsplasser.

Mangel på fengselsplasser skaper problemer i forhold til behovet for varetekt og soningskø. Jeg er opptatt av at tilliten til politiet og straffesystemet ikke skal svekkes. Det er på bakgrunn av disse problemene Regjeringen ønsker å avvikle soningskøen og har utarbeidet en plan for dette; "Rask reaksjon - tiltak mot soningskø og for bedre innhold i soningen". Planen inneholder både kapasitetsutvidelser og tiltak som krever lovendringer og innebærer en satsing på flere områder.

Regjeringen har fulgt opp dette i St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006), i St.prp. nr. 66 (2005-2006) og i St.prp. nr. 1 (2006-2007). Regjeringen foreslår i budsjettet for 2007 å øke fengselskapasiteten med ytterligere 68 plasser slik at det samlet vil bli opprettet 316 nye plasser i 2006-2007. Noen av plassutvidelsene vil gi plasser med høy sikkerhet eller lukkede plasser. Det er foreslått bevilget 134,5 mill. kr til det nye fengselet i Halden med 251 plasser. Fengselet planlegges ferdigstilt i løpet av 2009. Departementet har i dag ingen informasjon som tilsier at denne tidsplanen ikke vil holde. Bevilgningen til KRUS i 2007 foreslås økt med til sammen 36,7 mill. kr til helårsvirkning av økt klasseopptak i 2006 og to ekstra klasser høsten 2007. I tillegg foreslås innholdet i soningen styrket ved at bevilgningene til opplæring, bibliotekjenester og helsetjenester for innsatte økes med til sammen 27,75 mill. kr. Regjeringen tar sikte på å fremme en proposisjon før jul med forslag til lovendringer.

SPØRSMÅL NR. 94**Innlevert 24. oktober 2006 av stortingsrepresentant Lars Sponheim****Besvart 1. november 2006 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete satsinger eller hvilke spesifikke virkemidler overfor små og mellomstore bedrifter er det Regjeringen har iverksatt i løpet av 2006?»

BEGRUNNELSE:

Som en kommentar til tall fra SSB om at sysselsettingen øker mest i de små og mellomstore bedriftene, sier nærings- og handelsministeren til NTB i dag at tallene viser at Regjeringens satsing for å legge til rette for små og mellomstore bedrifter gir resultater.

Dette er en sannhet med visse modifikasjoner. Den økte sysselsettingen i små og mellomstore bedrifter kommer heller på tross av, enn som et resultat av Regjeringens politikk. Regjeringen har i løpet av høsten 2005 og første halvår 2006 ført en politikk som viser at den ikke prioriterer, eller har en politikk for, små og mellomstore bedrifter. Blant annet har den sittende regjering aktivt fjernet følgende virkemidler/stimuleringstiltak:

- Kutt i næringsrettet forskning (ca. 100 mill. kr i forhold til Bondevik II fordelt på Forskningsrådet, SIVA og Innovasjon Norge).
- Kutt i forskningsfondet (25 mrd. kr i forhold til Bondevik II).
- Skjerping i stedet for lettelse i formuesskatten.
- Innstramming i SkatteFUNN-ordningen.
- Innstramming i aksjerabatten (som i realiteten betyr aksjer i småbedrifter i startfasen).
- Fjernet forslag om økte avskrivingssetter.
- Fjernet forslag om lettelse i arveavgiften spesielt knyttet til familieeide bedrifter.
- Strammet inn i mulighetene for midlertidige ansettelse og større fleksibilitet i forhold til overtidarbeid (endringer i arbeidsmiljøloven).

I tillegg har regjeringspartiene på Stortinget stemt mot bl.a. følgende:

- Halvering av Brønnøysundgebyrene (Venstreforslag i RNB).
- Bedre sosiale rettigheter for gründere (Venstreforslag i RNB).
- Enklere regelverk for små aksjeselskap (Dok 8-forslag fra V, H, KrF og FrP).
- Innføring av plikt til forenklet kunngjøring av offentlige innkjøp under grensen for anbudsplikt (Dok 8-forslag fra H).

- Styrke ansattes mulighet til medeierskap i egen bedrift (Dok 8-forslag fra H).
- Tiltak som sikrer konkurranse på like vilkår mellom offentlige og private virksomheter (Dok 8-forslag fra H).

Utover dette har Regjeringen varslet både ny ertvervslov og stortingsmelding om eierskap som foreløpig ikke signaliserer tro på et mangfoldig og moderne næringsliv.

Det er derfor grunn til å tro at den veksten vi nå ser av sysselsetting i, og nyetablering av, små og mellomstore bedrifter skyldes den målrettede politikk, ikke minst skattepolitikk, som den forrige regjering stod for.

Det bes derfor om en oppstilling av Regjeringens konkrete satsing på små og mellomstore bedrifter som har virkning for sysselsettingen i 2006.

Svar:

Regjeringen har gjennom sin økonomiske politikk og en rekke enkelttiltak lagt forholdene til rette for små og mellomstore bedrifter spesielt og for å styrke verdiskapingen generelt.

Regjeringen fører en ansvarlig økonomisk politikk. Det skaper forutsigbarhet og stabilitet for små og mellomstore bedrifter som konkurrerer i internasjonale markeder.

Regjeringen har fulgt opp hovedtrekkene i reformen av inntektsbeskatningen og styrket fordelingsprofilen i budsjettet sammenliknet med Bondevik II-regjeringens forslag. Regjeringen bidrar gjennom dette til økt skattemessig likebehandling, bedre ressursbruk til å sikre stabile og forutsigbare rammebetingelser for bedrifter i Norge.

For små og mellomstore bedrifter i Norge er transport viktig. Regjeringen har i 2006 styrket satsingen på vei- og jernbaneforvaltning med 687 mill. kr i forhold til Bondevik II-regjeringens forslag. I 2007-budsjettet foreslås en ytterligere satsing på 2,1 mrd. kr. Mange av de små og mellomstore bedriftene ligger i distriktene, og denne satsingen vil derfor være spesielt viktig for disse bedriftene.

Satsingen på bredbånd gjennom HØYKOM blir videreført på et høyt nivå i 2007 med 121 mill. kr. I 2006 var innsatsen på 119 mill. kr, etter at budsjettet ble styrket med 50 mill. kr i Revidert nasjonalbudsjett våren 2006. Regjeringen ser dette som et viktig bidrag i arbeidet med å sikre dekning av bredbånd for små og mellomstore bedrifter i alle deler av landet.

Regjeringen har økt satsingen på FoU. Norges forskningsråds programmer ble i 2006 økt med 170 mill. kr over Nærings- og handelsdepartementets budsjett. I tillegg har vi økt de nasjonale følgeprogrammene for forskning og utvikling knyttet til romvirksomhet med om lag 26 mill. kr fra 2005 til 2006.

Næringsrettet forskning økte totalt sett med om lag 400 mill. kroner fra 2005 til 2006 over budsjettene til Nærings- og handelsdepartementet, Olje- og energidepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks og matdepartementet, Samferdselsdepartementet og Kommunal- og regionaldepartementet.

I tillegg ble ordningen med skattefradrag for bedriftenes kostnader til forskning og utvikling (Skattefunn) videreført.

I forslaget til statsbudsjett for 2007 anslås de samlede FoU-bevilgningene til om lag 16,3 mrd. kr, noe som innebærer en vekst på 0,9 mrd. kr fra saldert budsjett 2006. Medregnet budsjettforslaget for 2007 har Regjeringen så langt styrket forskningsbevilgningene over statsbudsjettet med om lag 2,3 mrd. kr.

For å sikre framtidig vekst i de offentlige forskningsmidlene foreslår Regjeringen å øke kapitalen i Fondet for forskning og nyskaping med 10 mrd. kr til 60 mrd. kr. Med den renten som er i dag, vil dette gi en økt avkastning på om lag 440 mill. kr i 2008.

Til næringsrettet forskning over Nærings- og handelsdepartementets budsjett i 2007, foreslås det en økning på om lag 170 mill. kr, eller 10,6 pst., i forhold til saldert statsbudsjett for 2006. Dessuten settes det av betydelige midler av den økte avkastningen fra Fondet for forskning og nyskaping til næringsrettet forskning. Denne typen forskning vil også små og mellomstore bedrifter kunne benytte seg av.

Innovasjon Norge er Regjeringens fremste virkemiddel for å fremme innovasjon, internasjonalisering og profilering av Norge og dermed nå målet om at Norge skal bli en ledende, innovativ, kunnskapsbasert økonomi. I statsbudsjettet for 2006 ble de samlede tilskuddsbevilgningene til Innovasjon Norge økt med 307 mill. kr. Regjeringen foreslår å videreføre denne kraftige satsingen i statsbudsjettet for 2007. En slik satsing kan bidra til å øke innovasjonsevnen hos små og mellomstore bedrifter.

Blant de sentrale selektive innovasjonstiltakene er landsdekkende og distriktsrettede såkornkapitalfond. Fondene er basert på et samarbeid mellom statlig og privat kapital og kompetanse. Det er etablert to såkornfond i Nord-Norge. Fondet i Bodø er operativt. Fondene i Tromsø og for Sør-Vestlandet, lokalisert til Førde, forventes å bli operative innen kort tid. De nye landsdekkende fondene med base i Trondheim, Bergen og i Stavanger er operative.

Innovasjon Norge gir tilskudd til en rekke nettverksprogrammer, blant annet Norwegian Centres of Expertise (NCE). NCE-programmet skal bidra til å

skape sterke, innovative regionale sammenslutninger som vokser internasjonalt. Programmet startet i 2006, og seks klynger har fått status som NCE. Det er den maritime klyngen på Møre, ekspertsenderet for undervannsteknologi i Hordaland, lettvektsmaterialer på Raufoss, instrumentering i Trøndelag, system-engineering på Kongsberg og mikrosystemer i Horten. Gjennom programmet vil det for små og mellomstore bedrifter, som enten er leverandører eller underleverandører i klyngene, gis økte muligheter for vekst, utvikling og samarbeid.

Som en oppfølging av målene i Soria Moria-erklæringen arbeider Regjeringen med en nasjonal strategi for reiselivsnæringene. Som et ledd i dette etableres det et program i regi av Norges forskningsråd for å bedre kunnskapsgrunnlaget for reiselivsnæringen. Øremerkede midler til reiselivsarbeidet i Innovasjon Norge foreslås økt fra 172,5 mill. kr i statsbudsjettet for 2006 til 200 mill. kr i statsbudsjettet for 2007. I forhold til statsbudsjettet for 2005 innebærer dette en dobling av bevilgningsnivået. Satsing på reiseliv vil komme til nytte for en rekke små og mellomstore bedrifter rundt om i Norge.

SIVA er et prioritert virkemiddel i Regjeringens satsing på en bred utvikling av norsk innovasjonsevne og verdiskaping over hele landet. SIVAs budsjett ble i 2006 styrket med 30 mill. kr til innovasjonsaktiviteter. Videre ble SIVA tilført 50 mill. kr i økt egenkapital i 2006 gjennom å konvertere statskasselån til innskuddskapital. Satsingen på innovasjonsaktiviteter i SIVA foreslås videreført med en bevilgning på 31 mill. kr i 2007. Det legges opp til at SIVA i 2007 skal videreføre engasjementet i Nordvest-Russland for å fremme norsk-russisk næringslivssamarbeid.

For å bidra til nye bedrifter fikk organisasjonen Ungt Entreprenørskaps arbeid et tilskudd på 10 mill. kr, 6 mill. kr mer enn i 2005. Norsk Designråds arbeid ble styrket med 8,1 mill. kr i 2006 (totalt 25 mill. kr). Disse satsingene er foreslått videreført i budsjettfremlegget for 2007.

Små og mellomstore bedrifter er, i likhet med tidligere nærings- og handelsminister Sponheim, opp tatt av skjemaforenkling. Bevilgningene til forenklingstiltak ble økt med 58 mill. kroner i 2006. Nærings- og handelsdepartementet har igangsatt et omfattende prosjekt for kartlegging av bedriftenes administrative kostnader ved etterlevelse av informasjonskrav. Prosjektet tar sikte på en totalkartlegging av informasjonskravene i norsk næringsregelverk, og skal gi et bedre beslutningsgrunnlag for å utforme tiltak som reduserer næringslivets administrative kostnader. Kartleggingen skal være gjennomført i løpet av september 2007. Etter at totalkartleggingen er ferdigstilt, vil Regjeringen legge fram en helhetlig tiltaksplan for reduksjon av næringslivets administrative kostnader ved etterlevelse av informasjonskrav.

Forenklingsarbeidet er spesielt viktig for små og mellomstore bedrifter. Videre er det igangsatt et arbeid med å redusere gebyrer på offentlige tjenester som er satt høyere enn de faktiske kostnadene ved å produsere tjenestene. De første stegene på dette området inngår i skatte- og avgiftsopplegget for 2007.

Regjeringen har etter lang tids arbeid fått gjeninnført differensiert arbeidsgiveravgift. I privat sektor vil den nye ordningen samlet omfatte mer enn 90 pst. av avgiftsfordelen i ordningen før omleggingen i 2004. Den differensierte arbeidsgiveravgiften og alternative virkemidler til de som ikke fullt ut får gjeninnført ordningen, utgjør den tyngste målrettede distrikts- og regionalpolitiske innsatsen, med nesten 10 mrd. k i 2007. Dette vil komme en rekke små og mellomstore bedrifter til gode.

Regjeringen har i tillegg foreslått i 2007-budsjettet å øke de særskilte distrikts- og regionalpolitiske virkemidlene med 153,5 mill. kr. Dette er en ytterligere styrking sett i forhold til den økte bevilgningen i 2006-budsjettet på 120 mill. kr. For 2007 utgjør nå bevilgningen til sammen 1,6 mrd. kr. Dette gir grunnlag for å styrke de desentraliserte utviklingsmidlene til fylkeskommunene med 100 mill. kr, til samlet 1,2 mrd. kr. Disse midlene blir brukt til blant annet investeringstilskudd, bedriftsutviklingstilskudd og etablererstipend og til tilrettelegging for næringsliv og befolkning gjennom for eksempel næringshager og stedsutvikling. Dette er virkemidler som er viktig for de små og mellomstore bedriftene.

Regjeringen har i 2006 økt tilskuddet til skogbruk og bioenergi med 15 mill. kroner og iverksatt et nytt Trebasert innovasjonsprogram innenfor en ramme på ca. 35 mill. kr. I forslaget til statsbudsjett for

2007 legges det opp til tilskudd til skogbruk og bioenergi på til sammen 190 mill. kr, noe som innebærer en ytterligere økning på 20 mill. kroner. Den økonomiske rammen for Trebasert innovasjonsprogram er foreslått videreført i 2007. Det er videre foreslått endringer i skogfondsordningen som vil stimulere til økt aktivitet og verdiskaping ved at det blir mer lønnsomt for skogeiere å investere i skogproduksjon, infrastruktur og bioenergi. Tiltakene retter seg særlig mot enkeltskogeiere og små og mellomstore bedrifter.

Regjeringen vil i 2007 bedre vilkårene for norsk eksportindustri gjennom utvidede garantirammer for GIEK. Regjeringen foreslår å øke garantirammen for Alminnelig garantiordning fra 40 til 50 mrd. kr og rammen for U-landsordningen fra 1,5 til 2,1 mrd. kr.

Regjeringen vil bidra til å sikre arbeidsplasser og vekst i de maritime næringer. Etter forslag fra Regjeringen ble nettolønnsordningen for sjøfolk utvidet fra 1. juli 2006, og Regjeringen foreslår i forslaget til statsbudsjett for 2007 å videreføre gjeldende innretning av ordningen. Regjeringen mener skipsfarten og den maritime næringen bidrar til viktige kompetansearbeidsplasser langs hele kysten. Regjeringen foreslår derfor å øke bevilgningen med 120 mill. kr i statsbudsjettet for 2007, totalt til 1 330 mill. kr.

Regjeringen foreslår å bevilge 10 mill. kr til tiltak for å styrke arbeidet med å rekruttere arbeidskraft fra utlandet. Tiltakene skal bidra til å avhjelpe mangelen på arbeidskraft som har oppstått i enkelte bransjer og næringer, og vil være et viktig tiltak for små og mellomstore bedrifter.

Dette er ikke en uttømmende liste, men den illustrerer Regjeringens omfattende og brede satsing som små og mellomstore bedrifter vil nyte godt av.

SPØRSMÅL NR. 95

Innlevert 24. oktober 2006 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 30. oktober 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til at det læremateriell som per i dag foreligger i forbindelse med tospråklig opplæring for elever og norsksvake innvandrere snarest og i størst mulig grad blir gjort kjent for skoleverket og berørte kommuner, slik at dette materialet kan benyttes, blant annet etter intensjonene bak et prosjekt knyttet til "integreringsmaterieill" igangsatt av Utdanningsdirektoratet i 2004?»

BEGRUNNELSE:

Det har i lengre tid vært etterlyst bedre og mer hensiktsmessige læremidler for tospråklig opplæring for elever i skoleverket og norsksvake innvandrere.

I Handlingsplanen for integrering og inkludering av innvandrerbefolkningen og mål for inkludering, vedlegg til St.prp. nr. 1 (2006-2007), skisseres det flere tiltak i denne sammenheng.

Etter det Venstre er gjort kjent med, har Utdan-

ningsdirektoratet siden 2004 delfinansiert et prosjekt i samarbeid med et norsk forlag for å få utarbeidet støttemateriell for tospråklig opplæring. Per i dag foreligger det mer enn 60 temahefter fordelt på 12 ulike språk. Etter det Venstre har blitt opplyst om er dette materiell som ikke blir utnyttet optimalt.

Svar:

Jeg mener det er viktig å ha gode læremidler for elever med minoritetsspråklig bakgrunn og kan informere om at Utdanningsdirektoratet gjennomfører ulike tiltak for å sikre informasjon om læremidler generelt og for språklige minoriteter spesielt.

Generelt gjelder det at ved tilsagn av nye læremiddelprosjekter forplikter utviklere seg gjennom avtale med direktoratet å sørge for informasjons-spredning om tildelte prosjekter til aktuelle målgrupper.

Når det gjelder informasjon om læremidler for språklige minoriteter, er det opprettet et eget område på Skolenettet <http://Skolenettet.no/Flerkulturell> hvor informasjon om læremidler legges ut. Det vil bli opprettet en egen temakategori for læremidler for mi-

noritetsspråklige elever innenfor dette temaområdet, og det vil bli utviklet en søkbar base slik at informasjon om de enkelte læremidlene blir lett tilgjengelig.

Utdanningsdirektoratet tildelte i 2004 og 2005 tilskudd til Kolofon forlag as til utvikling og produksjon av læremidler/støttemateriell for tospråklig opplæring i matematikk, samfunnsfag og natur- og miljøfag. Gjennom tilsagnsbrevet har man sikret at forlaget har en plan for markedsføring og distribusjon av produktene. Periodevise rapporteringer viser at tilskuddsmottaker har gjort en betydelig innsats for å informere skoleverket og kommunene om de nye utgivelsene.

Utdanningsdirektoratet vil arrangere en felles samling for Kunnskapsdepartementet, Arbeids- og inkluderingsdepartementet, Integrerings- og mangfoldsdirektoratet, Utlendingsdirektoratet og andre aktuelle aktører hvor nye trykte og digitale læringsressurser for minoritetsspråklige vil bli presentert.

I tillegg til ovennevnte tiltak sprer direktoratet informasjon om læremidler på aktuelle konferanser og arrangementer hvor skoler og skoleeiere er representert.

SPØRSMÅL NR. 96

Innlevert 24. oktober 2006 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 30. oktober 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hvilke tiltak vil statsråden treffe for å sikre at elever i grunn- og videregående skole med lese- og skrivevansker sikres tilrettelagte læremidler, særlig lydbøker, som de har krav på etter blant annet opplæringslova, både med tanke på det inneværende og neste skoleår?»

BEGRUNNELSE:

Mange elever med lese- og skrivevansker er i stor grad avhengige av tilrettelagt undervisning, blant annet i form av lydbøker, for å kunne gjennomføre opplæringen i grunn- og videregående skole.

I likhet med læremidler på andre målformer er det for inneværende år meldt om store forsinkelser for pensumbøker i lydbokform. Etter det Venstre er blitt orientert om er det sågar snakk om at enkelte lydbøker, særlig i den videregående skolen, neppe blir klar før neste skoleår.

Dette har naturlig nok store konsekvenser for en-

keltelever med krav på slik tilrettelegging. Disse elevene opplever en ekstra byrde i skolehverdagen, og vil på sikt kunne bli hengende etter i undervisningen fordi de ikke får den tilretteleggingen de har behov for og krav på.

Etter Venstres mening er det av avgjørende betydning at disse elevene sikres den oppfølging og tilrettelegging de har behov for og krav på.

Svar:

Det fremgår av opplæringsloven § 1-2 at opplæringen skal tilpasses den enkeltes evner og forutsetninger. Elever med lese- og skrivevansker har derfor krav på at opplæringen tilpasses dette. Klarer ikke skolen å tilpasse den ordinære opplæringen slik at eleven får tilfredsstillende utbytte av undervisningen, inntreter retten til spesialundervisning etter opplæringsloven § 5-1.

Det følger av opplæringsloven § 9-3 at skolene skal ha tilgang til nødvendig utstyr, inventar og lære-

midler. Hva som her kan kreves, må vurderes ut fra et skjønn. Det er ikke noe eksplisitt lovkrav om at det skal kjøpes nye lærebøker, herunder nye lydbøker, i forbindelse med at det innføres en ny læreplan. Det avgjørende er om de eksisterende læremidler i skolen sammen med undervisningen for øvrig, er egnet til at elevene vil kunne nå målene i de nye læreplanene på en forsvarlig måte. Behovet for nye læremidler vil variere mellom kommunene. Det avgjørende er at elevene får den opplæringen de har krav på, herunder at opplæringen kan tilpasses den enkelte. Det arbeides kontinuerlig med å videreutvikle rutiner og systemer for tilsyn med at skoleeierne gir den opplæring elevene har krav på.

Regjeringen har lagt til rette for utskifting av læremidler gjennom at de 400 mill. kr som ble bevilget innenfor veksten i de frie inntektene til kommunene i 2006, er foreslått videreført i 2007. Dette er kompensasjon for merutgifter i forbindelse med utskifting av læremidler i grunnskolen. Jeg er imidlertid kjent med

at enkelte kommuner har ønsket å bruke noe tid på å skifte ut læremidlene i grunnskolen fordi utviklingen av nye læremidler har gått raskt. Kommunene ønsker derfor å se tiden an, prøve flere alternativer og bruker eksisterende læremidler i mellomtiden. Med gode lærere og grundige studier av de nye læreplanene kan dette være en akseptabel løsning.

Regjeringen vil innføre gratis læremidler for elever i videregående skole. Fra høsten 2007 er det i St.prp. nr. 1 (2006-2007) foreslått at fylkeskommunen skal få ansvar for at elevene får nødvendige trykte og digitale læremidler, herunder lydbøker. Det er foreslått å bevilge om lag 290 mill. kr for å dekke fylkeskommunenes utgifter til anskaffelse av læremidler. I tillegg til at ordningen med fylkeskommunalt ansvar skal stimulere til utviklingsorienterte og kvalitetsbevisste skoleeiere og skoler, legges det bedre til rette for at opplæringslovens krav til opplæring tilpasset den enkeltes evner og forutsetninger etterleves.

SPØRSMÅL NR. 97

Innlevert 25. oktober 2006 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 6. november 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til at Stortinget på egnet måte orienteres om ressursituasjonen i Politiets sikkerhetstjeneste (PST)?»

BEGRUNNELSE:

Det har i en rekke media fremkommet opplysninger om at PST har gjennomført og for fremtiden risikerer betydelige kutt i bevilgningene til terrorbekjempelse. Det har også fremkommet opplysninger om at Norge kan være i ferd med å sakke sterkt akterut i forhold til land det er naturlig å sammenlikne oss med. Disse opplysningene kommer frem i en situasjon hvor Regjeringen har valgt å avslå anmodningen fra NATO om å bidra ytterligere til å bekjempe terrorisme i Afghanistan. PSTs budsjett er unntatt offentlighet, men opplysningene gitt i media foranlediger at Stortinget på egnet måte informeres om ressursituasjonen i PST, innenfor rammen av det regelverket for offentlighet som finnes i dag.

Svar:

Bestemmelser om Politiets sikkerhetstjenestes organisering, oppgaver og forebyggende bruk av

tvangsmidler er nedfelt i politiloven kapittel III A. Utfyllende bestemmelser om tjenestens oppgaver, virksomhet og organisasjon fremgår av instruks for Politiets sikkerhetstjeneste, fastsatt ved kongelig resolusjon 19. august 2005.

Supplert med opplysninger om trusselsituasjonen som foreligger og som angir hvilke arbeidsområder Politiets sikkerhetstjeneste særlig må ha sin oppmerksomhet rettet mot, danner dette grunnlaget for Justisdepartementets vurdering av Politiets sikkerhetstjenestes ressurser.

Stortinget blir gjennom proposisjoner og meldinger gitt informasjon om Politiets sikkerhetstjeneste, tjenestens oppgaver og prioriteringer, det generelle trusselbildet mv. Jeg viser i denne forbindelse blant annet til de årlige budsjettproposisjonene, samt, Ot.prp. nr. 60 (2004-2005) om lov om endringer i staffeprosessloven og politiloven (romavlytting og bruk av tvangsmidler for å forhindre alvorlig kriminalitet), St.meld. nr. 17 (2001-2002) om samfunnsikkerhet og Ot.prp. nr. 29 (2000-2001) om overvåkingstjenestens oppgaver mv. Det vises i tillegg til at Politiets sikkerhetstjeneste hvert år utarbeider en offentlig trusselvurdering, inneholdende en analyse av

forventet utvikling innenfor tjenestens hovedansvarsområder.

Justisdepartementet har dessuten, basert på en vurdering av behovet, fremmet særskilte forslag for Stortinget om styrking av Politiets sikkerhetstjenestes budsjett. Det vises i denne sammenheng til St.prp. nr. 76 (2004-2005) om tilleggsbevilgninger i 2005 til Justisdepartementet, domstolene og politiet for å styrke beredskapsevnen, innsatsen mot terror og organisert kriminalitet, St.prp. nr. 54 (2001-2002) om tilleggsbevilgninger i 2002 knyttet til ressursbehovet innen det sivile beredskap og politiets (inkludert Politiets sikkerhetstjenestes) beredskap, samt St.prp. nr. 7 (2001-2002) om tilleggsbevilgning på statsbudsjettet for 2001 knyttet til beredskapsformål.

I NOU 1998:4, Politiets overvåkingstjeneste, uttaler det såkalte Danielsen-utvalget i sin drøftelse av behovet for større åpenhet om tjenestens virksomhet bl.a. følgende, jf. kap. 17, side 161:

"En rekke opplysninger om EOS-tjenestene må fortsatt beskyttes. I særdeleshet gjelder dette informasjon om kilder og metoder, grad av suksess (måloppnåelse) samt detaljer om og oversikter over ressursmessige, personellmessige, tekniske og kompetansemessige kapasiteter."

Dette er en praksis som har vært, og blir, fulgt av Politiets sikkerhetstjeneste og Justisdepartementet fordi en kompromittering på detaljnivå av slike opplysninger vil kunne bli helt ødeleggende for Politiets sikkerhetstjenestes arbeid med å forebygge de alvorlige kriminelle handlinger som ligger under tjenestens ansvarsområde. Det har derfor vært forståelse for at det har vært utvist betydelig tilbakeholdenhet med å gi slike opplysninger.

Jeg vil se nærmere på hvordan Stortinget kan holdes best mulig orientert om de spørsmål som representanten tar opp.

Dersom Stortinget ønsker at jeg skal gi en orientering om Politiets sikkerhetstjeneste innenfor de rammer jeg har omtalt, vil jeg selvsagt gjøre det.

SPØRSMÅL NR. 98

Innlevert 25. oktober 2006 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 3. november 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Flere og flere veiprojekter finansieres med bompenger. Andelen som finansieres med bompenger, øker også. Statens eget regelverk krever kvalitetssikring av alle statlige prosjekter over 500 mill. kr uavhengig av hvor stor andel som finansieres henholdsvis med statlige midler og med bompenger. Ofte blir usikkerhet/risiko i prosjekter med bompengefinansiering plassert hos bompengebetalerne gjennom forlenget innkrevingsperiode og/eller forhøyet betaling.

Vil statsråden sikre bompengebetalerne bedre mot slik risiko?»

BEGRUNNELSE:

Når statlig veimyndighet gjennomfører riksveiinvesteringer og fylkesveiinvesteringer som er fullt og helt finansiert av henholdsvis stat og fylkeskommune, vil konsekvenser av eventuell overskridelse i byggekostnader bli belastet tiltakshavers budsjetter.

Når prosjekter bygges med delvis eller hel bompengefinansiering i statlig regi eller med andre aktø-

rer som helt eller delvis tiltakshaver/prosjektansvarlig, brukes bombetalene som salderingspart; overskridelser ved bygging og/eller svikt i innlagte bompengeinntekter fører til forlenget innkrevingsperiode og/eller forlenget nedbetalingstid.

Det burde etter mitt syn være slik at staten, som får betalt sine veiregninger av andre, i alle fall tok regningen for risikoen.

Slik er det dessverre ikke. Da burde det i alle fall være slik at staten nøye følger styring og fremdrift av bompengefinansierte prosjekter underveis for å sikre bompengebetalerne mot "ekstraregninger", og også spesielt nøye når staten ikke er tiltakshaver/prosjektansvarlig for hele prosjektet. Av de samferdselsprosjekter regjeringen Stoltenberg II har fått godkjent av Stortinget, er det henholdsvis Hardangerbroen (St.prp. nr. 2 (2005-2006)) og Bergensprogrammet (St.prp. nr. 75 (2004-2005)) som både er beløpsmessig store og som har stor andel bompengefinansiering; henholdsvis 2,2 mrd. kr med 1,4 mrd. kr i bompenger og 5,3 mrd. kr med 2,98 mrd. kr i bompenger (ref. prosjektenes finansieringsplan oppgitt i saksfremleggene).

Samlet investering for begge prosjekter utgjør 7,5 mrd. kr og bompengefinansieringen hele 4,48 mrd. kr. Samlet bompengandelen er over 58 pst.

Det burde derfor være innlysende og opplagt at staten bør føre ekstra nøye tilsyn med fremdriften og pengebruken i prosjekter som dette.

Jeg viser til at Samferdselsdepartementet i oktober 2006 har tatt i bruk et nytt system for kvalitetssikring av store transportprosjekt i den tidlige fasen av planleggingen. I etterkant, etter ferdigstilling, utøver Samferdselsdepartementet kontroll gjennom Vegdirektoratets tilsyn med regnskapene til selskapene som står for innkreving av bompenger.

Jeg etterlyser imidlertid bedre sikring i den viktige fasen etter godkjenning og før ferdigstilling av store transportprosjekt finansiert med en stor andel bompenger.

Jeg viser til Riksrevisjonens undersøkelser av effektiviteten i offentlige tiltak til kollektivtrafikk - Oslopakke 2 (Dokument nr. 3:8 (2005-2006)) der det rettes kraftig kritikk mot gjennomføring av kollektivdelen som er delvis bompengefinansiert. Jeg siterer fra rapporten side 10:

"Samferdselsdepartementet har i intervju framholdt at departementet ikke kvalitetssikret kostnadsanslaget for T-baneringen ettersom Oslo kommune hadde ansvaret som bygghette."

Det heter videre i samme avsnitt:

"Det er i undersøkelsen stilt spørsmål om departementet i dette tilfelle har ivarett sitt ansvar for å sikre planlegging av større prosjekter som er helt eller delvis finansiert ved statlige midler, holder en tilfredsstillende kvalitet."

Jeg minner om at Oslopakke 3 er under forberedelse og at i Bergensprogrammet har Bergen Kommune fått ansvar for bygging av Bybane; et prosjekt til ca. 2 mrd. kr. Det er åpenbart at prosjektstyring og kontroll underveis må styrkes fra statlig myndighet.

På vegne av bompengebetalerne forventer jeg ikke minst at dersom slik sikring/tilsyn avdekker at viktige forutsetninger for kostnader og inntekter viser seg ikke å holde mål, blir det gitt tilbakemelding både til Samferdselsdepartementet og til Stortinget på egnet måte og uten opphold. Slik tilbakemelding må gjøre det mulig med korrigering og at finansiering for ev. økonomiske avvik i prosjekt i forhold til opprinnelig vedtak behandles på nytt av Stortinget.

Svar:

Det vil alltid være knyttet usikkerhet til kostnadsoverslag for enkeltprosjekter når disse tas opp til behandling. Dette er bakgrunnen for at bompengesel-

skapet - og dermed trafikantene - skal bidra til inndekning av kostnadsøkninger i forhold til finansieringsandel opp til en viss grense. Etter gjeldende retningslinjer er denne grensen satt til 10 pst. over opprinnelig kostnadsoverslag for prosjekter under 500 mill. kr. For prosjekter med styringsramme over 500 mill. kr, er grensen satt til kostnadsrammen. Kostnadsøkninger ut over dette skal dekkes av staten fullt ut. Styringsrammen representerer verdien som det normalt er 50 pst. sannsynlighet for ikke å overskride. Kostnadsrammen representerer den verdien som det normalt er 85 pst. sannsynlighet for ikke å overskride.

Bompengepakker omfatter som regel flere prosjekter som skal realiseres over en lengre periode. Det kan derfor gå mange år fra pakken vedtas til utbyggingen er fullført. Følgelig vil det verken være mulig eller hensiktsmessig å utarbeide planer og detaljerte kostnadsoverslag for samtlige prosjekter før pakken vedtas av Stortinget. Pakken er derfor mer å betrakte som en finansieringsplan enn en utbyggingsplan. Dersom det blir kostnadsøkninger på enkeltprosjekter, er derfor hovedregelen at finansieringsplanen står fast og at pakkens innhold blir redusert.

I begrunnelsen for spørsmålet understrekes viktigheten av statlig oppfølging av bompengefinansierede prosjekter. Statens vegvesens rutiner for oppfølging av prosjekter i anleggsfasen er de samme for bompengeprojekter som for statlig finansierede prosjekter. Kostnadsutviklingen for et prosjekt følges opp kontinuerlig, blant annet med full gjennomgang av kostnadsoverslaget to ganger årlig. Dersom det oppstår risiko for kostnadsøkninger, skal kostnadsreducerende tiltak vurderes. Avvik og endringer rapporteres skriftlig, og det er utarbeidet godkjenningsordninger for prosjektendringer. Statens vegvesen rapporterer videre til Samferdselsdepartementet gjennom periode- og årsrapporteringer, og Stortinget blir orientert om kostnadsøkninger ut over fastsatte grenseverdier.

Ved kostnadsøkninger på enkeltprosjekter eller redusert inntjening kan bompengetakstene økes med inntil 20 pst. ut over ordinær prisstigning, og innkrevingsperioden kan økes med inntil 5 år.

Etter mitt syn er bompengeselskapenes forpliktelser klart definert gjennom gjeldende retningslinjer. Den maksimale bompengebelastningen vil være kjent før Stortingets vedtak og før anleggsstart. En eventuell utvidelse av prosjektet/pakken vil kreve ny lokalpolitisk behandling og ny godkjenning av Stortinget. Jeg ser derfor ingen grunn til å endre dagens praksis for håndtering av usikkerhet/risiko og statlig oppfølging av bompengeprojekter.

SPØRSMÅL NR. 99**Innlevert 25. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jan Fredrik Vogt****Besvart 13. november 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Dagbladet hadde i forrige uke en artikkel om en kaptein i H.M. Kongens garde, som underslo over en halv million kroner. Forsvaret "ordnet" selv opp i saken med den følge at vedkommende ikke ble politianmeldt og ei heller gjort ansvarlig for å betale beløpet tilbake. Jeg går ut fra at straffeloven også gjelder for Forsvaret.

Er statsråden enig i Forsvarets måte å håndtere denne saken på, eller ser statsråden det som en mulighet at politiet på eget initiativ starter etterforskning av saken?»

BEGRUNNELSE:

At Forsvaret har sine egne måter å håndtere saker på, er en kjensgjerning. Det som dog er noe oppsiktsvekkende i denne saken, er at Forsvaret setter straffeloven helt til siden, og slik sørger for at vedkommende fritas for eventuell straffeforfølgelse. En slik måte å "rydde opp" på står etter mitt skjønn klart i strid med folks rettsoppfatning. Jeg ser derfor frem til statsrådets syn på ovennevnte spørsmål.

Svar:

Jeg vil innledningsvis bemerke at spørsmålet i første rekke synes å angå forsvarsministeren. På denne bakgrunn har jeg vært i kontakt med forsvarsministeren som uttaler følgende:

Statens regelverk for håndtering av slike saker er klare. I henhold Statens personalhåndbok og de retningslinjer som er gitt for behandling av saker om underslag, tyveri, bedrageri og utroskap i statstjenesten, beror det på en vurdering om en tjenestemann i slike tilfeller skal anmeldes. Forsvaret skal behandle misligholdssaker innenfor disse retningslinjene.

På bakgrunn av at saken fra H.M. Kongens garde er en personalsak, kan jeg ikke kommentere denne konkret. Jeg vil imidlertid si at slike mislighetssaker kan svekke statens anseelse og bør vurderes anmeldt av den enkelte etat, særlig hvis beløpets størrelse er betydelig.

Jeg vil videre få opplyse at det, på bakgrunn av spørsmålet som er stilt, også er blitt innhentet uttalelse fra riksadvokaten. Det ligger under riksadvokatens ansvarsområde å beordre eventuell etterforskning i slike saker. Riksadvokaten opplyser på generelt grunnlag at det kunne ha vært mulig for riksadvokaten å beordre etterforskning av eget tiltak. Aktuelle straffebestemmelser fordrer i utgangspunktet begjæring om påtale fra fornærmede, men allmenne hensyn kan kreve påtale.

Avslutningsvis vil jeg bemerke at det må forutsettes at offentlige myndigheter gjennomgående utøver en forsvarlig anmeldelsespraksis.

SPØRSMÅL NR. 100**Innlevert 25. oktober 2006 av stortingsrepresentant Laila Dævøy****Besvart 1. november 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Både Sosial- og helsedirektoratet og Statens helsetilsyn har påpekt at voksne i kø for operasjon til cochlea-implantat (CI) er rettighetspasienter.

Kan statsråden bekrefte at pasienter som skal operere inn cochlea-implanat er rettighetspasienter i henhold til pasientrettighetsloven?»

BEGRUNNELSE:

Pasientrettighetsloven § 2-1 fastslår at en pasient har rett til nødvendig helsehjelp når han/hun har en ikke ubetydelig nedsatt livskvalitet dersom helsehjelpen utsettes.

Når det gjelder CI-operasjoner er det kun St. Olavs Hospital som definerer denne pasientgruppen som rettighetspasienter, og som gir en frist for når

operasjonen skal være gjennomført. De to andre helseforetakene som utfører slike operasjoner definerer ikke pasientene som rettighetspasienter etter loven.

Svar:

Denne pasientgruppen har rettigheter på lik linje med andre rettighetspasienter etter pasientrettighetsloven § 2-1 andre ledd, som lyder:

"Pasienten har rett til nødvendig helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten. Retten gjelder bare dersom pasienten kan ha forventet nytte av helsehjelpen, og kostnadene står i rimelig forhold til tiltakets effekt. Spesialisthelsetjenesten skal fastsette en frist for når medisinsk forsvarlighet krever at en pasient som har en slik rettighet, senest skal få nødvendig helsehjelp."

Bestemmelsen gir anvisning på en konkret vurdering av den enkelte pasient ut fra flere skjønnsmaer, herunder kost/nytteverdi samt et medisinsk skjønn. Det er derfor ikke slik at pasientgrupper som sådan kan sies å være rettighetspasienter, før det er foretatt en konkret vurdering.

Prioriteringsforskriften er gitt i medhold av pasientrettighetsloven § 2-1.

Forskriften § 2 utdyper lovens krav som følger:

Pasienten har rett til nødvendig helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten etter pasientrettighetsloven § 2-1 annet ledd, når:

1. pasienten har et visst prognosetap med hensyn til livslengde eller ikke ubetydelig nedsatt livskvalitet dersom helsehjelpen utsettes og
2. pasienten, med det unntaket som er nevnt i § 3 annet ledd, kan ha forventet nytte av helsehjelpen og
3. de forventede kostnadene står i et rimelig forhold til tiltakets effekt.

Med ikke ubetydelig nedsatt livskvalitet menes at pasientens livskvalitet uten behandling merkbart reduseres som følge av smerte eller lidelse, problemer i forbindelse med vitale livsfunksjoner som for eksempel næringsinntak, eller nedsatt fysisk eller psykisk funksjonsnivå.

Med forventet nytte av helsehjelpen menes at det foreligger god dokumentasjon for at aktiv medisinsk behandling kan bedre pasientens livslengde eller livskvalitet med en viss varighet, at tilstanden kan forverres uten behandling eller at behandlingsmuligheter forspilles ved utsettelse av behandlingen.

I Sosial- og helsedirektoratets rapport "Cochlea-implantat - hjelp til et hørende liv" uttaler direktoratet:

"På grunnlag av den foreliggende viten om resultater av cochlea-implantat (CI) hos voksne, kan CI anbefales hos mennesker som har et alvorlig eller stort hørselstap på begge ører uten nytte av høreapparat. Hørselstapet må være oppstått etter at personen har utviklet et funksjonelt talespråk. Pasienten må ha realistiske forventninger, og må være motivert for den innsats som kreves for opptrening og tilpasning til CI.

Man kan ikke forvente nytte av CI hos personer der hørselstapet har vart mer enn 10 - 15 år, og der det er tegn til at hørselsnerven og/eller høresenteret i hjernen er skadet. Som ved andre kirurgiske inngrep, må man vurdere om det foreligger blødningsfare eller andre medisinske forhold som fører til at selve inngrepet er forbundet med en utilbørlig risiko."

Ut fra ovenstående kan man altså ikke konkludere med en ensartet behandling av pasientgruppen som sådan. Den enkelte pasient må vurderes konkret før man kan avgjøre om det foreligger indikasjon for behandling og vedkommende er en rettighetspasient etter pasientrettighetsloven § 2-1. Med forventet nytte av helsehjelpen menes at det foreligger god dokumentasjon for at aktiv medisinsk behandling kan bedre pasientens livslengde eller livskvalitet med en viss varighet, at tilstanden kan forverres uten behandling eller at behandlingsmuligheter forspilles ved utsettelse av behandlingen.

Barn er i dag definert som rettighetspasienter, og det er enighet de regionale helseforetakene imellom om at dette er riktig prioritering i henhold til pasientrettighetsloven og prioriteringsforskriften.

For voksne er det større usikkerhet i forhold til rettigheter og prioritering. Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten har derfor fått i oppdrag å bidra med faktakunnskap i forhold til behandlingseffekt og å gjøre en kost/nyttevurdering i forhold til prioriteringsforskriften og rett til nødvendig helsehjelp.

Rapporten fra Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten vil foreligge om kort tid. Rapporten vil danne grunnlaget for en mest mulig lik vurdering ved de tre sykehusene som i dag tilbyr cochlea-implantat for voksne.

Jeg kan love at både økning i antall operasjoner og mest mulig lik vurdering av cochlea-implantater for voksne, vil bli fulgt opp i oppdragsbrevet for 2007 til de regionale helseforetakene.

SPØRSMÅL NR. 101**Innlevert 25. oktober 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 31. oktober 2006 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren på bakgrunn av de dramatiske konsekvenser det vil få for fiskeri, kystflåten og verdiskapingen langs kysten, revurdere sitt forslag om å innføre NO_x-avgift, og eventuelt vurdere alternative tiltak for å få ned utslippene?»

BEGRUNNELSE:

I forslag til statsbudsjett for 2007 foreslår Regjeringen å innføre NO_x-avgift. En slik avgift vil ramme vår fiskeflåte hardt og være ødeleggende for lønnsomheten innen næringen. Resultatet av denne misforståtte miljøpolitikken kan bli at mange gir opp å drive denne type virksomhet, eller at man velger å lande fisken utenfor Norge der slik avgift ikke finnes. Begge deler vil være ødeleggende også for norsk foredlingsindustri og ikke minst alle som i dag leverer varer og tjenester både til fiskeflåten og foredlingsindustrien.

Viser for øvrig til oppslag i Haugesunds Avis 20. oktober der tråleren "Vea" blir omtalt. Denne tråler vil få en avgift på 2 mill. kr neste år og 7 mill. kr i 2010, ifølge avisen. Eieren vurderer nå to alternativer; enten å gi opp, eller å levere fisken i utlandet.

Dette er et av mange eksempler på hvordan denne foreslåtte avgiften vil slå ut, og det er klart at dette, hvis det blir gjennomført, vil få dramatiske konsekvenser langs kysten både for sysselsetting og verdiskaping.

Svar:

Norge er i henhold til Gøteborgprotokollen av 1999 forpliktet til å redusere de årlige utslippene av nitrogenoksider (NO_x) til 156 000 tonn i 2010. Stortinget vedtok den 18. desember 2000 enstemmig å ratifisere protokollen.

Utslippene de siste årene har ligget på om lag 215 000 tonn. Framskrivningene i St.meld. nr. 1 (2006-2007) Nasjonalbudsjettet 2007 tyder på at NO_x-utslippene blir redusert lite framover mot 2010. Sammenliknet med utslippsframskrivningene er det behov for å redusere utslippene i 2010 med 47 600 tonn, eller om lag 23 pst. Så store utslippsreduksjoner vil bli meget krevende.

En rekke sektorer bidrar til utslipp av NO_x. Sjøfart og fiske sto i 2004 for om lag 40 pst. av de samlede utslippene av NO_x. Statens forurensningstilsyn publiserte i 2006 en analyse av kostnader ved utslippsreducerende tiltak. Analysen indikerer at de billigste tiltakene finnes i sjøfart og fiske.

Avgift på NO_x-utslipp vurderes som det mest kostnadseffektive virkemiddelet for å oppfylle Gøteborgprotokollen. Det er både et velkjent og godt prinsipp at forurenser skal betale. En avgift bygger på dette prinsippet. I forslaget er avgiftssatsen i første omgang satt på et lavere nivå enn den anslåtte marginalkostnaden ved å oppfylle Gøteborgprotokollen. På den måten vil ulike næringer gis tid til å tilpasse seg. Det er også lagt inn betydelige kompensasjoner, bl.a. tilskudd til investeringer i tiltak som reduserer NO_x-utslipp.

For hvert år som går uten at vi iverksetter utslippsreduksjoner vil det bli enda mer krevende, og dermed kreve enda større omstillinger for næringslivet, å oppfylle forpliktelsen i Gøteborgprotokollen. Selv om jeg har vært åpen for å ha dialog med berørte næringer, kan jeg ikke signalisere en revurdering av det eneste tiltaket som er best utredet og vurdert, nemlig en avgift. Jeg kan ikke se at det er presentert løsningsalternativer som gir nok sikkerhet for at utslippene kan gå ned like mye og som vil bli akseptert av ESA.

SPØRSMÅL NR. 102**Innlevert 25. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 1. november 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Det er oppstått stor bekymring i Nord-Norge etter at det ser ut til at "sterke krefter" jobber mot at Statped Nord skal etableres. Derfor er det ønskelig at statsråden avklarer den usikkerhet som er oppstått.

Vil statsråden sørge for at det blir tatt en beslutning om en snarlig etablering av Statped Nord, og når kan det eventuelt forventes at det kommer en avklaring?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med omorganisering av Statped (prosjekt Statped 2005) er det i en rapport av 31. januar 2006 foreslått framtidig modell for organisering av Statped i Nord-Norge. Det foreslås at Statped Nord organiseres som en virksomhet med et senter for spesialpedagogiske tjenester i hvert av de nordnorske fylkene. I rapporten understrekes det at dagens dimensjonering og økonomiske ramme er for liten, og at den økonomiske tildelingen til Statped Nord må økes. Tilrådingene i rapporten har bred tilslutning fra brukere, arbeidstakere og samarbeidspartnere i landsdelen.

Statped Nord er foreslått etablert fra 1. august 2006, jf. tidligere nevnte rapport av 31. januar 2006. Utdanningsdirektoratet har også laget et beslutningsnotat som omhandler videre utvikling av Statped i Nord-Norge, og som skulle sendes til Kunnskapsdepartementet i august 2006. Signalene som er kommet fra Utdanningsdirektoratet er at dette notatet skulle være grunnlag for Stortingets beslutning om etablering av Statped Nord fra 1. januar 2007, og at denne beslutningen ville komme i forbindelse med statsbudsjettet for 2007. Det ble her vist til at Statped Vest ble etablert fra august 2006, og at dette ble besluttet i revidert nasjonalbudsjett i juni.

Derfor var det svært overraskende at etablering av Statped Nord ikke kom med i statsbudsjettet. Det er ikke kjent noen begrunnelse for dette og beslutningsnotat og brev fra utdanningsdirektoratet er unnatt offentlighet.

Dette betyr at den planlagte etableringen i Nord-Norge fra 1. januar 2007 i beste fall er utsatt, men det kan også tyde på at det er "sterke krefter" som jobber for at Statped Nord ikke skal etableres.

Dagens statlige spesialpedagogiske tjenester i landsdelen er i hovedsak basert på avtaler som opprinnelig ble inngått for 3 år av gangen. De tre siste årene er disse avtalene prolongert med ulik varighet, mellom 1 år og helt ned i 6 måneder. Dette er meget ugunstig i forhold til de arbeidstakerne dette gjelder. Inneværende år gjelder dette 39 årsverk. Og det er uheldig i forhold til landsdelens muligheter til å rekruttere og bygge kompetanse i et framtidsperspektiv. Dette påvirker også tilliten og tryggheten hos brukere og foresatte til brukere når det gjelder valg av tilbud fra dette systemet.

Svar:

Kunnskapsdepartementet mottok 18. oktober 2006 utredning fra Utdanningsdirektoratet om videre utvikling av Statlig spesialpedagogisk støttesystem for Nord-Norge. Utredningen tar utgangspunkt i en direktoratsintern rapport avgitt i januar 2006, med oppsummering og vurdering av forslagene i denne og tiltak for videre utviklingsarbeid.

Utredningen vil bli gjennomgått i departementet og forslag til tiltak nærmere drøftet med direktoratet. Et eventuelt videre arbeid i tråd med direktoratets skisse vil bl.a. medføre forhandlinger og avklaringer i forhold til ulike parter.

Saken må også vurderes i forhold til de føringer som tidligere er lagt når det gjelder Statlig spesialpedagogisk støttesystem (Statped), bl.a. å se spørsmål om omorganisering i sammenheng med resultatet av den del av evalueringen av Kunnskapsløftet som gjelder det statlige spesialpedagogiske støttesystemet og den pedagogisk-psykologiske tjenesten (PPT). Det vises i denne forbindelse til omtale i St.prp. nr. 1 (2006-2007) under budsjettkapittel 230 og i St.prp. nr. 1 (2005-2006) under hovedkapittel 3 om oppfølging av anmodningsvedtak nr. 152 (2004-2005) og nr. 539 (2004-2005).

Jeg er ikke kjent med at ""sterke krefter" jobber mot at Statped Nord skal etableres". For Kunnskapsdepartementet vil hensynet til kvaliteten på tilbudet til brukerne av tjenestene i landsdelen, både på kort og lang sikt, være avgjørende i behandlingen av saken.

SPØRSMÅL NR. 103**Innlevert 25. oktober 2006 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 8. november 2006 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre videre drift av Lyngheisenteret på Lygra?»

BEGRUNNELSE:

Den 14. september 2004 reiste den gang stortingsrepresentant Trond Giske følgende spørsmål til kulturminister Svarstad Haugland:

"Hva vil statsråden gjøre for å sikre videre drift av Lyngheisenteret på Lygra?"

- Det kan opplyses om at de tidligere utfordringene med konsolideringen i Hordaland nå er på plass, og at istedenfor 10 har vi fått 9 konsoliderte enheter. Dette fordi man har greid å finne rom for de fire enhetene som var utenfor, i allerede konsoliderte enheter. Dette betyr at Osterøy Museum og Havråtunet fra 1. januar 2007 blir en del av Museumssenteret i Salhus, som fra før rommet Norsk Trikotasjemuseum og Tekstilsenteret, samt bevaringstjenester. På bakgrunn av disse endringene har Hordaland fylkeskommune styrket budsjettet til Museumssenteret i Salhus med 3,6 mill. kr mens den statlige økningen har vært på 1,6 mill. kr.

Vi antar at statsråden ikke er kjent med denne flotte nye konsolideringsenheten, som derfor trenger en større økning enn det som er foreslått i budsjettet.

Svar:

Det er ved fordelingen av økte budsjettmidler til museumssektoren i budsjettforslaget for 2007 lagt vekt på å styrke institusjoner som kan vise til resultater med hensyn til konsolideringsarbeid. Jeg er kjent med at både Lyngheisenteret, Osterøy Museum og Havråtunet fra 1. januar 2007 vil inngå i den konsoliderte enheten Museumssenteret i Salhus, og det er på denne bakgrunn foreslått en økning på 1,15 mill. kr til Museumssenteret i Salhus.

For øvrig vil midler fra Kultur- og kirkedepartementet til museumssektoren i tråd med føringene for museumsreformen bli utbetalt til konsoliderte institusjoner, og det er ikke aktuelt for departementet å øremerke tilskudd til enkeltmuseer innenfor en konsolidert museumsenhet. Det vil være opp til styret for Museumssenteret i Salhus å vurdere hvordan statstilskuddet skal fordeles på de underliggende avdelingene som inngår i museet, herunder hvilken andel av økningen som skal gå til å sikre driften av Lyngheisenteret på Lygra.

SPØRSMÅL NR. 104**Innlevert 25. oktober 2006 av stortingsrepresentant Anne Margrethe Larsen****Besvart 2. november 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Atomvåpentesten 9. oktober 2006 er et stort skritt i gal retning for Nord-Korea og for hele verden. I 1996 avga Den internasjonale domstolen i Haag en enstemmig erklæring om at det i henhold til folkeretten er plikt til full atomvåpenedrustning under effektiv internasjonal kontroll. Internasjonale reaksjoner på testen i Nord-Korea er et varsel til alle aspirerende atomstater om farene forbundet med å bli en atommakt. Frivillige organisasjoner i Norge og flere andre land har startet kampanjer for en atomvåpenkonvensjon på linje med konvensjonene mot andre

masseødeleggelsesvåpen. Saken støttes også av The Weapons of Mass Destruction Commission 2006 (Blix-kommisjonen).

Hva kan Norge bidra med for å sette arbeidet med en konvensjon mot atomvåpen på dagsordenen i FN og andre internasjonale fora?»

BEGRUNNELSE:

Atomvåpentesten 9. oktober 2006 i Nord-Korea og Iran, som trolig forsøker å skaffe seg atomvåpen, har brakt atomnedrustning langt opp på den internasjonale dagsordenen. Dette skjer samtidig med at

Ikke-spredningsavtalen er i ferd med å svekkes betydelig. De fem atomvåpenmaktene som er tilsluttet avtalen, moderniserer nå sine atomvåpen. Nord-Korea har trukket seg fra avtalen og har utviklet atomvåpen. Atomvåpenmaktene India, Pakistan og Israel har nektet å slutte seg til. USA har inngått en bilateral atomsamarbeidsavtale med India som bryter med avtalen.

Faren for at atomvåpen kan bli brukt, med hensikt eller ved uhell, er reell. Midt-Østen og Nordøst-Asia er eksempler på konfliktområder der atomvåpen kan komme til anvendelse. Det eksisterer fortsatt ca. 30 000 atomvåpen og flere tusen av disse er i alarmberedskap. Enkelte atomvåpenmakter har skjerpet sine strategier og åpner for forkjøpsangrep med atomvåpen. Sist ut i så måte er Frankrike. Atomvåpenstatene forsvarer sin maktposisjon med at bare de og ingen andre har lov til å ha atomvåpen. Faren forbundet med en slik linje er i dag innlysende. Så lenge noen har atomvåpen, prøver andre å skaffe seg slike.

I et internasjonalt klima preget av fortsatt rivalisering og manglende tillit får terrorister økte muligheter til å anskaffe seg atomvåpen.

Svar:

Nord-Koreas kjernefysiske prøvesprengning var et alvorlig skritt i gal retning. Landets kjernevåpenprogram utgjør ikke bare en trussel mot den regionale stabiliteten i Nordøst-Asia, men også en alvorlig utfordring for hele det globale kjernefysiske nedrustnings- og ikke-spredningsregimet.

Prøvesprengningen illustrerer at Avtalen om ikke-spredning av kjernevåpen (NPT) er utsatt for alvorlige belastninger. Den har i over 35 år spilt en viktig rolle for den globale sikkerheten ved å hindre at flere land har skaffet seg kjernevåpen. Vi må nå slå ring om og ytterligere styrke denne avtalen.

Gjennom NPT har kjernevåpenstatene påtatt seg klare nedrustningsforpliktelser, og målet er en verden fri for kjernevåpen.

Det er en utbredt oppfatning at kjernevåpenstatene ikke gjør nok for å gjennomføre sine nedrustningsforpliktelser. Likevel er jeg i sterkt tvil om at arbeidet med en konvensjon om forbud mot kjernevåpen vil gjøre situasjonen lettere.

Snarere frykter jeg at flere land vil konkludere

med at NPT ikke lenger har samme relevans, og dette kan lede til økt spredning. Videre tror jeg ikke at en slik konvensjon i dag vil motivere kjernevåpenstatene til fornyet nedrustningsinnsats. Det er heller mer sannsynlig at disse statene ikke vil delta i slike nye forhandlinger.

Norge har og vil fortsette å bidra til fremgang i nedrustningsarbeidet. Det er maktpåliggende å få Prøvestansavtalen til å tre i kraft. Før dette skjer, må vi hindre nye kjernefysiske prøver.

Vi må få i gang forhandlinger om en avtale som forbyr produksjon av spaltbart materiale for våpenformål. Selv om flere kjernevåpenmakter har erklært at de ikke lenger har slik produksjon, må disse bindes opp i folkerettslig bindende avtaler.

For det tredje er det nødvendig å komme videre med nedbyggingen av de kjernefysiske arsenalene. Siden den kalde krigens slutt har det vært gjort omfattende kutt, men det er ikke akseptabelt at det fortsatt eksisterer nær 30 000 atomstridshoder i verden.

Norge legger vekt på at USA og Russland skal lede an i dette arbeidet, og fra norsk side bidrar vi økonomisk i opphugging av russiske atomubåter.

La meg også forsikre om at Norge fortsatt vil arbeide for å minske betydningen av kjernevåpen i sikkerhetspolitikken. Vi må redusere dette våpenets attraksjonsverdi. Dette må kombineres med et krafttak for å få på plass regionale kjernevåpenfrie soner som garanteres av kjernevåpenstatene. Dermed vil stadig flere land oppnå garantier mot bruk eller trusler om å bli utsatt for kjernevåpen.

I dag er det av stor betydning at det ikke skapes inntrykk av at NPT er såpass svekket at forpliktelsene ikke lenger gjelder i samme grad.

Derfor vil Regjeringen holde fast ved NPT som hovedsporet for kjernefysisk nedrustning og ikke-spredning.

Vi trenger her en bred og omfattende tilnærming hvor nedrustning og ikke-spredning gjensidig forsterker hverandre. Blix-kommisjonen har en konvensjon mot kjernevåpen som en langsiktig målsetting.

Regjeringen deler denne, men - i likhet med Blix - ser vi det som avgjørende først å styrke NPT, og hindre at sivil bruk kjerneteknologi avledes til militære formål, samt å komme videre i nedrustningsarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 105**Innlevert 26. oktober 2006 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo****Besvart 1. november 2006 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den 30. september d.å. skjøt kinesiske soldater mot tibetanske flyktninger idet de beveget seg gjennom et fjellpass på vei mot Nepal. En rekke klatrere ble øyenvitner til skytingen, der det er verifisert at en tibetansk nonne ble drept, og at andre flyktninger kom til skade. I ettertid beskrives også at flere ble drept, men oppgavene over drepte og skadde er usikre.

Hvordan reagerer norske myndigheter overfor kinesiske myndigheter på nedskytingen av de tibetanske flyktingene?»

BEGRUNNELSE:

Det er også tidligere beskrevet tilsvarende alvorlige episoder der kinesiske soldater har skutt mot tibetanske flyktninger. Det finnes i tillegg rikelig dokumentasjon om at Kina tar i bruk undertrykkelse av befolkningen i Tibet, både når det gjelder religionsfrihet og når det gjelder generell undertrykkelse av den tibetanske kulturen. De mest alvorlige hendelsene er rene drap overfor forsvarsløse mennesker. Reaksjoner fra verdenssamfunnet kan bidra til å styrke menneskerettighetene for den tibetanske befolkningen, både gjennom offisielle reaksjoner overfor Kina, men også gjennom samtaler i uoffisielle sammenhenger, der det i møter med myndigheter og befolkningen i Kina gis uttrykk for at vi som del av den siviliserte verden tar avstand fra denne typen vold og undertrykkelse.

SPØRSMÅL NR. 106**Innlevert 26. oktober 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 31. oktober 2006 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I Stortingets spørretime 10. mai 2006 tok representanten Asmyhr opp problemet med reintallet i Vest-Finnmark. I svaret uttalte statsråden følgende: "Jeg tar sikte på å oversende Stortinget forslag til ny reindriftslov innen oktober i år."

Hvorfor har ikke statsråden lagt frem forslag til ny reindriftslov som lovet?»

Svar:

Regjeringen er opptatt av og bekymret for situasjonen for menneskerettighetene i Kina, også situasjonen i Tibet.

Når det gjelder den konkrete skyteepisoden mot en gruppe tibetanske flyktninger på grensen mot Nepal 30. september i år, har vi gjennom vår ambassade i Beijing beklaget denne hendelsen overfor kinesiske myndigheter, og vi har bedt om en forklaring på hvorfor en tibetansk nonne ble skutt av det kinesiske grensepolitiet. Vi har også bedt om å få mer informasjon om situasjonen for arresterte tibetanere som har prøvd å flykte til Nepal, hvorav flere her er barn.

Responser fra kinesiske myndigheter på vår henvendelse har vært at grensepolitiet handlet i selvforsvar, og at dette var en profesjonell menneskesmuggingsoperasjon.

Andre land har også reagert overfor kinesiske myndigheter på hendelsen. EU tok opp saken under menneskerettighetsdialogen mellom Kina og EU i forrige uke, og EU oppfordret Kina til å iverksette en større etterforskning av saken.

Fra norsk side vil vi fortsette å følge situasjonen for tibetanske flyktninger, og vil også aktivt følge opp kontakten med kinesiske myndigheter for å få mer informasjon om denne saken og andre menneskerettighetssaker.

sjonsavtalen med Sametinget ble inngått, og som utarbeides ut fra de forpliktelser det innebærer. Det var derfor tidlig i mai ikke mulig å være mer konkret med hensyn på fremleggelsestidspunkt.

Jeg kan imidlertid forsikre om at det har vært arbeidet meget aktivt for å få frem en ny reindrifftslov. Det har i den forbindelse vært satt av mye ressurser til konsultasjoner med Sametinget og Norske reindriftssamers landsforbund (NRL) - både på politisk og administrativt nivå.

Sametinget behandlet utkast til ny lov på sin plenumssamling i slutten av september. Etter at utkastet var behandlet av Sametingets plenum, har departementet arbeidet med å ferdigstille lovproposisjonen. I dette arbeidet har det vært nødvendig å vurdere innspillene både fra behandlingen i Sametinget og fra NRL.

Jeg vil så snart som mulig oversende Stortinget forslag til ny reindrifftslov.

SPØRSMÅL NR. 107

Innlevert 26. oktober 2006 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 31. oktober 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Finansministeren har gitt svar på høringsuttalelsen til Strukturutvalgets rapport. Høringsuttalelsen bygger på en utredning fra Samfunns- og næringslivsforskning AS. Blant annet tar finansministeren til orde for helt fri omsetning av fiskekvoter, også mellom fartøygrupper, innføring av ressursrente som vil gi staten inntekt på 7 mrd. kr.

Er finansministerens høringsuttalelse til strukturutvalgets rapport i tråd med rRegjeringens Soria Moria-erklæring?»

Svar:

Fiskeri- og kystdepartementet mottok den 2. oktober 2006 høringsuttalelse fra Finansdepartementet til NOU 2006:16 Strukturvirkemidler i fiskeflåten.

Finansdepartementet peker i sin høringsuttalelse på sentrale samfunnsøkonomiske sammenhenger og hensyn som bør inngå i vurderingen av strukturvirkemidlene for fiskeflåten. Disse momentene illustreres ved å vise til en utredning fra Samfunns- og næringslivsforskning AS som ble utarbeidet på bestilling fra Fiskeri- og kystdepartementet.

Jeg kan imidlertid ikke se at det medfører riktighet at finansministeren gjennom høringsuttalelsen tar til orde for fri omsetning av fiskekvoter og innføring av ressursrentebeskatning slik Korsberg hevder i sitt spørsmål. Jeg vil i denne sammenheng vise til siste avsnitt i høringsuttalelsen hvor Finansdepartementet skriver følgende:

"Finansdepartementet vil for øvrig ta stilling til oppfølgingen av utredningen når resultatet av høringsuttalelsen foreligger."

I Soria Moria-erklæringen slås det fast at Regjeringen vil at strukturtiltak for fiskeflåten må utformes i tråd med målene om å sikre fiskeressursene som felles eiendom, sikre en fiskeflåte som bidrar til aktivitet langs hele kysten og samtidig sikre en flåte som er moderne, variert og lønnsom.

De ulike forslagene i NOU 2006:16 Strukturvirkemidler i fiskeflåten viser at disse målene kan nås på ulike måter, og Regjeringen arbeider nå med oppfølgingen av Strukturutvalgets utredning. I dette arbeidet inngår også den type samfunnsøkonomiske analyser og vurderinger som Finansdepartementet omtaler i sin høringsuttalelse.

SPØRSMÅL NR. 108**Innlevert 26. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 1. november 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hva vil arbeids- og inkluderingsministeren gjøre for å oppnå størst mulig åpenhet fra avholdte møter mellom Regjeringen og Sametinget og også sørge for at møtereferatene så raskt som mulig blir tilgjengelig for allmennheten?»

BEGRUNNELSE:

Det leses til stadighet i avisene at det er konsultasjoner mellom Regjeringen og Sametinget og mellom Regjeringen og samiske organisasjoner. Men hva som skjer på disse møtene, blir hemmeligholdt. Referatene blir i hvert fall ikke offentliggjort. Det finnes en avtale mellom Regjeringen og Sametinget om at det skal være to såkalte ordinære konsultasjonsmøter i året mellom Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Sametinget. Det siste møtet var 30. juni i år og fortsatt er ikke noe offentliggjort fra dette møtet. Fire måneder etter at møtet ble avviklet, vet vi ennå ikke engang hvilke saker som ble tatt opp. Når det gjøres henvendelser fra private personer til Arbeids- og inkluderingsdepartementet om å få referatet fra møtet, får man et "kokkelimonkesvar" om at det er prosedyrer rundt godkjenningen av referatet som er årsaken til at det ikke kan utleveres. Arbeids- og inkluderingsdepartementet har en egen hjemmeside hvor protokoller fra konsultasjonsmøter mellom Sametinget og Arbeids- og inkluderingsdepartementet skal legges ut, men kun ett referat er lagt ut og det er ifra et møte som ble holdt for snart ett år siden. Slik dette når foregår, vil vi karakterisere dette som et hemmelig diplomati mellom to sentralmakter.

Svar:

Regjeringen er oppatt av å sikre størst mulig åpenhet om dialogen mellom Sametinget og departementene. En slik åpenhet innebærer at protokollene fra de politiske konsultasjonsmøtene mellom Regjeringen og Sametinget må ferdigstilles innen rimelig tid og gjøres tilgjengelig for allmennheten, blant annet på departementets internettsider.

Utarbeidelsen av protokollen fra møtet mellom meg og Sametingspresidenten 30. juni 2006 har tatt for lang tid. Jeg vil ta opp saken på det neste politiske konsultasjonsmøtet, slik at vi får etablert rutiner som sikrer at protokollene blir utarbeidet og ferdigstilt raskt.

Jeg kan for øvrig orientere om at protokollen fra møtet 30. juni 2006 nå er ferdigstilt, og vedlegges til orientering.

Vedlegg til svar:

Protokoll fra det halvårlig konsultasjonsmøte 30. juni 2006 mellom arbeids- og inkluderingsministeren og sametingspresidenten

Sted:

Sametinget, Karasjok

Tid:

fredag 30. juni 2006 kl. 09.00-11.00. Det var satt av lengre tid til møtet, men fordi seremonien i Lakselv i forbindelse med overtakelsen av Finnmarkseiendommen ble framskjøvet, ble dette møtet tilsvarende kortere.

Tilstede:

Fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet:

statsråd Bjarne Håkon Hanssen, statssekretær Berit Oskal Eira, politisk rådgiver Arnhild Holstad, departementsråd Ellen Seip, informasjonssjef Wenche Rasch, ekspedisjonssjef Petter Drefvelin, rådgiver Hildegunn Heinum.

Fra Sametinget:

president Aili Keskitalo, visepresident Johan Mikkil Sara, rådsmedlem Terje Tretnes, rådsmedlem Randi A. Skum, rådsmedlem Jarle Jonassen, politisk rådgiver Geir Tommy Pedersen, direktør Heidi Salmi, konstituert avdelingsdirektør Gro Dikkanen, rådgiver Carl Erik Moksness, førstekonsulent Lisbeth Skoglund.

Sak 1 Erfaringer med konsultasjonsordningen fra mai 2005-juni 2006

Sametinget redegjorde for Sametingets erfaringer med konsultasjonsordningen. Det ble lagt vekt på om forpliktelsene i avtalen som sådan har blitt oppfylt og ikke de resultatene som de ulike prosesser har avstedkommet:

Vi har hatt flere gode konsultasjonsprosesser og flere departementer har etter konsultasjonsavtalen sett at Sametinget må konsulteres med sikte på å oppnå enighet. På mange av konsultasjonsmøtene har også AID vært representert noe som har blitt opplevd som positivt og konstruktivt for dialogen mellom partene.

Sametinget har forståelse for at det i en innkjørfase til en viss grad vil være naturlig for de ulike

departementer å bruke noe tid på å finne et opplegg som passer til arbeidsformen i departementet. Sametinget vil likevel presisere at man må kunne legge til grunn at departementene møter forberedt i forhold til konsultasjonsavtalens innhold. Vi har opplevd mye tidsbruk på å diskutere hvilke forpliktelser konsultasjonsavtalen inneholder før vi har kunnet begynne med selve saken.

Flere departementer hatt innvendinger til at avtalen medfører medarbeid for dem, noe som også har blitt brukt som argument for å gå utover konsultasjonsavtalen. Vi mener at dette er hensyn som allerede ble avveid ved inngåelsen ved avtalen, og det er derfor en konsekvens både statlige myndigheter og Sametinget må ta.

Vi har opplevd at det i konsultasjonsprosesser der vi har kommet til enighet, i etterkant fra statlig hold har blitt besluttet endringer. Det er av svært stor viktighet at de som konsulterer Sametinget har den nødvendige forankring og beslutningsmyndighet.

Vi har også i løpet av året som er gått hatt eksempler på brudd på konsultasjonsavtalen, vi forutsetter at dette vil rette seg etter hvert.

Sametinget er i alle konsultasjonsprosesser opptatt av å være smidige og fleksible. Konsultasjonsinstituttet legger plikter på begge parter, noe Sametinget tar på alvor.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet:

Gjennomgangen fra Sametingets side var nyttig. Når det gjelder konsultasjonsavtalen er realiteten at partene må passe på at avtalen blir fulgt. AID vil følge opp i forhold til de departementer som Sametinget kan ønske seg bedre samarbeid med når det gjelder konsultasjonsavtalen.

Det er viktig at alle parter er klar over når er det konsultasjoner og når ikke. Konsultasjoner tar tid, derfor kan det svikte av og til. Det er positivt at presidenten er tydelig i forhold til at det er ikke alltid man blir enige i konsultasjoner. Konsultasjonsordningen har bedret Arbeids- og inkluderingsdepartementets mulighet for å holde oversikt over de ulike samiske sakene i andre departementer, og bidra til behandling og løsning av sakene. Departementet foreslår en evaluering av konsultasjonsordningen om ca. 1 år.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Sametinget er enige om at det foretas en evaluering av konsultasjonsordningen, dette bør skje i løpet av 2007.

Sak 2 Oppfølging fra det forrige halvårige møtet
14. desember 2005

2.1 Saken om de utdanningsskadelidte

Sametinget orienterte om at det de berørte er venter på svar og man lurte på når den første saken kan være ferdig behandlet.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet orientert om at saken ble fulgt opp fra deres side og at det blant annet var aktuelt med flere saksbehandlere for å få unna sakene. Man kunne ikke si sikkert når den første saken er ventet ferdig behandlet. Departementet vil fortsatt følge opp saken.

2.2 Rochi-saken

Sametinget tok opp at man fortsatt er bekymret for rivingsvedtaket i Rochi-saken. Saken ligger nå i Finnmarkseiendommen.

Departementet tok Sametingets synspunkter til etterretning.

2.3 Oppfølging av finnmarksloven

Sametinget viste til at det har skjedd mye i saken og at mye nå er på plass, blant annet Kystfiskeutvalget for Finnmark. Sametinget tok opp situasjonen for østsamene. Et museum er viktig, men der er andre viktige spørsmål også som man må arbeide med.

Sametinget vil følge opp østsamene ved en senere anledning.

2.4 Nedsettelse av faglig analysegruppe

Denne saken er en oppfølging av konsultasjonsavtalens punkt 8. Sametingspresidenten viste til at Sametinget vil oversende et forslag til hvordan man kan følge opp dette punktet i konsultasjonsavtalen.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Sametinget er enige om at Sametinget fremmer et forslag til oppfølging av konsultasjonsavtalens punkt 8.

2.5 Arbeidsgruppe - sametingets formelle og budsjettmessige stilling

Sametinget foreslo at saken utsettes til et eget møte mellom departementet og Sametinget på politisk nivå i august. Grunne til forslaget var at det var meget kort tid til møtet fordi den offisielle åpningen av Finnmarkseiendommen var samme dag, 30. juni 2006.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Sametinget er enige om at saken utsettes til august.

Sak 3 Spørsmål fra Sametinget - oppfølging av budsjett

Sametinget tok opp flere spørsmål og saker vedrørende budsjett 2007, hvor man er bekymret for finansiering. Følgende saker ble tatt opp; Internasjonalt fag og formidlingssenter for reindrift grenselos-saken, samisk i hjemmeskolen - fjernundervisning, Elgå oppvekstsenter og momsfratak for duodji. Videre tok men opp at det fremdeles er departementer som ikke bidrar budsjettmessig til Sametinget, men har store forventninger til at Sametinget bidrar i arbeid.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet infor-

merte at mange samiske spørsmål blir vurdert i budsjett prosessen, blant annet Østsamisk museum, internasjonalt fag- og formidlingssenter, Tysfjord inn i språkforvaltningsområdet. Sametinget responderte med at det er positivt med helhet i budsjettet i forhold til Sametinget og samiske tiltak. Arbeids- og inkluderingsdepartementet gav videre uttrykk for at det ikke er mulig for å svare konkret på disse forespørslene, da dette er spørsmål som inngår i budsjettprosessen, men at innspillene blir tatt med i den videre prosessen.

Sak 4 Eventuelt

4.1 Urfolkserklæringen

Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Sametinget var enige at det er svært gledelig at arbeidet med urfolkserklæringen er kommet et viktig skritt vi-

dere i og med utkastet er vedtatt sendt over til FNs generalforsamling.

4.2 NAV-reformen

Sametinget tok opp at det samiske perspektiv ikke er godt nok ivarettatt i prosessen med NAV-reformen. Fra Sametingets side etterspør man hvordan dette kan komme inn i reformen på prinsipielt nivå, samtidig som man kan gjøre grep i forhold til enkelt prosjekter. Det ble også gjort oppmerksom på at Sametinget var kjent med søknaden fra Avjovarre urfolksregion, og at dette kan være en anledning til å utvikle kompetanse på hvordan samisk språk, kultur og samfunnsliv skal ivaretas i den nye reformen.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet følger opp saken og Sametinget vil få en tilbakemelding.

SPØRSMÅL NR. 109

Innlevert 26. oktober 2006 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 31. oktober 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Vil statsråden være behjelpelig med å løse en problemsstilling som er oppstått etter at trehjuls sykkel for voksne har blitt definert som "hjelpemiddel til trening, stimulering og aktivisering for å opprettholde eller bedre funksjonsevnen", og som kun kan gis til barn og unge under 26 år?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har blitt kontaktet av en mann (over 26 år) som er avhengig av trehjuls sykkel for å kunne handle, hente ved og for å kunne forflytte seg fra A til B. Selv uttrykker han det slik: "Folk flest har bil, sykkel er min bil."

Mannen har en skade på lillehjernen, noe som blant annet forstyrrer balansesystemet. Han kan derfor ikke gå. Ikke fordi det er noe feil med beina, men fordi han faller.

Denne mannen kan få både bil og rullestol, har han fått beskjed om.

Imidlertid ønsker han ikke rullestol, fordi som nevnt, beina virker. Bil tør han ikke kjøre, da han er usikker på om han er skikket til dette.

Som statsråden forstår, er det ikke her snakk om å nekte vedkommende et fremkomstmiddel, men hel-

ler muligheten til å velge det fremkomstmiddel som er mest ønsket og hensiktsmessig for bruker.

I dag er en slik sykkel etter trygdekontorets mening, "et hjelpemiddel til trening, stimulering og aktivisering" og ikke et fremkomstmiddel. Siden en slik sykkel kun gis med ovennevnte begrunnelse, måtte han ha vært under 26 år, for å få ny sykkel. Han er i dag mer enn 26 år gammel og sykkelens han har i dag, er totalt utslitt.

Jeg vil be statsråden om å se på dette regelverket og redegjøre for muligheten for at trehjuls sykkel for voksne funksjonshemmede kan gis isteden for rullestol, der dette er en bedre løsning for den det gjelder.

Svar:

En lignende problemstilling ble tatt opp av stortingsrepresentant Eirin Faldet i april 2006 (Spørsmål til skriftlig besvarelse nr. 800). Det ble her vist til at en mann over 26 år var blitt tilbudt en elektrisk rullestol fra hjelpemiddelsentralen, mens det han ønsket seg var en rimeligere trehjuls sykkel. Jeg svarte da at jeg ville ta opp saken med daværende Rikstrygdeverket med henblikk på en eventuell endring av praksis.

Den 12. mai 2006 ble det avholdt et møte med daværende Rikstrygdeverket om saken. I etterkant av dette ba departementet Rikstrygdeverket i brev av 13.

juni 2006 om å endre retningslinjene og informere hjelpemiddelsentralene om at brukere som oppfyller vilkårene for å få innvilget en elektrisk rullestol, i stedet vil kunne få innvilget en trehjulssykkel med hjelpemotor dersom de ønsker dette, og det er hensiktsmessig for dem. Bruker vil da ikke kunne få innvilget elektrisk rullestol, og trehjulssykkelen vil i disse tilfellene bli innvilget som et forflytningshjelpemiddel. Jeg har vært i kontakt med Arbeids- og velferdsdirek-

toratet, og de opplyser om at det har gått ut brev om denne endringen av praksis til alle landets hjelpemiddelsentraler.

Jeg mener at tilsvarende resonnement må anvendes dersom brukere som oppfyller vilkårene for manuell rullestol som forflytningshjelpemiddel, ønsker å bruke en trehjulssykkel uten hjelpemotor til samme formål i stedet. Jeg vil ta denne presisering av praksis opp med Arbeids- og velferdsdirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 110

Innlevert 26. oktober 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 2. november 2006 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Mannskapssituasjonen i norsk fiskerinæring er alvorleg mellom anna på grunn av Regjeringas utviding av nettolønsordninga. Fleire farty slit med å skaffe arbeidskraft. Eg viser i den samanheng til rundskriv UDI 02-59 OPA om arbeidstillatelse for ufaglært arbeidskraft, jf. utlendingsforskriften § 4a andre ledd bokstav f.

Vil statsråden vurdere at også havfiskarar kan ta-kast inn i den forskrifta?»

Svar:

Den norske fiskeripolitikken har som ei av sine hovudmålsetjingar å sikre at dei nasjonale marine ressursane kjem kystbefolkninga i Noreg til gode, jf. deltakarloven sin føremålsbestemming i § 1.

Norsk lov krev at minst halvparten av mannskapet eller lottfiskarane og førar eller høvedsmann på norske fiskebåtar anten skal vere norske statsborgarar eller vere busett i Noreg, jf. § 3, 2. ledd i lov 17. juni 1966 om forbud mot at utlendinger driver fiske m.v. i Norges territorialfarvann (fiskeriforbudsloven). Dette inneber at inntil halvparten av mannskapet kan vere utanlandske statsborgarar eller busett i utlandet. Det er heller ikkje ein føresetnad for å være mannskap at ein er registrert i fiskarmanntalet. Ei brei høyring om nasjonalitets- og bustadskravet har nett vore gjennomført, der det vert foreslått at nasjonalitetskravet opphevast, mens bustadskravet vert spesifisert til å gjelde kystkommunar eller tilgrensande kommunar. Ei slik lovendring vil styrkje regjerin-

ga si målsetjing om at verdiskapinga av våre nasjonale fiskeressursar i størst mogleg grad skal kome kystsamfunn som er avhengig av fiskeria, til gode.

Alle som skal ta arbeid i Noreg må i hovudregelen ha arbeidsløyve. Det er egne reglar for borgarar omfatta av EØS/EFTA-avtalen. Gjennom ordninga som stortingsrepresentanten viser til, kan også arbeidsløyve bli gitt til russiske borgarar frå Barentsregionen som skal arbeide i fiskeindustrien i Nordland, Troms og Finnmark. Bearbeiding og konservering om bord på fabrikkskip frå dette området er omfatta av reglane. Løyve vert ikkje gitt dersom det er tilgjengeleg arbeidskraft innanlands eller arbeidskraft frå EØS- eller EFTA-området. Lengda på løyva kan ikkje overstige til saman to år. Ny løyve etter dette kan ikkje verte gitt før etter eit års opphald utanfor Noreg. Sidan ordninga inneheld enkelte avgrensingar, som at ho rettar seg mot ufaglært arbeidskraft som ikkje kan vera her i meir enn to år, ynskjer eg førebels ikkje å utvide ho.

Når det gjeld konkurransesituasjonen om arbeidskraft er eg i nær dialog med Noregs Fiskarlag om dette. Dei oversendte i september i år ein rapport med tittel: Frå ungdom til fiskar, frå fiskar til fartyegar. Rapporten kjem med klare anbefalingar om tiltak på kort og lang sikt som kan bøte på rekrutteringa til næringa. Vi er i drøftingar med Fiskarlaget om å følgje opp desse anbefalingane. Vidare har vi Fiskarlagets innspel om økonomiske ordningar og andre tilretteleggjande tiltak for å betre konkurransesituasjonen i flåten til vurdering i relevante departement.

SPØRSMÅL NR. 111**Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 2. november 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer samferdselsdepartementet samferdselsministerens habilitet i forhold til å behandle ankesaker på teleområdet, når hun nå har uttrykt sterk mistillit til styret i ett selskap?»

BEGRUNNELSE:

I Politisk Kvarter 27. oktober 2006 uttrykker samferdselsministeren sterk mistillit til styret og styrelederen i Telenor i forbindelse med salget av Telenor Satellite Services til et utenlandsk selskap. Samferdselsministeren gir under sendingen uttrykk for at hun ønsker styrelederen i selskapet sparket, men påpeker at dette er opp til næringsministeren. Samferdselsministeren ved Samferdselsdepartementet er ankeinstans for saker på samferdselsområdet.

Svar:

Mine uttalelser i Politisk Kvarter på P2 den 27. oktober 2006, tilknyttet salget av Telenor Satellite Services til et utenlandsk selskap, var en næringspolitisk ytring begrenset til Telenors disposisjoner som en stor norsk næringsaktør. Mine uttalelser omhandlet hvilke typer næringsvirksomhet som jeg mener

det er naturlig at Telenor egner seg til, for å understøtte og fremme norsk næringskompetanse innenfor dette området.

Jeg fant det naturlig, ut fra sammenhengen, å samtidig vise til Senterpartiets holdning til utøvelse av statlig eierskap. At Senterpartiet er opptatt av en aktiv næringspolitikk, inkludert et aktivt statlig eierskap, skulle ikke komme som en overraskelse. Det å uttale noe som jeg antar er offentlig kjent, bør ikke benyttes til å så tvil om min habilitet i enkeltsaker som jeg avgjør som samferdselsminister. Det vil etter min mening legge et kunstig "lokk" på den politiske, offentlige debatt hvis jeg ikke skulle kunne henvise til eget partis oppfatninger, uten samtidig å bli møtt med påstander om inhabilitet i enkeltsaker jeg får til behandling som ansvarlig statsråd.

Jeg vil understreke at det er svært viktig for meg å opptre upartisk i enkeltsaker som kommer på mitt bord som samferdselsminister. Dette gjelder også saker hvor Telenor og Telenors interesser er direkte eller indirekte involvert. Det er ikke grunnlag for bekymring med hensyn til at den angjeldende meningsytring vil påvirke min holdning til Telenors, eller andre involvertes interesser, i disse saker.

SPØRSMÅL NR. 112**Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Per Sandberg****Besvart 7. november 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Er statsråden kjent med at regelverket praktiseres så forskjellig som det her vises til, og kan statsråden slå seg til ro med at tilstandene fremover fortsetter på samme måte?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er fra flere hold blitt gjort oppmerksom på at praksisen ved tildeling eller avslag på søknad om parkeringstillatelse varierer sterkt fra kommune til kommune. Variasjonene kan slå ut med den følge at en tilstand som berettiger tillatelse i en

kommune, ikke gir grunnlag for tillatelse i andre. Jeg viser også til flere presseoppslag som belyser og understreker akkurat dette. Sett under ett oppleves praksisen som vilkårlig, og søkere har liten forståelse for slike tilstander fra offentlige instanser som skal forvalte et regelverk med stor betydning for søkerens muligheter til å bevege seg i nærmiljøet.

Svar:

Det er særlig personer som ikke kan gå eller som har store vansker med å bevege seg over noen lengde, og som i tillegg har et særlig behov for parkeringslet-

telser, som kan få utstedt parkeringstillatelse for forflytningshemmede, jf. forskrift 15. mars 1994 nr. 222.

Parkeringstillatelsen utstedes av kommunen der vedkommende bor, og gir også enkelte andre rettigheter for innehaveren, som rett til fri passering i bomringer og fritak for piggdekkavgift.

Siden søkeren i tillegg til å ha bevegelseshemninger også må ha et særskilt behov for parkeringslettelse, vil det kunne være riktig at personer med samme reduserte bevegelse vil behandles forskjellig. For å bidra til ensartet praksis i kommunene er det imidlertid utarbeidet retningslinjer til forskriften, og disse er sendt alle landets kommuner. Det viser seg dessverre likevel at forskriften praktiseres noe ulikt i kommunene.

Variasjonene i praksis kan til dels ha sammenheng med at myndigheten til å utstede tillatelser lokalt er lagt til forskjellige organer, og presset på tilrettelagte plasser varierer fra kommune til kommune.

Det ble i april 2006 lagt frem en rapport fra en bredt sammensatt arbeidsgruppe som har foretatt en gjennomgang av offentlig og privat avgiftsparkering. Både Norges Handikapforbund, Forflytningshemmedes Fellesorganisasjon og parkeringsnæringen har vært representert i gruppen. Som del av et foreslått ensartet regelverk for offentlige og private parkeringstilbydere tilrår arbeidsgruppen en rekke endringer som vil gi gjennomgående og harmoniserte rettigheter for forflytningshemmede. I tilknytning til dette foreslås det etter anmodning blant annet fra de funksjonshemmedes organisasjoner også en full gjennomgang av forskrift om parkering for forflytningshemmede. Særlige vurderingstemaer vil da blant annet være tiltak for å sikre lik praktisering av regelverket. Rapporten har vært på høring, og er nå til oppsummering og ytterligere vurdering i departementet. Jeg vil være spesielt oppmerksom på den problemstillingen representanten har tatt opp i den videre oppfølgingen av rapporten.

SPØRSMÅL NR. 113

Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Karin Yrvin

Besvart 1. november 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil Regjeringen dra erfaringer fra det svenske arbeidet mot patriarkalsk vold, og kartlegge hva slags tiltak som eksisterer mot slik vold og undertrykking, med spesielt fokus på æresrelatert vold, samt utvikle en strategi for å sette disse spørsmålene på den internasjonale og den nasjonale agendaen?»

BEGRUNNELSE:

Den svenske regjeringen arrangerte i 2004 en stor internasjonal konferanse om patriarkalsk vold, med spesielt fokus på æresrelatert vold. Formålet var å angripe årsaken til overgrep mot kvinner og jenter, få oppmerksomhet rundt statens ansvar for å sikre innbyggerne et liv uten vold, og å samle aktører fra ulike arenaer til en debatt om temaet. I sluttokumentet fra konferansen fremholdes at en årsak til vold er patriarkalske strukturer og forestillinger om kvinners underordning, og menns overordning.

Dette er strukturer som finnes verden over, avhengig av grad av likestilling. Arbeidet mot vold, også æresrelatert vold, handler ikke bare om vold, men også om en bred innsats for å styrke kvinners og jenters rettigheter. Å arbeide for kvinners rett til et liv

uten vold er således en mynt med to sider. Den ene siden er å sikre henne konkret mot vold gjennom rettsikkerhet og internasjonalt arbeid. Den andre siden av mynten er å sikre likestilling i et samfunn fordi det skaper et samfunn med mindre vold.

Resultatene av det norske samfunns stillingstakende mot vold og for likestilling er, sett i et internasjonalt perspektiv, oppløftende.

Den norske regjeringen har lenge arbeidet nasjonalt og internasjonalt for likestilling mellom kjønnene, og Regjeringen har varslet sterkere tiltak mot patriarkalsk vold. Allikevel gjenstår en rekke utfordringer. Det er behov for et sterkt og vedvarende fokus på æresrelatert vold, og på fortsatt å synliggjøre den bakenforliggende undertrykkelse bak vold. Arbeidet må pågå både nasjonalt og internasjonalt.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra arbeids- og inkluderingsministeren.

La meg innledningsvis understreke at jeg som justisminister ikke under noen omstendighet vil akseptere vold og overgrep mot kvinner, uavhengig av

om volden begås av nåværende eller tidligere partner, begås av familiemedlemmer i et forsøk på å tvinge noen til ekteskap eller begås som ledd i tradisjonsbundets atferd som for eksempel er tilfellet med omskjæring. Uavhengig av hvordan volden forklares skal vi ikke miste av syne at dette er uttrykk for grove krenkelser av kvinner, som det både er en nasjonal og en internasjonal oppgave å bekjempe.

De senere årene har vi iverksatt en rekke tiltak for å bekjempe vold og overgrep mot kvinner nasjonalt. I denne sammenheng vil jeg peke på de tiltak som er gjennomført som en del av handlingsplanene "Vold mot kvinner" 2000-2003 og "Vold i nære relasjoner" 2004-2007. I tillegg kommer handlingsplanene og de forsterkede innsatsene mot tvangsekteskap og kjønnslemlestelse.

I tråd med Soria Moria-erklæringen vil denne innsatsen bli styrket ytterligere fremover. I samarbeid med barne- og likestillingsministeren, arbeids- og inkluderingsministeren og helse- og omsorgsministeren vil jeg i løpet av våren utarbeide en ny tiltaksplan for å bekjempe vold i nære relasjoner. Vi vil

også styrke arbeidet mot tvangsekteskap. Her vil vi blant annet utvide det nåværende kompetanseteamet mot tvangsekteskap slik at det avsettes egne stillingsressurser til teamet. Det vil også bli iverksatt tiltak knyttet til informasjon, holdningsskapende arbeid, kompetanseheving, kunnskapsinnhenting, forebyggende tiltak og krisehjelp.

Når det gjelder spørsmålet om innhenting av erfaringer fra Sverige, har vi allerede etablert god kontakt med svenske myndigheter. Vi har blant annet gjennomført flere studiebesøk til Gøteborg, der arbeidet med æresrelatert vold har stått på dagsordenen i en årrekke og det er gjennomført en rekke tiltak med stor relevans for vårt fremtidige arbeid. Som en oppfølging av disse besøkene har barne- og likestillingsministeren tatt initiativ til at det skal gjennomføres en felles nordisk praktikerkonferanse, om æresrelatert vold, i Oslo i desember i år. Konferansen skal legge hovedvekt på erfaringsutveksling og vil søke å legge frem gode eksempler på hvordan arbeidet med å bekjempe æresrelatert vold kan organiseres fremover.

SPØRSMÅL NR. 114

Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 1. november 2006 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Frå verftsindustrien blir det nå påpeika at det tar altfor lang tid å få papira i orden for utanlandske arbeidrarar som trengst og som vil arbeide i Noreg. Flaskehalsen er i politiet, blir det hevda. Regjeringa har sagt at dei vil bidra til å få til auka bruk av utanlandsk arbeidskraft.

Kva konkret vil statsråden gjere for å få ned saksbehandlingstida så raskt som mogleg?»

Svar:

Den store ordretilgangen på nybygg i verftsindustrien har gitt et stort behov for utenlandsk arbeidskraft, og et økende antall søknader om arbeids- og oppholdstillatelser til politiet.

Fra Politidirektoratet har jeg fått opplyst at mange av verftene ligger i små og mellomstore politidistrikter. Store økninger av en bestemt kategori søknader i løpet av en kort tidsperiode vil derfor være meget følbart for politiets behandlingsskapitet.

Saksbehandlingstiden vil være forskjellig i de enkelte politidistrikter, avhengig av hvilket land søkeren kommer fra, og hvilken type tillatelse det søkes om. Det skilles i denne sammenheng mellom to saksstyper; EØS-saker og såkalte tredjelandssaker (utenfor EØS-området). Det er særlig søknader fra borgere fra de såkalte nye EØS-land som Polen, Litauen og Tsjekkia, som må ha tillatelse fra første dag, som har fått økt saksbehandlingstid.

En del politidistrikter er i en aktiv dialog med verfts- og anleggsindustrien. Fra politiets side oppfordres det til at arbeidsgivere/-takere planlegger virksomheten godt, slik at arbeidstillatelse kan være klar når arbeidstaker kommer til Norge. Blant annet kan dette gjøres ved at arbeidstakeren søker fra hjemlandet. Politiet opplever likevel at svært mange arbeidstakere møter opp i politiets ekspedisjoner med forventning om arbeidstillatelse på dagen. Det er også grunn til å anta at Romanias og Bulgarias inntrreden i EU fra 1. januar 2007 vil gi økt arbeidsinnvandring til verftsindustrien, med påfølgende ytterligere økning i antall søknader om arbeidstillatelse.

Dette vil i så fall medføre økt press på politidistriktene sine ressurser.

Jeg vil understreke at politidistriktene prioriterer å holde saksmengden nede, men at det alltid vil ta noe tid å tilpasse ressursituasjonen. Det er også viktig å være oppmerksom på at politiet ikke bare behandler oppholds- og arbeidstillatelser, men også de øvrige utlendingssaker, som førstegangs arbeids- og oppholdstillatelser, fornyelser, bosettingstillatelser,

statsborgersøknader mv. Om politiet skal prioritere en bestemt yrkesgruppe vil dette få konsekvenser for andre søkere. Som varslet i St.prp. nr. 1 (2006-2007) vil det bli vurdert innført målekriterier innen utlendingsfeltet.

Jeg har tillit til at politimestrene i det enkelte politidistrikt følger utviklingen nøye, og foretar de prioriteringer som er nødvendige. Dette vil jeg følge opp i styringsdialogen jeg har med Politidirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 115

Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn

Besvart 7. november 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte at ADR-forskriftene ikkje gjer det vanskelegare for bilar med "farleg last", etter at gassferjene på strekningane Halhjem-Sandvikvåg og Arsvågen-Mortavik kjem i drift frå nyttår?»

GRUNNGJEVING:

Me er mange som ser fram til at hurtiggåande gassferjer kjem i drift på dei nemnde ferjestrekningane. Ferjesambanda er livsviktige knutepunkt med stor trafikk av alle kategoriar. Ein del av lasta som vert transportert, er "farleg last" som kjem inn under restriksjonar som følgjer av ADR-forskriftene.

Dei nye hurtigfergene er gassdrivne. Gass vert definert som "farleg last". Spørsmålet som har dukka opp er om dette kan føra til at heilt nødvendig transport av anna "farleg last" kan få dårlegare transportforhold enn i dag over desse sambanda.

Svar:

ADR-forskrifta regulerer landtransport av farleg gods, dvs. transport på veg og jernbane. Transport av farleg gods på ferjer blir regulert av "Forskrift om transport av farlig gods som pakket gods på passasjerskip". Denne forskrifta er fastsett av Sjøfartsdirektoratet som har det overordna ansvaret for tryggleiken til sjøs.

Statens vegvesen har ansvar for kjøp av riksvegferjetenester, og har inngått ein kontrakt som fører med seg at sambanda Halhjem-Sandvikvåg og Arsvågen-Mortavika frå neste år skal trafikkerast med fartøy drivne med gass. I den samanhengen blei det stilt som krav at kvar ferje som minimum skal kunne ta eit vogntog med farleg last i kvar ende av bildekket. Sjøfartsdirektoratet skriv ut ei "Erklæring om transport av farlig gods" når nye fartøy er synfart og funne å vere i samsvar med regelverket.

Statens vegvesen opplyser at dei ikkje er kjent med at det for gassdrivne fartøy skulle vere andre reglar enn for andre fartøy med omsyn til transport av farleg gods.

SPØRSMÅL NR. 116**Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Olav Gunnar Ballo****Besvart 6. november 2006 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Konsultasjonsordningen med Sametinget vekker reaksjoner i Finnmark, betinget så vel av at offentligheten ikke har tilgang til referater fra konsultasjonene, samt at Sametinget er satt i en særstilling med hensyn til å øve innflytelse tidlig i avgjørelsesprosessen, før andre folkevalgte organer gis anledning til å øve innflytelse.

Hvordan vil statsråden sikre åpenhet rundt konsultasjonsordningen, samt at hele befolkningen gis samme anledning til å øve innflytelse over beslutningsprosessen?»

BEGRUNNELSE:

Konsultasjonsordningen er kommet i stand med henvisning til ILO-konvensjon nr. 169 om urfolk. Det er nærliggende å forstå konvensjonstekstens begrep "konsultasjon" slik at urfolk skal bli hørt i saker som berører deres kultur og næringsgrunnlag. I enkelte land er dette ikke ivaretatt, mens det i Norge stilles krav til åpne høringsrunder der både Sametinget og samiske organer er gitt full anledning til å øve innflytelse. Konsultasjonsordningen er imidlertid etablert som en tilleggsordning til de alminnelige høringsrundene som ikke barer sikrer innflytelse, men som medfører en særrett som den øvrige delen av befolkningen ikke er gitt. Etter undertegnede syn kan ordningen, slik den nå praktiseres, medføre økt konfliktnivå i befolkningen i Finnmark, fordi den med rette kan oppfattes som etnisk diskriminerende.

Svar:

Regjeringen er opptatt av å sikre størst mulig åpenhet om dialogen mellom Sametinget og departementene. En slik åpenhet innebærer at protokollene fra de politiske konsultasjonsmøtene mellom Regjeringen og Sametinget må ferdigstilles innen rimelig tid og gjøres tilgjengelig for allmennheten, blant annet på departementets internettsider.

Utarbeidelsen av protokollen fra møtet mellom meg og sametingspresidenten 30. juni 2006 har tatt lang tid. Jeg vil ta opp saken på det neste politiske konsultasjonsmøtet, slik at vi får etablert rutiner som sikrer at protokollene blir utarbeidet og ferdigstilt raskt.

Jeg kan for øvrig orientere om at protokollen fra møtet 30. juni 2006 nå er ferdigstilt og lagt ut på Arbeids- og inkluderingsdepartementets internettsider.

Protokollen er også vedlagt dette brevet til orientering.

Minoritetsgrupper står i en sårbar stilling i et demokrati der det legges vekt på flertallsbeslutninger. For at urfolk skal kunne bevare og videreutvikle sin kultur og egenart er det derfor nødvendig med tiltak som sikrer reell likestilling mellom urfolket og majoritetsbefolkningen.

Statens plikt til å gjennomføre konsultasjoner med urfolket, i saker som berører dem direkte, er et slikt tiltak. Forpliktelsen til å gjennomføre konsultasjoner følger av artikkel 6 i ILO-konvensjon nr. 169 om urfolk og stammefolk i selvstendige stater, og forpliktelsen går ut over det som normalt kan gjennomføres i de alminnelige høringsrundene. Jeg vil blant annet peke på at konsultasjonene skal gjennomføres med sikte på, om mulig, å oppnå enighet. Avtalen om konsultasjoner er inngått for å konkretisere hvordan slike konsultasjoner bør gjennomføres i Norge.

Norsk forvaltning og lovverk er i stor grad bygd på norsk kultur, sedvane og normer, og den norske befolkningen er i klar majoritet i både nasjonale og regionale beslutningsorgan. Jeg ser derfor ikke et tilsvarende behov for særlige ordninger for å sikre innflytelse for den øvrige befolkningen.

Vedlegg til svar:

Protokoll fra det halvårlige konsultasjonsmøte 30. juni 2006 mellom arbeids- og inkluderingsministeren og sametingspresidenten

Sted: Sametinget, Karasjok

Tid:

fredag 30. juni 2006 kl. 09.00-11.00. Det var satt av lengre tid til møtet, men fordi seremonien i Lakselv i forbindelse med overtakelsen av Finnmarkseiendommen ble framskjøvet, ble dette møtet tilsvarende kortere.

Tilstede:

Fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet:

statsråd Bjarne Håkon Hanssen, statssekretær Berit Oskal Eira, politisk rådgiver Arnhild Holstad, departementsråd Ellen Seip, informasjonssjef Wenche Rasch, ekspedisjonssjef Petter Drefvelin, rådgiver Hildegunn Heinum.

Fra Sametinget:

president Aili Keskitalo, visepresident Johan Mikkel Sara, rådsmedlem Terje Tretnes, rådsmedlem Randi A. Skum, rådsmedlem Jarle Jonassen, politisk rådgiver Geir Tommy Pedersen, direktør Heidi Salmi, konstituert avdelingsdirektør Gro Dikkanen, rådgiver Carl Erik Moksness, førstekonsulent Lisbeth Skoglund.

Sak 1 Erfaringer med konsultasjonsordningen fra mai 2005-juni 2006

Sametinget redegjorde for Sametingets erfaringer med konsultasjonsordningen. Det ble lagt vekt på om forpliktelsene i avtalen som sådan har blitt oppfylt og ikke de resultatene som de ulike prosesser har avstedkommet:

Vi har hatt flere gode konsultasjonsprosesser og flere departementer har etter konsultasjonsavtalen sett at Sametinget må konsulteres med sikte på å oppnå enighet. På mange av konsultasjonsmøtene har også AID vært representert noe som har blitt opplevd som positivt og konstruktivt for dialogen mellom partene.

Sametinget har forståelse for at det i en innkjørfase til en viss grad vil være naturlig for de ulike departementer å bruke noe tid på å finne et opplegg som passer til arbeidsformen i departementet. Sametinget vil likevel presisere at man må kunne legge til grunn at departementene møter forberedt i forhold til konsultasjonsavtalens innhold. Vi har opplevd mye tidsbruk på å diskutere hvilke forpliktelser konsultasjonsavtalen inneholder før vi har kunnet begynne med selve saken.

Flere departementer hatt innvendinger til at avtalen medfører medarbeid for dem, noe som også har blitt brukt som argument for å gå utover konsultasjonsavtalen. Vi mener at dette er hensyn som allerede ble avveid ved inngåelsen ved avtalen, og det er derfor en konsekvens både statlige myndigheter og Sametinget må ta.

Vi har opplevd at det i konsultasjonsprosesser der vi har kommet til enighet, i etterkant fra statlig hold har blitt besluttet endringer. Det er av svært stor viktighet at de som konsulterer Sametinget har den nødvendige forankring og beslutningsmyndighet.

Vi har også i løpet av året som er gått hatt eksempler på brudd på konsultasjonsavtalen, vi forutsetter at dette vil rette seg etter hvert.

Sametinget er i alle konsultasjonsprosesser opptatt av å være smidige og fleksible. Konsultasjonsinstituttet legger plikter på begge parter, noe Sametinget tar på alvor.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet:

Gjennomgangen fra Sametingets side var nyttig. Når det gjelder konsultasjonsavtalen er realiteten at

partene må passe på at avtalen blir fulgt. AID vil følge opp i forhold til de departementer som Sametinget kan ønske seg bedre samarbeid med når det gjelder konsultasjonsavtalen.

Det er viktig at alle parter er klar over når er det konsultasjoner og når ikke. Konsultasjoner tar tid, derfor kan det svikte av og til. Det er positivt at presidenten er tydelig i forhold til at det er ikke alltid man blir enige i konsultasjoner. Konsultasjonsordningen har bedret Arbeids- og inkluderingsdepartementets mulighet for å holde oversikt over de ulike samiske sakene i andre departementer, og bidra til behandling og løsning av sakene. Departementet foreslår en evaluering av konsultasjonsordningen om ca. 1 år.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Sametinget er enige om at det foretas en evaluering av konsultasjonsordningen, dette bør skje i løpet av 2007.

Sak 2 Oppfølging fra det forrige halvårige møtet 14. desember 2005

2. Saken om de utdanningsskadelidte

Sametinget orienterte om at det de berørte er ventet på svar og man lurte på når den første saken kan være ferdig behandlet.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet orientert om at saken ble fulgt opp fra deres side og at det blant annet var aktuelt med flere saksbehandlere for å få unna sakene. Man kunne ikke si sikkert når den første saken er ventet ferdig behandlet. Departementet vil fortsatt følge opp saken.

2.2 Rochi-saken

Sametinget tok opp at man fortsatt er bekymret for rivingsvedtaket i Rochi-saken. Saken ligger nå i Finnmarkseiendommen.

Departementet tok Sametingets synspunkter til etterretning.

2.3 Oppfølging av finnmarksloven

Sametinget viste til at det har skjedd mye i saken og at mye nå er på plass, blant annet Kystfiskeutvalget for Finnmark. Sametinget tok opp situasjonen for østsamene. Et museum er viktig, men der er andre viktige spørsmål også som man må arbeide med.

Sametinget vil følge opp østsamene ved en senere anledning.

2.4 Nedsettelse av faglig analysegruppe

Denne saken er en oppfølging av konsultasjonsavtalens punkt 8. Sametingspresidenten viste til at Sametinget vil oversende et forslag til hvordan man kan følge opp dette punktet i konsultasjonsavtalen.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Sametinget er enige om at Sametinget fremmer et forslag til oppfølging av konsultasjonsavtalens punkt 8.

2.5 Arbeidsgruppe - sametingets formelle og budsjettmessige stilling

Sametinget foreslo at saken utsettes til et eget møte mellom departementet og Sametinget på politisk nivå i august. Grunne til forslaget var at det var meget kort tid til møtet fordi den offisielle åpningen av Finnmarkseiendommen var samme dag, 30. juni 2006.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Sametinget er enige om at saken utsettes til august.

Sak 3 Spørsmål fra Sametinget - oppfølging av budsjett

Sametinget tok opp flere spørsmål og saker vedrørende budsjett 2007, hvor man er bekymret for finansiering. Følgende saker ble tatt opp; Internasjonalt fag og formidlingssenter for reindrift grenseløs-saken, samisk i hjemmeskolen - fjernundervisning, Elgå oppvekstsenter og momsfristak for duodji. Videre tok man opp at det fremdeles er departementer som ikke bidrar budsjettmessig til Sametinget, men har store forventninger til at Sametinget bidrar i arbeid.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet informerte at mange samiske spørsmål blir vurdert i budsjett prosessen, blant annet Østsamisk museum, internasjonalt fag- og formidlingssenter, Tysfjord inn i språkforvaltningsområdet. Sametinget responderte med at det er positivt med helhet i budsjettet i forhold til Sametinget og samiske tiltak. Arbeids- og inklude-

ringsdepartementet gav videre uttrykk for at det ikke er mulig for å svare konkret på disse forespørslene, da dette er spørsmål som inngår i budsjettprosessen, men at innspillene blir tatt med i den videre prosessen.

Sak 4 Eventuelt

4.1 Urfolkserklæringen

Arbeids- og inkluderingsdepartementet og Sametinget var enige at det er svært gledelig at arbeidet med urfolkserklæringen er kommet et viktig skritt videre i og med utkastet er vedtatt sendt over til FNs generalforsamling.

4.2 NAV-reformen

Sametinget tok opp at det samiske perspektiv ikke er godt nok ivaretatt i prosessen med NAV-reformen. Fra Sametingets side etterspør man hvordan dette kan komme inn i reformen på prinsipielt nivå, samtidig som man kan gjøre grep i forhold til enkelt prosjekter. Det ble også gjort oppmerksom på at Sametinget var kjent med søknaden fra Avjovarre urfolksregion, og at dette kan være en anledning til å utvikle kompetanse på hvordan samisk språk, kultur og samfunnsliv skal ivaretas i den nye reformen.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet følger opp saken og Sametinget vil få en tilbakemelding.

SPØRSMÅL NR. 117

Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 7. november 2006 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Er samferdselsministeren enig med Høyre i at tilrettelegging for trygg atkomst til unike friluftseiendommer eiet av staten også er et statlig ansvar og i så fall, hva vil samferdselsministeren bidra med for å få tilrettelagt allmennhetens atkomst til disse naturperlene, på Flekkerøy i Kristiansand, på en forsvarlig og god måte uten å utsette myke trafikanter for økt fare?»

BEGRUNNELSE:

Statsråd Liv Signe Navarsete skriver i svar på spørsmål nr. 300 (2005-2006) til skriftlig besvarelse at det er opp til kommunen og veimyndighetene å

løse trafikkspørsmålet ved avhendingen av Forsvarets eiendommer på Flekkerøy til Direktoratet for naturforvaltning.

Statsråden sier samtidig at det er ønskelig at veien blir utbedret og at de myke trafikantene blir bedre sikret, men at dette i hovedsak må løses med midler fra den kommende samferdselspakken for regionen.

Den 18. oktober 2006 ble fordelingen av disse midlene ferdigbehandlet av formannskapet i Kristiansand. I en vanskelig prioritering fant ikke lokalpolitikerne midler til å tilrettelegge mer enn 0,63 km av atkomstveien (fv 8) i den kommende 5-årsperioden. Cirka 2,1 km gjenstår da uten finansiering. To av de viktigste parkeringsplassene til de nye friluftsområdene ligger på hver sin ende av fylkesveien.

Svar:

Som redegjort for i mitt svar datert 5. januar 2006 til skriftlig spørsmål nr. 300 (2005-2006) om samme sak, er det et fylkeskommunalt ansvar, og ikke statens ansvar, å prioritere midler til fylkesveger. Den aktuelle strekningen langs fv 8 på Flekkerøy er klassifisert som fylkesveg og hører således inn under fylkeskommunens ansvarsområde.

Ansvar for vegnettet i Norge er delt mellom staten, fylkeskommunene og kommunene hovedsakelig etter vegens funksjon, og ikke etter eierskapet til tiliggende områder/arealer. For meg er det et poeng at atkomstveger til viktige friluftsområder langs kysten er åpne for allmenn ferdsel. Det betyr imidlertid ikke

at en veg som denne, som først og fremst er av lokal betydning, bør omklassifiseres til riksveg.

Jeg er kjent med at det i det lokale forslaget til Samferdselspakke for Kristiansands-regionen, som det nå arbeides med, er en betydelig satsing på såkalte "myke tiltak" i form av gang- og sykkelvegutbygging, trafikksikkerhetstiltak og kollektiv- og miljøtiltak. Det legges opp til lokal sluttbehandling av fase I av pakken i 2007, og de endelige prioriteringer vil kunne skje gjennom denne behandlingen. Det vil da være opp til lokale myndigheter å prioritere ytterligere gang- og sykkelvegutbygging langs fv 8 på Flekkerøy innenfor rammen for myke tiltak.

SPØRSMÅL NR. 118

Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 6. november 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Det må settes inn strakstiltak for å hindre at Røros kirke skal unngå store råteskader. Det viser seg at storparten av svillene som bærer hele kirken har råtnet opp. Riksantikvaren anbefaler at alle fundamentene skiftes ut. Budsjettet for den restaureringen RA anbefaler er på 72 mill. kr. Restaurering av Røros kirke har tidligere vært en egen post på statsbudsjettet.

Vil statsråden love en slik post igjen og sørge for en umiddelbar avklaring slik at man straks kan sette i gang med tiltak?»

Svar:

Det er Røros kommune som har ansvaret for istandsetting av Røros kirke. Staten har imidlertid over flere år gitt tilskudd til istandsetting av kirken.

På bestilling fra Riksantikvaren la NIKU i 2003 fram en tilstandsrapport. Med grunnlag i denne rapporten utarbeidet Riksantikvaren i samarbeid med

kirkevergen en plan for istandsetting av kirken. Arbeidet startet opp i 2004 med midler fra Miljøverndepartementet.

For årene 2004 til 2006 er det bevilget i alt 4,4 mill. kr, fordelt med henholdsvis 2 mill. kr, 1,2 mill. kr og 1,1 mill. kr. Det er på nåværende tidspunkt ikke tatt stilling til eventuelt tilskudd for 2007. Det er foreløpig ikke vurdert konkret oppfølging av den nye tilstandsrapporten som nettopp er fremlagt. Den nye tilstandsrapporten er utarbeidet av selskapet Byggkontroll AS på oppdrag av kirkelig fellesråd på Røros.

I 2005 ble det opprettet en rentekompensasjonsordning for istandsetting av kirkebyggene. Norsk kulturminnefond kan også gi tilskudd til verneverdige kirker.

Det har aldri vært egen post for restaurering av Røros kirke på Miljøverndepartementets budsjett. I tildelingsbrev til Riksantikvaren har departementet imidlertid øremerket midler til arbeidet med å sette i stand kirken.

SPØRSMÅL NR. 119**Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 3. november 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I mars 2006 flyttet avdeling for geriatri ved St. Olavs Hospital inn i nye lokaler. Sengetallet på 15 ble beholdt. Forutsetningen var å fylle hele 6 etasjer med 44 senger. Behandling av eldre, akutt syke pasienter i geriatrisk enhet bedrer overlevelse for de eldre. Det er nå forslag om å skjære ned fra 15 til 10 senger ved denne avdelingen. Det vil ifølge fagpersonell bety et dramatisk dårligere tilbud for multisyke eldre i Trøndelag. Det slås fast at dette vil medføre "økt dødelighet".

Vil statsråden akseptere en slik reduksjon?»

Svar:

For Regjeringen er det viktig å styrke helsetjenesten til eldre. Et viktig område er å styrke behandlingstilbudet i spesialisthelsetjenesten. Like viktig er det å utvikle samarbeidet med, og dermed bidra til kompetanseheving innen førstelinjetjenesten, inklusive sykehjemmene. Vi har mange gode eksempler på slikt samarbeid, blant annet i Trøndelag, der St. Olavs Hospital har opprettet et ambulant team som en del av seksjon for geriatri og som primært har hatt som mål å redusere antall unødvendige reinnleggelser.

Spesialisthelsetjenesten skal bidra til helhetlige

behandlings- og rehabiliteringskjeder sammen med de kommunale tjenestene, innrettet mot de syke eldres behov. På den måten kan eldre pasienter få et godt tjenestetilbud fra spesialisthelsetjenesten, enten de legges inn i sykehus, mottas i poliklinikk, eller behandles i sykehjem, under veiledning fra geriatrisk spesialistkompetanse.

For å få til dette er det nå under utarbeidelse en handlingsplan for å styrke spesialisthelsetjenester for eldre, jf. Nasjonal helseplan (2007-2010) og St.meld. nr. 25 (2006-2007) Mestring, muligheter og mening. I tillegg til pasientopplæring, forebyggende og helsefremmende tiltak og rekruttering av helsepersonell, vil planen være konsentrert om tjenestetilbudet i spesialisthelsetjenesten og gode samhandlingstiltak med kommunene.

De regionale helseforetakene skal sørge for at befolkningen i deres område får de spesialisthelsetjenester de trenger. Dette inkluderer også hvilke tilbud som skal etableres ved de enkelte sykehusene. Det er i dette tilfellet Helse Midt-Norge som i kraft av sitt "sørge for"-ansvar må påse at tjenestene utformes slik at de er faglig forsvarlige. Jeg er kjent med at det diskuteres ulike løsninger i forbindelse med budsjettet for 2007, og at saken ikke er ferdigbehandlet lokalt.

SPØRSMÅL NR. 120**Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 6. november 2006 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«14. februar 2006 kunne NRK melde at "Senterpartiet går inn for at vrakpanten på biler blir høynet fra 1 500 kr til 5 000 kr i 2007". Senterpartiets miljøpolitisk talsmann Ola Borten Moe krevde at "Den norske bilparken må bli fornyet så snart som mulig". Ifølge NRK var også Arbeiderpartiet og Sosialistisk Venstreparti positive til en høyere vrakpant.

Var utspillet ren populisme, eller kan vi forvente at Regjeringen i 2007 følger opp utspillet fra de tre rød-grønne partiene?»

Svar:

Regjeringen er opptatt av å innføre virkemidler for å redusere miljøbelastningen fra den norske bilparken. Regjeringen har derfor satt i gang et større arbeid med å legge om bilavgiftene i en mer miljøvennlig retning. Som et første skritt på veien er det foreslått konkrete endringer i budsjettet for 2007. Fra januar neste år vil eksempelvis CO₂-utslipp erstatte slagvolum som en av tre avgiftskomponenter i engangsavgiften. Dieserbiler slipper generelt ut mindre CO₂ og blir derfor billigere. Biler med små motorer har også lavere CO₂-utslipp.

Regjeringen har også varslet at den vil foreslå en miljødifferensiert årsavgift for 2008, der utslipp av blant annet NO_x tas inn i beregningsgrunnlaget.

Regjeringen har ikke foreslått å øke vrakpanten. Forsøk med å høyne vrakpantpremien til 6000 kroner ble gjort i 1995. Tiltaket medførte en kostnad på nesten 1 mrd. kr, med det resultat at snittalderen på bilparken ble redusert fra 10,4 til 9,9 år. En evaluering av ordningen har vist at miljøeffekten var liten og at

tiltaket var samfunnsøkonomisk ulønnsomt. Innføring av periodisk kontroll i 1998 har redusert behovet for denne type tiltak, ved at kjøretøy som ikke oppfyller krav til trafikktrygghet og avgassutslipp enten blir avskiltet og vraket eller utbedret. På denne bakgrunn anses omlegging av bilavgiftene som et mer effektivt virkemiddel for å redusere miljøbelastningen fra bilparken.

SPØRSMÅL NR. 121

Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 6. november 2006 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) uttaler mandag 23. oktober til Aftenposten at det kan bli aktuelt å tvinge kommuner til å akseptere vindmølleparker og dermed få kystprofilen sin ødelagt. Samtidig har Direktoratet for naturforvaltning og statsråden Bjørnøy gjort klart at det vil bli et strengere regime i forhold til å bygge hytter, næringsbygg og boliger i strandsonen.

Vil statsråden akseptere tvang i forhold til kommuner som ikke går inn for vindkraftutbygging i sine kommuner?»

Svar:

Vertskommunen er en svært viktig part og sentral høringsinstans i forbindelse med konsekvensutredninger og konsesjonsbehandling av vindkraftanlegg etter energiloven. Vertskommunens vurderinger av et vindkraftprosjekt vil som hovedregel tillegges avgjørende vekt i konsesjonsmyndighetenes saksbehandling i den grad de ikke er uforenlige med statlig politikk eller helhetlige sentrale energimessige vurderinger.

NVE har i sin konsesjonsbehandling etter energiloven plikt til å foreta helhetlige vurderinger av tiltakene hvor alle fordeler og ulemper veies opp mot hverandre. Landskapsvirkninger, friluftsliv, biologisk mangfold og lokale næringsinteresser er eksempler på noen av disse hensynene. Dessverre vil ikke alltid lokale interesser og hensyn til energipolitikk sett i et nasjonalt perspektiv trekke i samme retning. Større energianlegg som vindkraftverk og overføringsledninger er eksempler på tiltak hvor mange av de negative effektene er lokale, mens nytteeffektene kommer større deler av landets befolkning til gode.

I konsesjonsprosessen legges det betydelig vekt på å redusere negative effekter gjennom tilpasninger av tiltakene for eksempel i form av reduksjon av antall vindturbiner eller ved flytting innenfor et område.

Den nasjonale forsyningsikkerheten er et ansvar som påhviler Regjeringen. Det er konsesjonsmyndighetens oppgave å veie de negative effekter av et vindkraftanlegg opp mot nytten av tiltaket. Det kan derfor oppstå tilfeller hvor NVE ikke ser seg i stand til å følge kommunenes tilråding.

SPØRSMÅL NR. 122**Innlevert 27. oktober 2006 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 3. november 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Tromsdalen videregående skole satser på internasjonalisering og har etablert et spennende samarbeid med Cambridge Regional College i England med vekt på realfag og språk. En viktig forutsetning for at elever skal kunne ta et skoleår i utlandet, er at de får nødvendig studiestøtte og borteboerstipend fra Lånekassen.

Hva vil statsråden gjøre for å rette opp den urettferdighet som har oppstått ved at skoler andre steder i landet har fått slik støtte, mens Tromsdalen videregående skole har fått avslag på sin søknad?»

BEGRUNNELSE:

Tromsdalen videregående skole har de to siste årene jobbet med to viktige utviklingsprosjekt, begge innenfor allmennfaglig studieretning/studiespesialiserende utdanningsprogram. TIRS-prosjektet, Tromsdalen internasjonale realfaglige skole, er nå i startfasen som et pilotprosjekt i årene 2006-2008. Prosjektet er utformet og gjennomføres i et bredt partnerskap som involverer Troms fylkeskommune, NHO Troms, Universitetet i Tromsø, Høgskolen i Tromsø og Tromsdalen videregående skole.

Den internasjonale delen av prosjektet er tilknyttet skolens andre, store prosjekt, samarbeidsavtalen med Cambridge Regional College i Cambridge, (CRC), England. Det er inngått en foreløpig avtale med CRC, og skolen har denne høsten ved hjelp av egne midler samt privat støtte sendt over en klasse med 28 elever. Elevene får opplæring på engelsk etter norske læreplaner. Fagtilbudene er lik det skolen kan tilby i Tromsø, dvs. alle fellesfag, samt studieretningsfag/programfag som matematikk, fysikk, kjemi, engelsk og samfunnsfag. Oppholdet i England medfører ingen forsinkelser i forhold til et vanlig 3-årig utdanningsløp.

Begge skolens satsingsprosjektene samsvarer svært godt med skolereformen "Kompetanseløftet", der både realfag og språkkunnskap er sentrale satsingsområder. I Troms fylkeskommunes "Kompetanseplan for Troms" er dessuten internasjonalisering ett av satsingsområdene.

Tromsdalen videregående skole ønsker å være en fremtidsretta og innovativ skole, og gjennom disse to hovedsatsingsområdene tilbyr skolen elevene en solid plattform å bygge videre på. Nord-Norge vil i framtida etterspørre arbeidskraft med realfaglig, språklig og internasjonal bakgrunn, slik arbeidskraft vil skolen gjerne bidra til å utdanne.

Tromsdalen videregående skole er helt avhengig av økonomisk støtte for å kunne realisere disse prosjektene. I april 2005 søkte skolen departementet om å bli innlemmet i Lånekassens forskrifter slik at elevene kunne få borteboerstipend. Vi fikk avslag med den begrunnelsen at ingen flere skoler ville bli tatt med i ordningen fra og med budsjettåret 2005. Senere er det imidlertid kommet frem at skoler i Nord- og Sør-Trøndelag er blitt innlemmet i ordningen i mai 2005. Det er all grunn til å stille spørsmål ved en slik forskjellsbehandling all den tid også Tromsdalen videregående skoles søknad var kjent for departementet på dette tidspunkt.

Svar:

Jeg er enig i at det er ønskelig å gjøre støtteordningene gjennom Lånekassen lettere tilgjengelige for elever som tar videregående opplæring i utlandet gjennom samarbeid mellom norsk videregående skole og utenlandsk skole. Støtteordningen for elever som deltar i klasseutveksling til utlandet, er imidlertid rammestyrt. Departementet har foreløpig ikke funnet økonomisk rom for å gjøre støtteren generelt tilgjengelig for skoler som etablerer samarbeid, og det er heller ikke prioritert godkjenning av nye opplegg i ordningen i forslaget til statsbudsjett for 2007. Regjeringen gjør rede for dette i St.prp. nr. 1 (2006-2007).

De oppleggene som har fått godkjenning under ordningen så langt, har i hvert enkelt tilfelle blitt vurdert inn mot budsjettprosessene, og har også vært forelagt Stortinget i forbindelse med budsjettbehandlingene.

Jeg er opptatt av å legge til rette for internasjonalisering i videregående opplæring, og vil arbeide for å legge til rette for de gode initiativene som finnes.

SPØRSMÅL NR. 123**Innlevert 30. oktober 2006 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 6. november 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I etterkant av Finnangerdommen er det innkommet mange krav overfor departementet. Det hevdes fra Landsforeningen for trafikkskadde at 34 personer har søkt uten at departementet har respondert.

Hva skyldes denne tregheten, og hvilke umiddelbare tiltak vil justisministeren iverksette for å sikre at disse personene får avklart sine rettigheter?»

BEGRUNNELSE:

Imøteser statsrådets svar og avklaring på ovennevnte problemstillinger.

Svar:

Behandlingen av sakene er kommet godt i gang. Jeg peker på følgende:

Samtlige krav som er kommet inn i saken, er besvart ved brev fra Justisdepartementet. Et advokatfirma forestår nå oppgjøret på vegne av Justisdeparte-

mentet. Samtlige skadelidte/deres advokater har fått brev også derfra.

For å få tilstrekkelige opplysninger om ulykkene og skadene til å vurdere kravene på en forsvarlig måte, er det nødvendig med innhenting av dokumenter (i hovedsak forsikringsdokumenter, politidokumenter og sakkyndigerklæringer).

Det er kommet inn dokumentasjon i flertallet av sakene. Alle disse sakene er undergitt en foreløpig vurdering. I enkelte av sakene er kravet avslått. Det skyldes enten at ulykken har skjedd utenfor det tidsrommet som var aktuelt i forhold til statens erstatningsansvar (perioden 1. januar 1994 til 16. juni 2001), eller at skadelidte ikke har vært passasjer i bilen. I noen av sakene er det utbetalt erstatningsbeløp a konto. Det antas at det vil komme flere utbetalinger i løpet av høsten.

Statens advokater arbeider videre med sakene på vanlig måte, og står i løpende kontakt med de skadelidte/deres advokater.

SPØRSMÅL NR. 124**Innlevert 30. oktober 2006 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 3. november 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at en permanent ordning nå kommer på plass, og dermed sikre at den langsiktige virksomheten ved nevrokirurgisk avdeling ved Stavanger Universitetssjukehus fortsetter?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden er trolig kjent med at det den siste tiden har oppstått tvil om hvorvidt det nevrokirurgiske tilbudet ved Stavanger Universitetssjukehus (SUS) skal bestå. Denne avdelingen betjener nærmere en halv million mennesker på Sør-Vestlandet og er kritisk for den totale driften ved SUS.

Det ble i mars 2005 inngått en samarbeidsavtale mellom Helse Bergen (Haukeland Universitetssykehus/HUS) og Helse Stavanger (SUS). Denne avtalen

var blant annet basert på at Helse Bergen skulle skaffe nevrokirurger til å dekke opp vakter ved SUS. I tillegg skulle SUS få anledning til å operere et visst antall hjernesvulster for å opprettholde kompetansen og være i stand til å yte kvalitetsmessig akutt hjelp.

Haukeland har ikke levert sin del av avtalen. Ikke en nevrokirurg har vært i Stavanger i perioden - frem til oktober 2006. Det stilles nå spørsmål ved deler av denne avtalen. Spesielt det som går på beordring og forholdet til lov om spesialisthelsetjeneste.

Ifølge tariffavtalen kan ingen leger beordres å arbeide på et annet sykehus enn det de er ansatt ved. Et sykehus og en nevrokirurgisk avdeling kan vanskelig drives på frivillighet. Loven om spesialisttjenester regulerer forholdet mellom pasienter og ansvarlig lege. Det legges til grunn at pasienten skal ha samme lege igjennom hele behandlingsforløpet. Dette kan ikke overholdes dersom flere og ulike nevrokirurger skal

pendle uregelmessig mellom Bergen og Stavanger. En slik ordning vil også bli svært kostbar.

Helse vest foreslår nå at samarbeidsavtalen mellom Bergen og Stavanger skal fortsette, til tross for at den i over 19 måneder ikke har virket. Da legger en også opp til en ordning som strider mot lov om spesialisttjenester.

Den eneste løsningen på denne konflikten er at Helse Stavanger overtar rekrutterings- og arbeidsgiveransvaret for de tre nevrokirurgene som Helse Vest sitt styre tidligere har vedtatt skal være i Stavanger. At det åpnes for et begrenset antall hjernesvulstoperasjoner i Stavanger i tråd med vedtak i Helse Vest. De øvrige delene av samarbeidsavtalen kan videreføres.

Svar:

Nevrokirurgi er en høyspesialisert funksjon som krever spisskompetanse og et visst behandlingsvolum for å sikre en god kvalitet i behandlingen. I prinsippet bør denne type behandling utøves ett sted i en helseregion. Jeg legger vekt på at det er pasientenes behov for god behandlingskvalitet som skal være førende i saker som gjelder arbeidsfordeling og samarbeid mellom sykehus. Særlig viktig er dette for de høyspesialiserte funksjonene i et land med en relativt sett liten befolkning, som Norge. Organisatoriske tilpasninger kan gjøres for å få til desentraliserte løsninger også innen de høyspesialiserte tjenestene, men de må ikke gå på bekostning av behandlingskvaliteten og behovet for å opprettholde robuste fagmiljøer på disse sårbare områdene. Ifølge Helse Vest framgår det f.eks. av en ekstern gjennomgang at en elektiv virksomhet på dette fagområdet ved Stavanger universitetssykehus ville ha et pasientvolum som vil ligge under halvparten av det som finnes ved Skandinavias minste nevrokirurgiske avdeling (Universitetssykehuset i Nord-Norge). Fra faglig hold blir det også framholdt at en spesialisert nevrokirurgisk virksomhet bør ha et befolkningsgrunnlag på ca. en million mennesker. Dette illustrerer de faglige utfordringene knyttet til en sterk desentralisering av denne type tjenester.

I Helse Vest er nevrokirurgi etablert som en regionsfunksjon ved Helse Bergen HF. I 2002 vedtok imidlertid Helse Vest RHF en oppgavefordeling innen nevrokirurgi, der virksomheten skulle organiseres i en samarbeidsmodell mellom Helse Bergen, som er tillagt regionfunksjonen, og Helse Stavanger, som skulle ivareta akuttfunksjonen i sitt befolkningsområde, og enkelte andre funksjoner. Det har vært omfattende prosesser i Helse Vest knyttet til arbeidsdelingen og samarbeidet mellom de to nevrokirurgiske avdelingene ved Helse Stavanger og Helse Bergen. Styret i Helse Vest RHF vedtok i mars 2005 på ny en funksjonsfordeling mellom de to sykehusene.

Styrevedtaket legger til grunn at de nevrokirurgiske avdelingene skal samarbeide tett i henhold til en samarbeidsavtale, og at Haukeland Universitetssjukehus (HUS), som har regionsfunksjonsansvaret, har et systemansvar for den nevrokirurgiske virksomheten i regionen. Styrevedtaket innebærer en sterk integrering av de to avdelingene.

Samarbeidsavtalen skal sikre et nevrokirurgisk akutttilbud både til voksne og barn ved Helse Stavanger HF, og den legger grunnlaget for annen nevrokirurgisk virksomhet i Stavanger, innen rygg- og nakkeoperasjoner, samt et poliklinisk nevrokirurgisk tilbud.

Det er nå vansker knyttet til oppfølging av samarbeidsavtalen. Det største problemet er knyttet til bemanningen ved Helse Stavanger HF. Dette skyldes en vanskelig rekrutteringssituasjon for den nevrokirurgiske virksomheten både i Bergen og Stavanger. De administrerende direktørene i Helse Bergen HF og Helse Stavanger HF arbeider fortsatt for å finne løsning på bemanningsproblemet.

Helse Vest RHF melder at de har fulgt opp problemene når det gjelder etterlevelsen av avtalen, og det har delvis lyktes Helse Bergen HF å få til en løsning der nevrokirurger fra Universitetssykehuset i Nord-Norge tar vakter ved avdelingen i Stavanger. Jeg har videre blitt informert av Helse Vest om at det er pågående arbeid for å få på plass en ordning for samarbeid om vaktberedskap for den nevrokirurgiske tjenesten ved de to sykehusene både for høsten 2006 og våren 2007. Det rapporteres videre at det i den gjeldende samarbeidsavtalen er lagt opp til frivillige ordninger for personell som allerede er ansatt i henholdsvis Helse Bergen HF og Helse Stavanger HF. Planen er videre at nyansatte skal ha arbeidssted både i Bergen og Stavanger. Videre er det lagt til grunn at oppfølging av den enkelte pasient og ivaretagelsen av pasientansvarlig lege blir ivaretatt. Jeg legger således til grunn at organiseringen av det nevrokirurgiske tilbudet i Helse Vest er i samsvar med gjeldende lovverk. Det er også rapportert at det arbeides videre med rekruttering av nevrokirurg til den integrerte nevrokirurgiske avdelingen.

Jeg legger til grunn at det er en målrettet og tett oppfølging av denne saken, for å få den gjeldende samarbeidsavtalen mellom helseforetakene til å fungere tilfredsstillende. Helse Vest framholder at den beste løsningen er å løse bemanningsproblemet med vikarordning på kort sikt, og fast ansatte på lengre sikt. Det er også meldt at det vil bli vurdert å engasjere internasjonale fagfolk for å gjennomføre en ny bred faglig vurdering, med brukerutvalgene inkludert i prosessen, som grunnlag for oppfølging av funksjonsfordelingen mellom sykehusene. Jeg har tillit til at Helse Vest arbeider videre med denne saken for å sikre pasientene i regionen en optimal løsning.

SPØRSMÅL NR. 125**Innlevert 30. oktober 2006 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 3. november 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Har eller vil Regjeringen vurdere å legge nasjonalt enhet for pasientsikkerhet til et eksisterende kompetansemiljø i stedet for å bygge opp et nytt i Oslo?»

BEGRUNNELSE:

I statsbudsjettet kap. 728 post 21 og i Nasjonal helseplan foreslås det å opprette en nasjonal enhet for pasientsikkerhet ved Nasjonal kunnskapssenter under Sosial- og helsedirektoratet. Det er foreslått avsatt 3 mill. kr til formålet. Universitetet i Stavanger har utdanning i samfunnsikkerhetsarbeid på doktorgradsnivå og har sammen med IRIS mange års erfaring med å jobbe med sikkerhetsarbeid, både utvikling av systemer og pedagogisk arbeid innenfor spesielt petroleumsnæringen. I Rogaland er det et sterkt og bredt sikkerhetsmiljø av internasjonal klasse.

Universitetet i Stavanger har nylig gjennomført en stor studie i sikkerhetsarbeid ved Stavanger Universitetssykehus. Hovedfokus i dette arbeidet er nettopp ansattes opplevelse av sikkerhet og rapportering av uønskede hendelser.

I tilknytning til UiS og IRIS er det allerede et eksisterende sikkerhetsmiljø i Norge som har hovedfokus på hvordan ansatte skal kunne lære av nesten-hendelser og motiveres til å rapportere og arbeide med uønskede hendelser. Det er derfor grunn til å tro at helsevesenet hadde fått mer igjen for ressursene på dette området hvis den nasjonale enheten for pasientsikkerhet ble lagt til dette miljøet.

Svar:

I Regjeringens forslag til statsbudsjett og Nasjonal helseplan (2007-2010), foreslås det å etablere en

nasjonal enhet for pasientsikkerhet, med formål å støtte opp om helsetjenestens arbeid med å registrere, analysere, lære av og forebygge feil og utilsiktede hendelser. Sentralt i enhetens arbeid vil bli å avdekke risikoområder og årsakene til disse, og utforme læringstiltak som understøtter helsetjenestens bestrebelser på å lære av feil, slik at praksis blir endret. Enheten vil bli etablert innen 1. februar 2007 i tilknytning til Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten.

I vurderingen av hvor enheten skal plasseres har sentrale kriterier vært uavhengighet til myndighetsorganer og tilknytning til et eksisterende kompetansemiljø. Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten oppfyller etter min mening begge disse kriteriene. Dette er en nasjonal instans som er etatstyrt av Sosial- og helsedirektoratet, men som er faglig uavhengig og derfor ikke representerer noe myndighetsorgan.

Kunnskapssenteret har som formål å bidra til effektive, tilgjengelige, trygge og likeverdige helsetjenester av høy kvalitet. Kunnskapssenterets hovedoppgaver har hittil vært kunnskapsoppsummeringer, metodevurderinger og måling av kvalitet. I 2006 fikk de ansvar for drift av helsebiblioteket, som er en elektronisk formidlingskanal for oppdatert faglig kunnskap fra norske og internasjonale fagmiljøer innenfor helsetjenesten. Fra 1. januar 2007 blir gruppe for kvalitetsutvikling i sosial- og helsetjenesten (GRUK) innlemmet i Kunnskapssenteret. GRUK ble etablert som stiftelse i 1999 og har bred kompetanse på områder som kvalitetsforbedring, prosjektstyring, prosessforbedring og samhandling. Det forventes en god synergieffekt mellom den nye nasjonale enheten for pasientsikkerhet, Kunnskapssenterets kompetanse på å frembringe forskningsbasert kunnskap og GRUKs kompetanse på implementering av slik kunnskap i praksis.

SPØRSMÅL NR. 126**Innlevert 30. oktober 2006 av stortingsrepresentant Ingrid Heggø****Besvart 6. november 2006 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I situasjoner der den attlevande forelder er dømd for forsetteleg eller overlagt å ha volda den andre forelders død, er det i dagens regelverk ein KAN-regel, som gjer at ein kan miste rett til forsikringsutbetaling, arverett og foreldrerett.

Vil justisministeren vurdere ei lovendring slik at ein automatisk misser arverett, foreldrerett og rett til forsikringsutbetalingar i slike høve?»

GRUNNGJEVING:

Bakgrunnen for spørsmålet er situasjoner der den attlevande forelder er dømd for forsetteleg eller overlagt å ha volda den andre forelders død. At det i det heile kan vera mogleg i slike situasjoner å få utbetalt forsikringspengar, strir mot folk sine rettsoppfatting. Det bør derfor vera omvendt bevisførsel slik at ein automatisk misser rett til forsikringsutbetaling, foreldrerett og arverett, men ein sikkerheitsventil om å kunne gå til søksmål for å få rettighetane attende. I norsk rett er det vanleg at ein på likt med straffesaka tek opp spørsmålet om å fråta arveretten. Problemet oppstår då først og fremst når dommen fell i utlandet, der dei ikkje har slik praksis. Spørsmålet om foreldrerett vart endra i barnelova til at tingretten i slike saker skal ta førebils avgjer om foreldreansvaret. Men ein må framleis gå rettens veg for at foreldreretten vert fråteken permanent. Det verkar vanskeleg nok å komme i ein slik situasjon for born og andre pårørende om ein ikkje også må gå til søksmål. Det er tidkrevjande og dyrt og ei ekstra belastning i ein situasjon prega av sjokk og sorg. Då verkar det meir rettferdig at det er omvendt bevisførsel, dvs. at ein automatisk misser denne retten, og at det er gjerningsmannen og ikkje offeret som må ta belastinga med å gå til ei eventuell rettssak.

Svar:

Spørsmålet frå stortingsrepresentant Heggø gjeld ulike rettsområde, og det er derfor

fleire sett av rettsreglar som gjeld for den situasjonen som er omtalt i spørsmålet.

Spørsmålet om arverett er regulert i lov 3. mars 1972 nr. 5 om arv m.m. § 73. Regelen inneber mellom anna at om nokon blir dømt til fengselsstraff utan vilkår for straffebrot mot den han skulle arve, og arvelateren dør på grunn av handlinga, så kan arveretten til den skuldige heilt eller delvis falle bort. Regelen kom inn ved arvelova av 1972, og inneber at

spørsmålet om bortfall av arverett må vurderast i det einskilde høvet. Bortfallet er ikkje ei automatisk følgje av dom for nærare fastsette straffbare handlingar, slik det var etter arvelova 1854. Spørsmålet om bortfall av arv skal skje etter ei vurdering i kvart einskild høve. Efler som ei automatisk følgje av ei straffbar handling, vart grundig vurdert av både Arvelovkomiteen og Justisdepartementet, sjå i denne samanhengen drøftingane i Innstilling frå Arvelovkomiteen side 244 følgjande og Otprp. nr. 36 (1968-69) Om lov om arv m.m. side 194 følgjande.

Av høyringsfråsegnene som er inntekne i den nemnde proposisjonen, går det likevel fram at spørsmålet var omstridt, og at det kan tenkjast fleire løysingar. Dei røynsleane som ein har med regelen etter over 30 års virke, og den generelle samfunnsutviklinga i tida etter vedtakinga av arvelova i 1972, gjer åg at det kan vere tenleg med ei ny vurdering av spørsmålet nå. Eg vil derfor be Skiftelovutvalet (oppnemnt ved kgl res. 9. september 2005) om å utgreie spørsmålet som ein del av sitt pågåande arbeid.

Spørsmålet om forsikringsutbetaling er regulert av lov 16. juni 1989 nr. 69 om forsikringsavtaler § 15-9, som fastset at reglane i arvelova § 73 gjeld tilsvarende når den som har rett til forsikringssummen, sjølv framkallar forsikringstilfellet. Dette gjeld jamvel for forsikringsytingar på grunnlag av invaliditet som er ei følgje av handlinga. Ettersom regelen i forsikringsavtalelova viser til regelen i arvelova § 73, ligg det etter mi meining nær å avvente utgreiinga og eit eventuelt forslag til endring av regelen i arvelova, før ein tar stilling til regelen for forsikringstilfella. Gode grunnar taler i alle høve for at ein har den same rettslege løysinga på desse to områda.

Spørsmålet om foreldrerett er regulert i lov 8. april 1981 nr. 7 om barn og foreldre (barnelova). Reglane går fram av § 38 om foreldreansvaret etter dødsfall § 60 om førebels avgjerd og § 63 om handlingsmåten for krav om foreldreansvar etter dødsfall. Ved lov 7. april 2006 nr. 6 om endringer i barnelova mv, ble det vedteke særlege reglar for tilfelle der den attlevande er sikta eller tiltalt for forsetteleg eller overlagt å ha valda at den andre er død, sjå Ot.prp. nr. 103 (2004-2005) Om lov om endringer i barnelova mv. kapittel 5.6, jf. Innst O. nr. 35 (2005-2006). Desse endringane trer i kraft 1. januar 2007. Spørsmål om barnelova høyrer elles under barne- og likestillingsministeren.

Med helsing

SPØRSMÅL NR. 127**Innlevert 30. oktober 2006 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 3. november 2006 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Situasjonen for Haugesund sykehus når det gjelder landingsplass for redningshelikopter er, bl.a. ifølge Haugesunds Avis, uholdbar. I forbindelse med et forlis for en tid tilbake måtte helikopteret lande innenfor låste porter på Haugesund lufthavn, noe som førte til store forsinkelser for de ombordværende pasienter. For Haugalandregionen er luftambulanseredskapskapen vesentlig.

Hvilke planer foreligger for å forbedre situasjonen for dette området og Haugesund sykehus når det gjelder landingsplass for helikopter?»

BEGRUNNELSE:

Situasjonen for Haugalandregionen er uholdbar når redningshelikopter ikke kan lande på, eller i nærheten av, Haugesund sykehus. For to år siden fikk, ifølge de opplysninger jeg har mottatt, sykehuset forbud mot å la redningshelikopter lande på sykehustaket på grunn av bygningens konstruksjon og den brannfare som kunne oppstå ved slik landing. Det har siden vært arbeidet med alternative landingsplasser, men det er hittil ikke funnet noen løsning. Det har vært nevnt at det kan bli landingsplass på toppen av et planlagt parkeringshus i nærområdet, men dette vil først bli aktuelt langt frem i tid.

Svar:

Helse Fonna HF er det eneste helseforetaket i Helse Vest RHF som ikke har egen landingsbase for

helikopter. Jeg vet at ledelsen i Helse Fonna HF ser på dette som en stor utfordring, og at det blir arbeidet med flere alternative løsninger for dette.

De sivile ambulanshelikoptrene (lokalisert i Stavanger og Bergen) lander på sjukehustaket når de kommer med pasienter til sykehuset i Haugesund. Dette representerer de fleste landingene. Redningshelikopteret (som er en del av 330-skvadronen, lokalisert på Sola) er imidlertid både større og tyngre enn de sivile ambulanshelikoptrene. Bygningsmessige og branntekniske forhold gjør derfor at sykehuset har måttet sette forbud mot landing av redningshelikopteret på taket.

Det har vært arbeidet med flere løsninger uten at man har lyktes i å finne gode alternativer. Som representanten Nesvik også omtaler i sin begrunnelse for spørsmålet, planlegges det ny landingsplass på toppen av et nytt parkeringshus nær sykehuset. Dette er en løsning som også Luftfartstilsynet har stilt seg positiv til, ifølge mine opplysninger. Det vurderes i denne sammenheng også å bygge gangbru fra landingsplassen til sykehusbygningene.

Foreløpig landingsplass for redningshelikopteret er derfor Helganes flyplass. Helse Fonna prøver videre, i samarbeid med Haugesund kommune, å finne en annen foreløpig landingsplass, fortrinnsvis i nærheten av sykehuset eller ambulansstasjonen. Hvis dette ikke er mulig, er Helganes flyplass vurdert å være den beste løsningen.

SPØRSMÅL NR. 128**Innlevert 31. oktober 2006 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 7. november 2006 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Mener Regjeringen at Konkurransetilsynets vedtak av 21. juli 2003 om unntak fra konkurranseloven for avtale om toll- og prissamarbeid mellom ostteeksportører i EU, grossister og de fire største dagligvarekjedene var ulovlig, og vil Regjeringen oppheve vedtaket for å få fjernet de aktuelle osteproduk-

tene fra norske butikkhyller slik Landbruks- og matdepartementet og Bondelaget krever?»

BEGRUNNELSE:

Landbruks- og matdepartementet sendte 10. oktober 2006 brev til Fornyings- og administrasjonsdepartementet med diverse beskyldninger mot Konkur-

ransetilsynet i forbindelse med vedtak av 21. juli 2003 om å tillate et samarbeid mellom osteeksportører i EU, grossister og de fire store matvarekjedene om import av ost.

I Nationen 27. oktober i år truer Bondelaget med å kreve reforhandling av hele jordbruksavtalen 2006/2007 hvis ikke Regjeringen stanser dagligvarekjedenes ordning for osteimport. Bondelaget påstår at rammevilkårene for å realisere de priser som er blitt fremforhandlet i avtalen for 2006/2007 er blitt endret, selv om ordningen har virket siden 2003.

Ordningen omfatter en rekke osteprodukter som markedsføres i de fire dagligvarekjedene over hele landet, og medfører forøvrig at det betales toll på varene i samsvar med tollplikten.

Svar:

Jeg viser innledningsvis til Konkurransetilsynets vedtak etter den tidligere konkurranseloven av 1993, V2003-50 som lyder:

Medlemmene i Norges Importostforening, COOP Norge AS og medlemmene i Fetevaregrossistenes Landsforening gis dispensasjon fra konkurranseloven § 3-1 første og andre ledd, slik at deltakerne i rabattordningen kan avtale en fordeling av tollbyrden for ost seg imellom.

Vedtaket trer i kraft straks og gjelder til og med 17. juli 2008.

Ved Landbruks- og matdepartementets brev av 10. oktober 2006 fikk Fornyings- og administrasjonsdepartementet en henvendelse om å oppheve vedtaket som ugyldig. Landbruks- og matdepartementet fant at Konkurransetilsynets vedtak undergraver tollvernet for landbruksvarer slik det er vedtatt av Stortinget, samt at det har andre skadelige virkninger. Landbruks- og matdepartementet uttrykte at det mener gode grunner tilsier at vedtaket er ugyldig på grunn av saksbehandlingsfeil som kan ha virket inn

på vedtakets innhold, og ba Fornyings- og administrasjonsdepartementet vurdere å oppheve det på dette grunnlag, eventuelt bidra på andre måter til at den aktuelle rabattordningen bringes til opphør snarest mulig.

Fornyings- og administrasjonsdepartementet ba Konkurransetilsynet redegjøre for sitt vedtak på bakgrunn av kritikken fra Landbruks- og matdepartementet. I brev av 17. oktober 2006 redegjør Konkurransetilsynet for vedtaket. Etter tilsynets vurdering hefter det ikke slike feil ved vedtaket som anført av Landbruks- og matdepartementet. Dispensasjonen er gitt etter daværende lovs § 3-9 bokstav a) fordi samarbeidet ble vurdert å fremme konkurransen i markedet for ost. Søknaden om dispensasjon ble behandlet etter forvaltningslovens regler. Vedtaket har ikke innvirkning på tollene, som må betales for de varene dispensasjonen gjelder. I forhold til en eventuell oppheving av vedtaket er det relevant å se på om ordningen er i strid med gjeldende konkurranselov. Tilsynet uttaler at dets foreløpige gjennomgang viser at ordningen ville blitt vurdert som lovlig etter dagens konkurranselovgivning.

Departementet har også mottatt henvendelser fra Norges Bondelag og Dagligvarehandelens osteforum (Fetevaregrossistenes landsforening) med fler i sakens anledning. Henvendelsen fra sistnevnte kunne tyde på at dispensasjonen fra Konkurransetilsynet har begrenset anvendelse. På denne bakgrunn har Fornyings- og administrasjonsdepartementet i brev av 1. november 2006 bedt Konkurransetilsynet om å foreta en nærmere kartlegging av hvilken betydning den dispensasjonen som Konkurransetilsynet gav i 2003, har pr. i dag.

Fornyings- og administrasjonsdepartementet går nå gjennom sakens faktum, de juridiske spørsmål som er reist og tilgjengelig informasjon før det tas nærmere stilling til hva departementet vil foreta seg i sakens anledning.

SPØRSMÅL NR. 129**Innlevert 31. oktober 2006 av stortingsrepresentant Per Egil Evensen****Besvart 8. november 2006 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hva vil kunnskapsministeren gjøre for at tilbudet med spesialskoler på videregående nivå videreføres etter at fylkeskommunene etter planen er lagt ned i 2009, og vil kunnskapsministeren således bidra til at disse skolene ikke legges ned, eller får en tilfeldig behandling hvor ungdom med behov for dette tilbudet får en ulik behandling rundt omkring i landet?»

BEGRUNNELSE:

Flere av landets fylker har spesialskoler på videregående nivå i dag. Disse skolene har spesialpedagogisk tilpasset undervisning for ungdom med sosiale og emosjonelle vansker, og som faller utenom den ordinære videregående skolen.

Tilbakemeldingene er entydige på at behovet for spesialskoler er stort og at tilbudene som eksisterer i dag virker meget godt.

To slike skoler er Kjelle i Akershus og Tosterødbjerget i Østfold. Driften av skolene er fylkeskommunal, men ulik praksis gjør at noen fylker pålegger økonomisk garanti fra hjemkommunene, noe som igjen kan medføre ulik behandling ut fra hjemkommunens økonomi. Det er i dag mange ungdommer som faller utenom den ordinære utdanningen og nettopp trenger dette tilbudet. Behovet for disse skolene vil fortsatt være stort.

Samfunnsutviklingen generelt må også dessverre sees, slik at tilbudet om spesialskoler må bli stående minst like sterkt som i dag.

Svar:

Fylkeskommunene er ansvarlig for videregående opplæring og ansvaret er definert i opplæringsloven. Fylkeskommunene kan selv bestemme hvilken skolestruktur de ønsker innenfor sin fylkeskommune. Det betyr at fylkeskommunene bestemmer om de skal drive spesialskoler med spesialpedagogisk tilpasset undervisning for elever med sosiale og emosjonelle vansker, eller om de skal gi det tilbudet disse elevene har krav på i ordinære skoler.

Regjeringen har i Soria Moria-erklæringen slått fast at vi skal ha tre direkte folkevalgte forvaltningsnivåer i Norge, og det regionale nivået skal fornyes og styrkes. Regjeringen legger opp til å erstatte dagens fylkeskommuner med direkte folkevalgte regioner. Det tas sikte på å overføre den nåværende fylkeskommunes oppgaver knyttet til videregående opplæring i sin helhet til nytt folkevalgt regionalt nivå. Det betyr at etter omleggingen vil det være de nye regionene som får ansvar for skolestrukturen i videregående opplæring og som derfor vil bestemme om driften av spesialskolene skal videreføres.